ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 1
9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 19

«...Χαίρω πολὺ διότι δὲν ἐσφάλαμεν, διότι καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ζῶμεν ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ διότι εὑρισκόμεθα εἰς θέσιν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν τὰ κολοσσιαῖα προβλήματα, τὰ ζωτικὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα γεννᾷ ὁ πόλεμος καὶ τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς πατρίδος...»

('Απὸ τὸν λόγον τοῦ 'Αρχηγοῦ κατὰ τὸ γεῦμα τοῦ 'Εμποροβιομηχανικοῦ 'Επιμελητηρίου).

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 2.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ δρόμος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀρ. Τεύχ. 10 — 9 Δεκεμβρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν & μαθητῶν	Μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 —	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Λίρ. Ἀγγλίας		1
	Ἀμερικῆς Δολ.		6
	Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας) καὶ Σχολικὰς Ἐφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἀγῶνες Καλαθοσφαίρας καὶ Πετοσφαίρας.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὰς Διοικήσεις Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ ἁπάσας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις Ἀρρένων - Θηλέων καὶ τὴν Διοίκησιν Ταγμάτων Ἐργασίας.

Ἐν συνεχείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3593 Ἐγκυκλίου ἡμῶν περὶ γενικῆς ἀθλήσεως καὶ συμφώνως τῷ ἀπὸ 7-8-39 ἐτησίῳ ἡμῶν προγράμματι καὶ προτάσει τῆς Α.Ε.Α. ἐντελλόμεθα ὅπως, ἅμα τῇ λήψει τῆς παρούσης προκηρύξητε εἰς ἅπαντας τοὺς ὑφ' ὑμᾶς Σχηματισμοὺς ἀγῶνας Καλαθοσφαίρας καὶ Πετοσφαίρας.

Ἡ ἐπίδοσις τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὰς ἀνωτέρω παιδιὰς καὶ οἱ διαγωνισμοὶ θέλουν διαρκέσει ἐπὶ ἑξάμηνον, ἤτοι μέχρι τέλους Ἀπριλίου 1940/Ε΄ τῶν δὲ Φαλαγγιτισσῶν καθ' ὅλην τὴν περίοδον, ἤτοι μέχρι 31-7-1940/Ε΄.

Εἰς τὰς ὁμάδας ἀθλοπαιδιῶν Φαλαγγιτῶν θὰ μετέχουν Φαλαγγῖται Α΄ καὶ Β΄ κατηγορίας μαζύ.

Ἕκαστος ὅμως Σχηματισμὸς δύναται νὰ συγκροτήσῃ καὶ ὁμάδας ἀπὸ Σκαπανεῖς καὶ Σκαπανίσσας μόνον διὰ Πετόσφαιραν συμμορφούμενος πάντοτε μὲ τὸν Κανονισμόν.

Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ὅτι οἱ Σκαπανεῖς καὶ αἱ Σκαπάνισσαι θὰ ἐπιδίδωνται μόνον εἰς τὴν Πετόσφαιραν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν Καλαθόσφαιραν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται μόνον Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι Α΄ καὶ Β΄ κατηγορίας.

Οἱ κανονισμοὶ Πετοσφαίρας Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν εἶναι οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Κανονισμοὺς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν μὲ τὴν ἑξῆς διαφοράν.

Α) Τὸ δίκτυον θὰ ἔχῃ ὕψος μόνον δύο μέτρων.

Β) Ἡ βολὴ ἐνάρξεως δίδεται ἢ ἀπ' εὐθείας ἢ ἀπὸ μίαν μεταβίβασιν παίκτου, δηλαδή, ἐὰν ὁ ἐκτελῶν τὴν βολὴν δὲν δύναται νὰ μεταβιβάζῃ τὴν σφαῖραν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀντίπαλον πεδίον, τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν μεταβιβάζῃ εἰς παίκτην τῆς ὁμάδος του, ὁ ὁποῖος ὑποχρεοῦται νὰ τὴν μεταβιβάζῃ εἰς τὸ ἀντίπαλον πεδίον.

Ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν ὑμῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάδοσιν τῶν ἀθλοπαιδιῶν αὐτῶν καὶ τὸν καταρτισμὸν πολλῶν ὁμάδων ὁμοιογενῶν ἐντὸς τῶν Σχηματισμῶν.

Μετὰ τὸν καταρτισμὸν τῶν ὁμάδων θὰ προβαίνητε εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων διὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς καλυτέρας ὁμάδος ἑκάστου Σχηματισμοῦ εἰς τὴν Πετόσφαιραν καὶ Καλαθόσφαιραν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐξόδων μετακινήσεως καὶ λοιπῶν δὲν θὰ προκηρύξητε ἀγῶνας μεταξὺ τῶν Σχηματισμῶν, ἀρκούμενοι, ὡς ἀνωτέρω ἀναφέρομεν διὰ τὴν τρέχουσαν περίοδον, εἰς ἀγῶνας μόνον ἐντὸς τῶν Σχηματισμῶν ἑκάστης Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Γήπεδα εἶναι εὔκολον νὰ ἐξευρεθοῦν ἁπανταχοῦ, διότι αἱ ἀθλοπαιδιαὶ αὐταὶ προϋποθέτουν ὡς γνωστὸν μικροὺς χώρους καὶ ἐλαχίστην δαπάνην διὰ τὴν προετοιμασίαν των.

Ὅσαι ἐκ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων ἔχουν τὴν οἰκονομικὴν εὐχέρειαν καὶ θέλουν νὰ προκηρύξουν ἀγῶνας μεταξὺ τῶν Σχηματισμῶν, δύνανται νὰ πράξουν τοῦτο ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐπιβαρύνωνται μὲ πολλὰ ἔξοδα μετακινήσεως τῶν ὁμάδων καὶ ὀργανώσεως ἀγώνων.

Βραβεῖα δὲν θὰ ἀπονεμηθῶσιν εἰς τὰς νικητρίας ὁμάδας τῶν Σχηματισμῶν.

Ἕκαστος ὅμως Σχηματισμὸς θέλει ἀναρτήσει εἰς τὸ Γραφεῖον του ἕνα πίνακα τῶν μελῶν τῆς νικητρίας ὁμάδος, διὰ τὴν περίοδον 1939/Δ΄—1940/Ε΄.

Παρακαλοῦμεν ὅπως μᾶς γνωρίσητε ἐν καιρῷ τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐνεργείας σας καὶ ἀποτελέσματα.

Ὁ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
Ἐπιτελάρχης
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
Λοχαγὸς Πεζικοῦ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ λόγος τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ γεῦμα τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας εἶχεν ὅλως ἰδιαιτέραν ἀπήχησιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον. Καὶ διὰ τὴν προοπτικὴν τῶν ἐν ἐκτελέσει, ἐν σχεδίῳ καὶ ὑπὸ μελέτην ἔργων, τὰ ὁποῖα ἐξήγγειλε καὶ τῶν ὁποίων ἡ συμπλήρωσις θὰ στερεώσῃ ἀπαρασαλεύτως τὴν σύνθετον μορφὴν ἀναπτύξεως, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος διανύει ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία. Περισσότερον ὅμως διὰ τὰς ἀπόψεις τὰς ὁποίας διετύπωσεν ὡς πρὸς τὰς πιθανὰς διαμορφώσεις τοῦ βίου τῶν λαῶν καὶ τῶν Κοινωνιῶν, εἰς τὸν Κόσμον, μετὰ τὸν πόλεμον.

Ἡ εἰκὼν τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου, καὶ ἰδιαιτέρως τῆς μεταπολεμικῆς Εὐρώπης, ὅπως ἁδρὰ τὴν διέγραψεν ὁ Ἀρχηγός, κάθε ἄλλο παρουσιάζεται παρὰ εἰδυλλιακή. Καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάποιο φωτεινὸν σημεῖον εἰς τὴν εἰκόνα αὐτήν, δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὰς Χώρας ποὺ διανύουν τὸν ἴδιον περίπου μὲ ἡμᾶς χρόνον οἰκονομικῆς ἐξελίξεως, τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν σχετικῶς ἀραιάν μας δημογραφίαν, συνέπειαν καὶ τεκμήριον τῆς τεχνικῆς μας καθυστερήσεως. Ὄντως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην οἱ παραγωγικοὶ σχηματισμοὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη κορεσθῆ, ὅσον εἰς τὴν Δυτικὴν καὶ τὴν Κεντρικήν. Τοῦτο, ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις ἐξασφαλίζει τὴν ἐγγύησιν ὅτι λήγοντος τοῦ πολέμου δὲν θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ παροπλίσωμε τὸν ὑλικόν μας πολιτισμὸν καὶ νὰ ὑποστείλωμε τὴν στάθμην τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ μας. Ἀπεναντίας πιθανώτατον εἶναι ὅτι ἡ φορὰ τῆς ἱστορίας, τῆς ὁποίας ὁ πόλεμος θὰ ἐπιταχύνῃ τὸν ρυθμόν, θὰ εὐνοήσῃ μίαν νέαν πολιτιστικὴν ἄνθησιν εἰς τὴν ἰδικήν μας περιοχὴν τοῦ Κόσμου. Μίαν ἄνθησιν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν λείπουν αἱ ἀντικειμενικαὶ δυνατότητες, εἴτε ἀναφέρονται αὐταὶ εἰς τὰς ἰδιότητας τοῦ ἀνθρωπίνου πληρώματος τῆς Χώρας, εἴτε εἰς τοὺς φυσικούς της πόρους. Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ συνάγεται ὅτι ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς λαίλαπος, ἡ ὁποία ἐνέσκηψεν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ὁποίας ἀδιόρατα εἶναι ἀκόμη τὰ ὅρια διαρκείας καὶ ἐκτάσεως, ἡ ὑπεύθυνος μέριμνα τοῦ ἰθύνοντος τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὸς δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὴν ἀποσόβησιν ἢ τὴν ἐλάττωσιν τῶν συνεπειῶν τοῦ πολέμου ἐπὶ τῆς Χώρας. Ὅτι τοὐναντίον προχωρεῖ προνοοῦσα διὰ τὴν κρίσιμον πολεμικὴν ἐπαύριον. Διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θ' ἀνακύψουν ἄπειρα, ὀξύτατα καὶ δύσλυτα τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἡ πολεμικὴ περίοδος θὰ συσσωρεύσῃ μοιραίως. Τὸ σχῆμα τῶν προγνώσεων τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὅσον ἀφορᾷ τὰ προβλήματα αὐτὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἁπλοῦν καὶ διαυγές. Ὁ σημερινὸς πόλεμος εἶναι συνέχεια τοῦ πολέμου τοῦ 14 μὲ τὴν οὐσιώδη διαφοράν, ὅτι εἰς τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι ἔφερον εἰς σύγκρουσιν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης πρὸ εἰκοσιπενταετίας, τοὺς ἐθνικοὺς καὶ τοὺς οἰκονομικούς, ἔχουν προστεθῆ τώρα νέαι, ἄγνωστοι καὶ ὑπολανθάνουσαι τότε διαφοραὶ ἀντιλήψεων ἐπὶ τῶν πολιτειακῶν καὶ κοινωνικῶν μορφῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὸν Κόσμον. Τὸ γεγονὸς τοῦτο προσδίδει εἰς τὸν πόλεμον χαρακτῆρα ἰδεολογικὸν ἢ θρησκευτικόν, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ. Ὄντως, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ δογματίζῃ κανεὶς εἰς τὴν κριτικὴν τῆς ἱστορίας, ἠμπορεῖ νὰ διακρίνῃ σήμερον καθαρὰ ὅτι μὲ τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐπισπεύδεται ἡ μετάβασις πρὸς νέας μορφὰς ζωῆς, ἡ ὁποία ἤρχισεν ἄλλωστε νὰ συντελῆται ἀπὸ τὴν ἐπαύριον τοῦ πολέμου τοῦ 1914.

Αἱ ἰδέαι μὲ τὰς ὁποίας ἔζησεν ἡ ἀνθρωπότης προηγουμένως, καὶ τὰς ὁποίας ἀποκρυστάλλωσεν ὁ ΙΘ΄ αἰὼν καὶ αἱ μορφαὶ ποὺ ἀνέδειξεν ὁ αἰὼν ἐκεῖνος, αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἀχαλινώτου ἀτομισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωνε τὴν ἀνήθικόν του δικαίωσιν εἰς τὴν ἐκτροχιασμένην ἰδέαν τῶν περιφήμων ἐλευθεριῶν, ἔχουν καταρρεύσει καὶ καταπέσει. Ἐχρεωκόπησεν ἐπίσης παταγωδῶς ἡ ὑλιστικὴ θεωρία τοῦ κόσμου, ἡ μία καὶ ἀπαράλλακτος εἴτε κατὰ τὴν κεφαλαιοκρατικὴν εἴτε κατὰ τὴν σοσιαλιστικήν της διατύπωσιν. Ἐγελοιοποιήθησαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην ὅλαι αἱ διαλυτικαὶ θεωρίαι. Ὅλη ἡ ἔνοχος καὶ δαιμονισμένη φυγὴ τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τὴν ἑνότητα, εἴτε ὁ θεὸς ἦτο τὸ κέντρον αὐτῆς τῆς ἑνότητος εἴτε τὸ ἔθνος εἴτε ἡ οἰκογένεια. Ἔπειτα ἀπὸ τὰς καταρρεύσεις αὐτὰς καὶ τὰς χρεωκοπίας, μὲ τὰς ὁποίας τόσον σκληρὰ καὶ τόσον ἀκριβὰ ἐπλήρωσε καὶ πληρώνει ἀκόμη τὴν πεῖραν της ἡ ἀνθρωπότης, δὲν χρειάζεται καθόλου προφητικὸν χάρισμα ἀλλὰ νοῦς ὀξὺς καὶ αἴσθημα ὑγιές, διὰ νὰ ἠμπορῇ κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν πορείαν, τὴν ὁποίαν θ' ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν ἀνάρρωσίν της ἡ καθημαγμένη ἀνθρωπότης. Ἀφοῦ ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴν ἑνότητα ἦτο ἡ αἰτία ὅλων τῶν συμφορῶν τοῦ κόσμου, ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀποκατάστασις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἄλλως παρὰ μὲ τὴν ἐπάνοδον πρὸς τὴν ἑνότητα. Εἰς τὴν διάγνωσιν αὐτὴν συμπίπτουν ὅλαι αἱ ἑρμηνεῖαι, καὶ αἱ θρησκευτικαὶ καὶ αἱ φιλοσοφικαί. Ἂν ὁ 19ος αἰὼν κατεθρυμμάτιζε τὴν Ἀνθρωπότητα, τὰ Ἔθνη, τὰς Κοινωνίας, τὰς Οἰκογενείας. Ἂν καταθρυμματίζων ἔσπειρε μίση διὰ νὰ θερίσωμεν ἐμεῖς τοὺς πολέμους, ἔργον τοῦ αἰῶνος μας εἶναι νὰ ἀνασυνδέσῃ εὐρύτερα, γενναιότερα, στερεώτερα τὰς Κοινωνίας, τὰ Ἔθνη, τὴν Ἀνθρωπότητα. Νὰ λειάνῃ τὰς ἀντιθέσεις. Νὰ πραΰνῃ τὰ μίση. Νὰ σπείρῃ ἀγάπην καὶ κατανόησιν. Διότι μόνον ἔτσι θὰ θεμελιώσῃ εἰρήνην καὶ εὐδοκίαν.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἐπροφθάσαμε νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν στροφήν μας πρὸς τὴν νέαν πορείαν τῆς ἱστορίας. Τοῦτο εἶναι μία νίκη τῆς ὁποίας ἡ πλήρης ἀξία μόλις κατανοεῖται καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀποτίμησις θ' ἀνέρχεται, ὅσον θὰ προχωροῦμε πρὸς τὸ μέλλον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχομε ὑπερνικήσει τὰς πλάνας τοῦ ΙΘ΄ αἰῶνος. Κατερρίψαμε καὶ καταρρίπτομε κάθε ἡμέραν τὰ ψεύδη τοῦ φιλελευθερισμοῦ εἰς τοὺς ἠθικοὺς καὶ τοὺς ὑλικοὺς τομεῖς τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους. Ἐπιστρέφομεν εἰς τὰς ἠθικὰς πηγὰς τῆς ζωῆς μας, εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὴν Πατρίδα. Ἀναθεμελιώνομε τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην μας ἑνότητα. Οἰκοδομοῦμεν τὴν νέαν Κοινωνίαν μὲ βάσιν ὄχι τὸν δημοκοπικὸν καὶ κίβδηλον κώδικα τῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ τὸν κώδικα τῶν καθηκόντων. Συντρίβομεν τοὺς θεσμοὺς τῆς ἰσοπεδώσεως, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποβῆ ἀφορμὴ ληθάργου καὶ ἀτονίας τῶν ποιοτικῶν ἀρετῶν τοῦ Γένους. Καταλύομεν τὰς ἰσοπεδωτικὰς ἰδέας καὶ θεωρίας διὰ νὰ στερεώσωμεν εἰς τὴν θέσιν των τὰς ἀνδρώας ἀρετὰς ποὺ ἐλάμπρυναν τὸ ἀνθρώπινον εἶδος, ποὺ ἐδόξασε τὴν γῆν αὐτήν. Ἀναδημιουργοῦμεν τὴν ἔφεσιν τῆς ἁμίλλης καὶ τὴν θέλησιν τῆς διακρίσεως καὶ τῆς ὑπεροχῆς, διὰ νὰ τὰς θέσωμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνόλου. Τοῦτο ἂν ὑπὸ εἰρηνικὰς συνθήκας ἦτο ἀρκετὸν ν' ἀποβῇ θεμέλιον ἀναγεννήσεως, ὑπὸ τὰς σημερινὰς πολεμικὰς περιστάσεις γίνεται ἐξασφάλισις μείζονος συνοχῆς καὶ ἑπομένως πολλαπλασιασμοῦ τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἐναντίον πάσης σοβούσης δοκιμασίας καὶ παντὸς κινδύνου. Εἰς τὸν λόγον του πρὸς τοὺς ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους ὁ Ἀρχηγὸς ἡρμήνευσε θαυμάσια ὅλα αὐτά, εἰς δὲ τὸν λόγον του ἐνώπιον τῆς ἐργατικῆς διασκέψεως κατέδειξε τὴν μέθοδον μὲ τὴν ὁποίαν τὰ πραγματοποιεῖ.

Κδς

'Από τὴν Β' συγκέντρωσιν τοῦ «Συλλόγου Γονέων»

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ

»'Εσύ!; τοῦ εἶπεν ὁ φίλος. Τί θέλεις νὰ κάμω, τοῦ ἀπαντᾷ. Τὰ παιδιά μου ἔγιναν Φαλαγγῖται, τὰ κορίτσια μου ἔγιναν Φαλαγγίτισσαι, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ μοῦ τραγουδοῦν τὰ τραγούδια αὐτά. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω. Ὁ βίος μου ἔγινεν ἀβίωτος, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων κάνουν καὶ παραφωνίας. Ἀπεφάσισα νὰ τοὺς ἀγοράσω τὰ τραγούδια διὰ νὰ τὰ τραγουδοῦν τοὐλάχιστον σωστά, γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρω καὶ ἀπὸ τὰς παραφωνίας. Τὰ παιδιὰ παρέσυραν τὸν πατέρα των καὶ δὲν ἠμποροῦσε παρὰ αὐτὸ νὰ γίνῃ! Τὰ παιδιὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσουν μὲ τὰς διαθέσεις τὰς ἰδικάς σας. Τὰ παιδιὰ δὲν θέλουν τὴν παληὰ Ἑλλάδα, θέλουν μιὰν Ἑλλάδα νέαν! Λοιπὸν δὲν πρέπει καὶ σεῖς οἱ γονεῖς νὰ βοηθήσετε τὰ παιδιὰ νὰ κάμουν μιὰν Ἑλλάδα νέαν καὶ νὰ ἀφήσετε καὶ σεῖς τοὺς διχασμούς σας, τὰ μίση σας, τὰς διαιρέσεις σας, χάριν τῶν παιδιῶν σας, ἂν ὄχι χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σας, τὰ ὁποῖα ζητοῦν νὰ κάμουν μίαν Ἑλλάδα νέαν;

Μία ἄλλη ἀντίρρησις εἶναι τὰ λεγόμενα πατροπαράδοτα ἤθη καὶ ἔθιμα. Ἕνα κορίτσι, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φέρω τὰ γράμματά του, ἀλλὰ δὲν τὸ κάμνω, ἠμπορεῖ νὰ μὴ θέλῃ, ἕνα κορίτσι εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν ἤθελε νὰ πάῃ εἰς τὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας διὰ νὰ μάθῃ νὰ εἶναι νοσοκόμος. Ἄκουσε ὅτι γίνεται πόλεμος, ἐνόμισε ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ πόλεμος καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐθεώρησε καθῆκον της ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ νοσοκόμος. Εἶναι ἕνα κορίτσι 17 ἐτῶν. Οἱ γονεῖς του τοῦ εἶπαν: Τί; Νοσοκόμος εἶπες; Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Τὸ ἐπῆραν λοιπὸν τὸ κορίτσι των καὶ ἐπῆγαν εἰς ἐξοχὴν διὰ νὰ το κάμουν νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἰδέαν αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ κορίτσι δὲν ἡσύχαζεν. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν ἐξοχήν, ὅπου ἦτο, τὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζεν ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα συνομήλικά του μανθάνουν νὰ γίνουν νοσοκόμοι, ἤρχισε νὰ μοῦ γράφῃ γράμματα διὰ νὰ ἐξαναγκάσω τοὺς γονεῖς του νὰ τὸ στείλουν νὰ γίνῃ νοσοκόμος. Αὐτὸ καὶ μοῦ ἄρεσε καὶ δὲν μοῦ ἄρεσε. Διότι βέβαια μέσα εἰς ἕνα σπίτι δὲν πρέπει νὰ ἐπαναστατῇ τὸ παιδὶ κατὰ τῶν γονέων του. Πρέπει νὰ μάθῃ τὸ παιδὶ νὰ σέβεται τοὺς γονεῖς του. Μὲ τὰ γράμματά μου, τὰ ὁποῖα δὲν ἀντηλλάσσοντο μὲ τὸ ταχυδρομεῖον, διότι δὲν ἠμποροῦσε αὐτὸ νὰ γίνῃ διὰ τὸν φόβον τῶν γονέων καὶ ἡ ἀλληλογραφία μας παρὰ τὴν ἡλικίαν μου ἐγίνετο διὰ μέσου ἄλλων προσώπων, μὲ τὰ γράμματά μου τῆς ἔλεγα νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς γονεῖς της, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ πρώτιστον καθῆκον της. Ἡ Φαλαγγίτισσα ἔτσι πρέπει νὰ κάνῃ, νὰ ἀκούῃ τοὺς γονεῖς της. Δὲν ἠμποροῦσε ὅμως νὰ καταλάβῃ διατὶ οἱ γονεῖς της τὴν ἠμπόδιζαν νὰ περιποιηθῇ τοὺς Ἕλληνας τραυματίας ἐν καιρῷ πολέμου. Αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶχε δίκαιον. Ἀπεφάσισα τότε νὰ συγχαρῶ τηλεγραφικῶς τοὺς γονεῖς της διὰ τὴν λαμπρὰν των ἀπόφασιν νὰ στερήσουν τὸ παιδὶ των μέρος τοῦ χρόνου τῆς ἐξοχῆς, διὰ νὰ τὸ κάμουν νοσοκόμον. Καὶ ἐνῷ δὲν εἶχαν σκοπὸν νὰ τὸ κάμουν, ὕστερα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά μου ἔστειλαν τὸ παιδὶ των νὰ γίνῃ νοσοκόμος. Ἀλήθεια τώρα ἠμπορεῖτε νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ ζῶμεν ὅπως ἐζῶμεν εἰς τὰ τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀφοῦ εὑρισκόμεθα εἰς τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος; Δὲν εἶναι δίκαιον αὐτό.

Καὶ ἡ παιδικὴ ψυχὴ ἔχει ἀναπτυχθῆ, θέλει νὰ μετάσχῃ τοῦ κοινωνικοῦ ἐθνικοῦ βίου, θέλει νὰ μετάσχῃ ἀκόμα καὶ τοῦ βίου τοῦ πολιτικοῦ. Εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμποδίσετε τὰ παιδιά σας ἀπὸ αὐτό; Πρέπει τοὐναντίον νὰ τὰ βοηθήσετε καὶ νὰ τὰ ὁδηγήσετε ἐσεῖς οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς, διότι ἄλλως θὰ σᾶς φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια σας. Καὶ ἂν τότε καταφύγουν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν τῆς Νεολαίας νὰ εἶσθε εὐτυχεῖς, ἂν ὅμως καταφύγουν ἀλλοῦ ὅτι νὰ θεωρῆτε τὸν ἑαυτόν σας δυστυχῆ καὶ ἐξ ὑπαιτιότητός σας.

Μία ἄλλη ἀντίρρησις, ἡ ὁποία μᾶς ἔγινεν, εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ ἔτσι γίνονται αὐτεξούσια, μανθάνουν νὰ γίνωνται αὐτεξούσια, νὰ ἔχουν ἰδίαν θέλησιν! Καὶ βέβαια! Νὰ τὸ εὔχεσθε αὐτὸ διὰ τὰ παιδιά σας. Τὰ παιδιά σας θὰ πρέπῃ νὰ γίνουν αὐτεξούσια. Θὰ σᾶς φύγουν μίαν ἡμέραν. Τὰ κορίτσια σας θὰ παντρευθοῦν καὶ νὰ εἶσθε εὐτυχεῖς ἂν διαλέξουν ἐκεῖνον ποὺ πρέπει μανθάνοντας νὰ εἶναι αὐτεξούσια, διότι καμιὰ φορά, ὅταν δὲν γνωρίζουν νὰ εἶναι αὐτεξούσια, δὲν διαλέγουν ἐκεῖνον ποὺ πρέπει. Τὰ παιδιὰ θὰ σᾶς φύγουν καὶ θὰ γίνουν αὐτεξούσια. Θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐργάζωνται. Θὰ θελήσουν νὰ κάνουν τὸ μέλλον των, τὸν βίον των. Θὰ εἶσθε, ἐξ ἄλλου, οἱ ὀλιγώτερον εὔποροι, ὑποχρεωμένοι νὰ βάλετε τὰ παιδιά σας εἰς ἐργασίαν. Δὲν εἶναι καλύτερον νὰ συνηθίσουν νὰ εἶναι αὐτεξούσια; Δὲν λέγω βέβαια νὰ κόψουν τοὺς δεσμοὺς των μὲ τὴν οἰκογένειάν των, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ νὰ γνωρίζουν νὰ κυβερνοῦν τὸν ἑαυτόν των μέσα εἰς τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς. Δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ γνωρίζουν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀκριβῶς μέσα εἰς τὴν κίνησιν τῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν; Τὰ θέλετε νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀμάθητα καὶ νὰ μὴ γνωρίζουν τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς; Πιστεύω ὅτι δὲν τὸ θέλετε αὐτό.

Καὶ τέλος, ἡ ἀντίρρησις, ἡ μεγαλυτέρα ἀντίρρησις, ἡ ὁποία μᾶς ἔκαμε τόσας δυσκολίας, εἶναι ἡ ἀντίρρησις ὅτι μέσα εἰς τὴν Νεολαίαν τὰ παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, συναναστρέφονται μὲ ἄλλα κατωτέρων τάξεων. Βέβαια ἡ μητέρα, ἡ ὁποία ἔχει συνηθίσει τὸ κορίτσι της νὰ εἶναι δεσποινιδοῦλα, νὰ τὴν παρουσιάζῃ εἰς τὸν κόσμον, ἡ ὁποία θέλει ἡ κορούλα της νὰ εἶναι ἐμφανίσιμος, δὲν ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ὅτι τὸ κορίτσι της περνάει εἰς τὸ στρατόπεδο μαζὶ μὲ ἐργάτριες, μαζὶ μὲ κορίτσια ἐργατικῶν τάξεων. Εἶναι μία ἀντίληψις κινδύνου μεγάλου διὰ τὸ κορίτσι της. Ὅπως καὶ διὰ τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔχει συνηθίσει τὸ παιδί του νὰ φέρεται ὡραῖα, νὰ εἶναι μικρὸς κύριος, πῶς νὰ συναναστρέφεται μὲ ἐργαζόμενα παιδιά; Θὰ πᾶνε τώρα κορίτσια καὶ ἀγόρια μαζὶ μὲ τὰ κορίτσια καὶ τὰ ἀγόρια τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν; Μὲ τὰ ἴδια τὰ ἐργαζόμενα παιδιά; Εἰς ὅλας τὰς προσπαθείας, ποὺ ἐκάμαμεν, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὕρομεν τὸ μεγαλύτερο κώλυμα. Ἀλλὰ ὀφείλω νὰ προσθέσω ὅτι τώρα ἐξέλιπεν ἐντελῶς. Μεγάλο λάθος αὐτό, ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα.

Ἤθελα νὰ σᾶς φέρω ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχω πρόχειρον, μίαν ἔκθεσιν μιᾶς Φαλαγγίτισσας, ἡ ὁποία πέρασε τρεῖς ἑβδομάδας εἰς τὸ στρατόπεδον «Ζούμπερι». Ἐπέρασεν ἐκεῖ τρεῖς ἑβδομάδες μαζὶ μὲ ἄλλα κορίτσια, καὶ καλῶν τάξεων, ἀλλὰ καὶ κατωτέρων τάξεων, μὲ ἐργάτριας, μὲ πτωχὰ κορίτσια. Τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι περίπου 17 ἐτῶν, καλῆς οἰκογενείας, πολὺ καλῆς οἰκογενείας, μαθημένο καλά. Εἰς τὴν ἔκθεσίν της, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν τὴν ἔχω ἐδῶ, λέγει ὅτι στὴν ἀρχὴ τῆς ἐφάνη παράδοξον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἶδε αὐτὰ τὰ κορίτσια — ὄχι ὅτι δὲν ἦσαν καλά. Ἦσαν καλά. Ἀλλὰ ἐντελῶς διάφορος κόσμος ἀπὸ τὸν ἰδικόν της. Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ τὰς γνωρίσω, γράφει. Καὶ τί καλὸν μοῦ ἔκαμε αὐτό; Τώρα κατάλαβα ὅτι ἔχομεν ὅλα τὰ παιδιὰ τὰ ἴδια αἰσθήματα, τοὺς ἰδίους πόνους, τὰς ἰδίας χαράς, τὰς ἰδίας δυστυχίας, τὰς ἰδίας καλωσύνας καὶ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν ψυχῆς. Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποὺ τὸ ἔμαθα αὐτό. Θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ εἰς ὅλην μου τὴν ζωήν. Συνέδεσα μὲ τὰ κορίτσια αὐτὰ φιλίαν μεγάλην. Ἂς τὸ πάρωμεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τώρα νὰ ἴδωμεν: Νομίζετε σοβαρὰ ὅτι μία χωριατοπούλα, ἡ μία ἐργάτρια, ἡ μία κόρη ἑνὸς ἐργάτου, δὲν ἔχει τὰ αἰσθήματα τῶν κοριτσιῶν τῆς ἀστικῆς τάξεως; Δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν εὐγένειαν ψυχῆς; Δὲν ἔχουν τὸν ἴδιον χαρακτῆρα; Δὲν θέλω βέβαια νὰ εἴπω: Κάτι παραπάνω, ἂν καμμιὰ φορὰ συμβαίνῃ καὶ αὐτό. Ἡ διαφορὰ μόνον εἶναι ὅτι τὸ ἕνα ἔχει

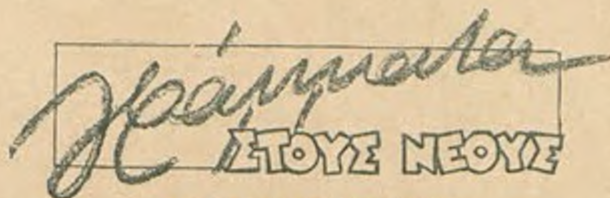
χρήματα καὶ τὸ ἄλλο δὲν ἔχει. Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει τὰ χρήματα κάμνει τὸ παιδί του νὰ διάγη ἄλλην ζωὴν ἐνῷ εἰς τὰ ψυχικὰ αἰσθήματα εἶναι τὰ ἴδια καὶ ἔχουν τὰ παιδιὰ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν ψυχῆς. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ κόσμος τῶν ἀνωτέρων τάξεων ἀποτελεῖ ἕνα κόσμον ξεχωριστόν, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἄλλον κόσμον, αὐτὴ ἡ ἰδέα πρέπει νὰ λείψη. Καὶ πρέπει νὰ λείψη ἀκριβῶς εἰς τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιροὺς τοὺς ὁποίους διερχόμεθα. Πρέπει νὰ αἰσθανθῆ ὅλη ἡ κοινωνία, τοὐλάχιστον ἡ νέα γενεά, τὴν πλήρη ἀλληλεγγύην, ἡ ὁποία ὑπάρχει μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀπὸ τὸν πρῶτον, ὁ ὁποῖος στέκεται ὑψηλά, ἕως τὸν τελευταῖον, ὁ ὁποῖος στέκεται χαμηλότερα. Ἡ πλήρης αὐτὴ ἀλληλεγγύη δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι θεωρητικὴ καὶ νὰ τὴν γράφωμεν μόνον εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς τὰ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι πραγματική. Δηλαδὴ ὁ ἐργάτης θὰ εἶναι σύντροφός μας εἰς τὴν ζωὴν καὶ νὰ μὴ λέγωμεν ὅτι δὲν τὸν καταδεχόμεθα. Ὄχι «καταδεχόμεθα», διότι ἠμπορεῖ καμμιὰ φορὰ νὰ εἴπη καὶ αὐτὸς ὅτι δὲν καταδέχεται. Τώρα βέβαια ἐκεῖνο, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ παρουσιάση ἐλλείψεις, εἶναι τὸ ζήτημα τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι. Αἵ, βέβαια, χρειάζεται ἡ ἐξάσκησις εἰς τοὺς καλοὺς τρόπους. Ἀλλὰ τέτοια εἶναι ἡ ζωή. Μολονότι ἠμπορεῖτε νὰ ἴδῆτε κορίτσια καὶ γυναῖκες ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν, ποὺ ἔχουν φυσικὴν εὐγένειαν ἀπαράμιλλον. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καλὸν εἶναι οἱ πτωχότεροι νὰ τοὺς μάθουν αὐτοὺς τοὺς τρόπους διὰ τῆς ἐπαφῆς καὶ τῆς συναναστροφῆς. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἀνωτέρων τάξεων θὰ πάρουν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν πτωχοτέρων ἕνα μάθημα χρήσιμον δι' ὅλην των τὴν ζωήν: Θὰ μάθουν ὅτι ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ κερδίζουν μόνα τὸ ψωμί των, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια, ἐνῷ τὰ ἄλλα δὲν κερδίζουν τὸ ψωμί των ἀλλὰ τοὺς τὸ χαρίζουν οἱ γονεῖς των. Καὶ ἑπομένως ἡ ἀξία ἐκείνου, ποὺ κερδίζει τὸ ψωμί του μόνος του, εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἀξίαν ἐκείνων, ποὺ δὲν κερδίζουν τὸ ψωμί των. Ἑπομένως τὸ μάθημα εἶναι μεγάλο δι' ὅλην τὴν ζωήν των. Ἑπομένως τὴν συναναστροφὴν αὐτὴν τὴν θεωρῶ πραγματικῶς ἕνα εὐεργέτημα καὶ ἕνα μάθημα δι' ὅλην των τὴν ζωὴν καὶ θεωρῶ ὅτι ἡ συναναστροφὴ αὐτὴ θὰ τοὺς δημιουργήση σχέσεις μὲ τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζουν, καὶ θὰ τοὺς ἀνοίξη τὰ μάτια. Αὐτὰ εἶναι τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἤθελα νὰ θίξω, διὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴν ἐπιφυλακτικότητα ἡ ὁποία ἐδείχθη εἰς τὴν ἀστικὴν τάξιν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κινήσεως. Σᾶς προσθέτω ὅτι ἔλειψε πλέον ἐντελῶς ἡ ἀντίδρασις αὐτή, ἀλλὰ εἶναι καλὸν νὰ τὴν γνωρίζετε, διὰ νὰ γνωρίζωμεν νὰ ὁδηγούμεθα εἰς τὸ μέλλον.

Σήμερον ἔχουν εἰσέλθει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ κυρίαι καὶ κορίτσια ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐφόρεσαν τὴν στολήν των καὶ εὑρίσκονται μαζὶ εἰς τὸ ἴδιον γραφεῖον ἢ εἰς τὴν ἰδίαν φάλαγγα μὲ τὰ κορίτσια τῶν πτωχῶν τάξεων. Ἀκόμη καὶ διὰ κυρίας, μητέρας πλέον καὶ μὲ οἰκογένειαν, τὸ λέγω αὐτό, καὶ τὰς γνωρίζετε, αἱ ὁποῖαι ἔχουν λάβει μέρος εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας, εἴτε ὡς μέλη τῆς Νεολαίας, εἴτε ὡς συνεργάτιδες κλπ., ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ κύριοι τῆς καλυτέρας τάξεως, οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν τὰς ὥρας των χάριν τοῦ γενικοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Τώρα ἀπὸ σᾶς τοὺς γονεῖς τί ζητῶ; Ποία πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάσις σας ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας; Φιλικωτάτη. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς εἴπω περισσότερα. Ἀπαραίτητος ἀνάγκη εἶναι νὰ μᾶς δώσητε τὴν βοήθειάν σας: Πρῶτον νὰ φέρετε τὰ παιδιά σας εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας καὶ δεύτερον νὰ μᾶς ὁδηγήσετε, ἐὰν ἔχετέ τι, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην σας θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ὠφέλιμον, νὰ μᾶς τὸ ὑποδείξετε. Καὶ ἡμεῖς θὰ σᾶς εἴπωμεν, ἔχετε δίκαιον. Ἰδοὺ ὁ ρόλος τοῦ Συλλόγου Γονέων ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Σᾶς προσθέτω ὅτι ὅλαι αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις, εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας, τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἔλαβον διαταγὴν νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τοὺς τοπικοὺς συλλόγους γονέων. Αὐτὴν τὴν βοήθειαν πρέπει νὰ μᾶς δώσητε ἀναμφισβητήτως ὅλοι οἱ γονεῖς, καὶ πατέρες καὶ μητέρες. Σήμερον μαίνεται ὁ πόλεμος παντοῦ. Καὶ μέσα εἰς τὰς ἀστραπὰς καὶ τὰς βροντὰς τῶν κανονιῶν καὶ τῶν βομβῶν τῶν ἀεροπλάνων σχηματίζεται ἕνας νέος κόσμος. Ποῖος; Οὔτε τὸν γνωρίζομεν ἀκόμη. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸ σκοτάδι, τὸ ὁποῖον ἔχει περικαλύψει σχεδὸν ὅλην τὴν γῆν, ἔρχεται μὲ βαρειὰ βήματα καὶ δυνατὰ τὸ μέλλον. Ἀπειλητικόν; Δὲν γνωρίζω. Ἴσως. Τρομερόν; Ἴσως. Ἔρχεται ὅμως τὸ μέλλον ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τοῦ πολέμου. Καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν εὑρήση γρηγοροῦντα, ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὑρήση ραθυμοῦντα. Ἡμᾶς, τὴν νέαν μας γενεάν, τὴν νεότητα τῆς Ἑλλάδος, πρέπει νὰ μᾶς εὕρη γρηγοροῦντας διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸ μέλλον αὐτό, οἱονδήποτε καὶ ἂν εἶναι, μὲ χαράν, μὲ αἰσιοδοξίαν, μὲ ἀποφασιστικότητα καὶ μὲ θάρρος.

Λοιπόν, Ἕλληνες γονεῖς, βοηθήσατε!».

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ἀγαπητοί μου Φίλοι,

Ἕνας ἀπὸ σᾶς μοῦ ἔδωσε αὐτὲς τὶς μέρες τὴ χαρὰ νὰ μοῦ γράψη σχετικὰ μὲ τὸ μεγάλο θέμα ποὺ ἄγγιζε τὸ προηγούμενό μου γράμμα, τὸ θέμα τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ πολιτισμοῦ, στὸν ὁποῖον, ὅπως ἐκήρυξε ὁ Ἀρχηγός, ὁδηγεῖ μονάχα ἡ συνεχὴς ἄσκησι τῆς Ἀρετῆς στὴν πιὸ πλατειά της σημασία. Μοῦ γράφει λοιπὸν καὶ μὲ ρωτᾶ πάνω - κάτω τὰ ἑξῆς: «Νοιώθουμε βαθύτατα τὴ σημασία καὶ τὴν ἀξία τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ ἔχουμε μιὰν ἀπορία: Καταδικάζετε ἀπόλυτα τὸν ὑλικὸ πολιτισμό;»

Ὄχι, νέε μου φίλε. Δὲν καταδικάζουμε τὸν ὑλικὸ πολιτισμό. Καταδικάζουμε τὴν ἀποκλειστικὴ ἐπικράτησί του, τὴν μονόπλευρη ἐφαρμογή του, τὴν κακή του χρῆσι· καταδικάζουμε τὸ στεγνό, στενὸ καὶ ταπεινὸ ὑλιστικὸ πνεῦμα.

Ὁ ὑλικὸς πολιτισμὸς θὰ μποροῦσε νὰ γίνη ὁ πολυτιμότερος βοηθὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μεγαλείτερος εὐεργέτης του· καὶ ὅμως ἔγινε ὁ φοβερώτερος τύραννος, ὁ χειρότερος σύμβουλός του. Μὲ τὶς τεράστιες τεχνικὲς κατακτήσεις του θὰ μποροῦσε νὰ δίνη στὸν ἄνθρωπο τὰ μέσα νὰ ἐπιδιώκη καὶ νὰ κερδίζη ὁλοένα μίαν ἀνώτερη πρόοδο, μιὰν ὑψηλότερη ἐξέλιξι· καὶ ὅμως αὐτὲς ἴσα - ἴσα οἱ κατακτήσεις του ἔγιναν κατὰ τὸ πλεῖστον μέσα διαφθορᾶς, μέσα καταστροφῆς.

Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατὶ ἔχασε τὴν ἐπαφή του μὲ τὸν πνευματικὸ πολιτισμό, γιατὶ ξέφυγε καὶ ξεχώρισε ἀπὸ τὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ ἀνθρώπου, γιατὶ ἔχασε τὴν πνευματικότητά του κι' ἔγινε μόνο ὕλη καὶ μόνο σάρκα.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ παραστράτημα, αὐτὴ τὴ διαστροφή, καταδικάζουμε. Δὲν θέλουμε, δὲν μποροῦμε νὰ καταδικάσουμε τὴν τεχνικὴ πρόοδο, τὶς μηχανικὲς κατακτήσεις, τὰ μέσα εὐκολίας καὶ ἀνέσεως ποὺ ἔχει ἐξασφαλίσει στὸν ἄνθρωπο ὁ ὑλικὸς πολιτισμός. Ἀλλὰ πῶς μποροῦμε νὰ τὰ κρατήσουμε ὅλα αὐτά, χωρὶς νὰ πουλήσουμε τὴν ψυχή μας, χωρὶς νὰ ξεχάσουμε τὸν ἀληθινὸ προορισμό μας; Πῶς μποροῦμε νὰ τὰ ἔχουμε καὶ τὰ δυὸ μαζί, ἑνωμένα καὶ συνταυτισμένα σ' ἕναν ἀνώτερο, σ' ἕναν τελειότερο πολιτισμό, ποὺ χωρὶς νὰ περιφρονῆ τὴν ὑλικὴ πρόοδο θὰ διατηρῆ ἕναν ὑψηλὸ πνευματικὸ χαρακτῆρα;

— Μὲ τὴν Ἀρετή! φωνάζει ὁ Ἀρχηγός μας. Ἡ Ἀρετὴ δὲν θὰ ἐξαγνίση μονάχα τὸν ἐσωτερικὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ θὰ ἐξαγνίση συγχρόνως καὶ τὶς πράξεις του καὶ τὰ ἔργα του, θὰ δώση νέο νόημα, νέαν κατεύθυνσι, νέον προορισμὸ στὶς σκέψεις του, στὶς ἐκδηλώσεις του, στὴ ζωή του. Θὰ ὑπάρχη βέβαια πάντοτε ἡ μηχανή, μὰ δὲν θὰ εἶναι πιὰ τὸ φοβερὸ τέρας ποὺ ἀπομυζᾶ καὶ ἀποστραγγίζει κάθε πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ἰκμάδα τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἡμερέψη, θὰ τιθασευθῆ, θὰ πάρη νέαν μορφή, τὴ μορφὴ τοῦ συντρόφου καὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἀνθρώπου στὶς ἀνώτερες ὑλικὲς καὶ πνευματικὲς συγχρόνως ἐπιδιώξεις του. Καὶ θὰ ὑπάρχη βέβαια — καὶ πρέπει νὰ ὑπάρχη — ἡ ὑλικὴ πρόοδος, μὰ δὲν θὰ εἶναι πιὰ ἕνα ὄργανο καταστροφῆς καὶ δυστυχίας· θὰ πάρη νέο νόημα, θὰ κινηθῆ σὲ νέο δρόμο, στὸ δρόμο τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς μαζὶ ἐξελίξεως καὶ τελειοποιήσεως, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ.

Μὲ ὅλη μου τὴν ἀγάπη

Μελῆς Νικολαΐδης

Στὸ περιθώριον

ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ ἐξόρμησις τῆς ἀναδασώσεως ἐκτὸς τῆς ἀνυπολογίστου ἐθνικῆς ὠφελείας της ἐγκλείει καὶ ἕνα βαθύτερον συμβολισμόν.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βασιλέα του καὶ τὸν Ἀρχηγὸν φυτεύει τὸ νέον ἑλληνικὸν Δένδρον. Παρασκευάζουν μίαν Ἑλλάδα ἀνανεωμένην προοιωνιζομένην ἅμα μίαν πλουσίαν καρποφορίαν αὐριανήν, εἰς μίαν ἐποχὴν μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ παγκόσμιος καταιγὶς μόνον ἐρείπια σωρεύει εἰς ἄλλας χώρας.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ἡ καθιέρωσις μονίμου κατ᾽ ἔτος περιόδου πρὸς συνέχισιν τῆς ἀναδασωτικῆς ἐργασίας θὰ χρησιμεύη διὰ τὴν ἐπανάληψιν καὶ ἀνανέωσιν μιᾶς προσπαθείας ποὺ εἶναι φανερὸν ὅτι πρέπει νὰ συνεχίζεται. Ἡ ἡμέρα τοῦ δάσους θὰ εἶναι πάντοτε ἡμέρα πανελλήνιος. Ἡ παρουσία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ πέρυσι καὶ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Καισαριανὴν δίδει ἀκριβῶς τὴν σημασίαν τὴν ὁποίαν τὸ Νέον Κράτος ἀποδίδει εἰς αὐτήν.

Τὴν οὕτω ἐπισήμως δημιουργουμένην παράδοσιν τῆς ἀγάπης καὶ προστασίας τοῦ δένδρου καὶ τοῦ δάσους, ὁ Ἀρχηγὸς ἀναθέτει εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας ἵνα ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας ἀποστολάς της τὴν παραδώση αὐτὴ καὶ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς ὡς ἕνα ὡραῖον ὅσον καὶ ἐθνικὸν καθῆκον. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς καταδεικνύει τὸν πανελλήνιον ἐνθουσιασμὸν τῶν μελῶν μας καὶ τὴν τόσον γόνιμον ἀπόδοσίν των εἰς τὸ πλαίσιον τοῦτο.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Εἰς τὴν πρώτην: Ὁ Ἀρχηγὸς ὁμιλῶν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐμποροβιομηχανινκοῦ κόσμου παρατεθὲν γεῦμα.

Εἰς τὴν τελευταίαν: Ὁμὰς Φαλαγγιτισσῶν Π.Δ.Θ.Π. ἐν ὥρᾳ μουσικῆς ψυχαγωγίας.

ΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας ἐξεδόθησαν καὶ ἐκυκλοφόρησαν τὰ ὑπ᾽ ἀριθμοὺς 25, 26, 27 καὶ 28 βιβλία τῆς σειρᾶς τῶν ἐκδόσεων μὲ ὁλοκληρωμένην τὴν μελέτην περὶ τῶν κατευθύνσεων τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς Διοικήσεως ἐν τῇ Ε. Ο.Ν. Δὲν πρόκειται, βεβαίως, ἐδῶ νὰ ἐξάρωμεν τὴν σημασίαν τῆς ὅλης ἐργασίας, μιᾶς ἐργασίας βαθύτατα μελετημένης καὶ ἡ ὁποία δὲν θέτει μόνον τὰς βάσεις τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ δημιουργεῖ πλῆρες, καταληπτὸν εἰς ὅλους σύστημα, ὄχι μόνον ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ Γενικῶν Διοικητικῶν κατευθύνσεων, τὸ ὁποῖον προώρισται νὰ ἀποτελέση τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τῆς ὅλης ἐν τῇ ὀργανώσει ἐργασίας. Δὲν εἶναι ἄσκοπον νὰ σημειωθῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία ὀφείλεται εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον κ. Ἀλ. Κανελλόπουλον. Καὶ εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς τὸ γεγονός, ὅτι συνετάχθησαν αἱ κατευθύνσεις αὐταὶ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ὄχι μόνον νὰ ρυθμίζεται ἡ σημερινὴ τάξις πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ νὰ προβλέπεται ἡ μελλοντικὴ ἐξέλιξις. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἐφρόντισεν ὅπως τὰ ἐκδοθέντα τεύχη κυκλοφορήσουν εὐρύτατα, εἰς χιλιάδας ὁλοκλήρους ἀντιτύπων, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ. Διὰ τοῦτο εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ὑποχρέωσις ὅλων τῶν στελεχῶν τῆς Ὀργανώσεως νὰ τὰ μελετήσουν. Καὶ νὰ τὰ μελετήσουν μετὰ προσοχῆς ὅλοι, ἀπὸ τὸν μικρότερον μέχρι τοῦ μεγαλυτέρου, πρὸ παντὸς ὅμως νὰ τὰ ἐφαρμόσουν ἐπακριβῶς, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ὁ ἀναγκαιότατος συντονισμὸς ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, ἄνευ τοῦ ὁποίου ἀσφαλῶς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκείνων ποὺ ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσιν ὁ Ἀρχηγός.

Ἡ μελέτη, ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ ἡ ἐφαρμογὴ πρέπει νὰ εἶναι πλήρεις. Διότι ὅλα τὰ κεφάλαια εἶναι συνδεδυασμένα καὶ παντοῦ ὑπάρχει καὶ συνέπεια καὶ συνέχεια....

Η ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ

Τὰ γεγονότα τῆς Φινλανδίας ἔχουν ἀπορροφήσει τὴν παγκόσμιον προσοχὴν τόσον, ὥστε νὰ μετατεθοῦν εἰς δευτερεύουσαν γραμμὴν ἐνδιαφέροντος καὶ ὁ πόλεμος εἰς τὸ Δυτικὸν μέτωπον καὶ τ᾽ ἀποτελέσματα τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τοῦ ἀνταποκλεισμοῦ.

Τοῦτο ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ καθαρῶς ἠθικὸν ποιὸν τῆς συγκινήσεως, ποὺ προκαλεῖ ἡ μορφὴ τῆς ἐπιθέσεως τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζει ἡ ἀκρινὴ χώρα τοῦ Βορρᾶ ἀφ᾽ ἑνὸς καὶ ἐξ ἄλλου ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνα τοῦ λαοῦ της, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ ἀποκαλύπτει εἰς μίαν ἐποχὴν χυδαιότατα ὑλιστικήν, μεγαλειώδη τὴν ὑπεροχὴν τῶν ψυχικῶν ἐξάρσεων, τονώνει τὴν πανταχόθεν πληττομένην ἐμπιστοσύνην τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀκαταγώνιστον ἠθικὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου.

Καὶ εἶναι χρήσιμον,—ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἠκούσθησαν πάλιν οἱ ἀπολογηταὶ τῆς περιέργου θεωρίας περὶ τῆς ματαιότητος τῆς ἀντιστάσεως καὶ περὶ τοῦ ἐπιβεβλημένου τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀριθμητικῶς μικρῶν Ἐθνῶν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν πολυπληθεστέρων γειτόνων,—νὰ τονισθῇ ὅτι οὐδέποτε κατέστρεψεν, ἀλλὰ πάντοτε ἀνέδειξε καὶ τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς ἡ ἀντίστασις κατὰ τῆς ἀδικίας, ἀκόμη καὶ ἡ πλέον ἀπελπις. Ὑπάρχουν ἀπεγνωσμέναι ἀντιστάσεις αἱ ὁποῖαι ἐφώτισαν τὴν πορείαν τῶν λαῶν καὶ ἐβάρυναν εἰς τὴν κατεύθυνσιν τῶν πεπρωμένων των περισσότερον ἀπὸ τὰς μεγαλειωδεστέρας νίκας. Ἡ ἱστορία ὅλων τῶν ἀξίων τοῦ ὀνόματος Ἐθνῶν καὶ ἰδιαιτέρως ἡ ἰδική μας, εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀποδείξεις τῆς ἀδιαψεύστου αὐτῆς ἀληθείας.

Ὁποιαδήποτε καὶ ἂν πρόκειται νὰ εἶναι σήμερον ἡ ἔκβασις τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος διεξάγεται εἰς τὴν Χώραν τῶν χιλίων λιμνῶν, ἤδη τὸ ἠθικὸν βάρος τοῦ φινλανδικοῦ Ἔθνους ἐξῆλθεν ἐνισχυμένον τεραστίως εἰς τὴν πανανθρωπίνην συνείδησιν. Καὶ ἡ ἀξία αὐτῆς τῆς ἐνισχύσεως ἐξαγοράζει ὅλας τὰς θυσίας καὶ δικαιώνει ὅλας τὰς ἀπωλείας. Τὸ στερεώνει πρῶτον εἰς τὴν ἰδικήν του συνείδησιν καὶ τοῦτο εἶναι μέγιστον, ὡς κέρδος. Τὸ στερεώνει εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Τὸ ἀνυψώνει ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ μεγάλου ρωσσικοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτὴ θὰ βαρύνῃ εἰς τὴν τελικήν του κρίσιν, ὅταν μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ κύκλου τῆς δαιμονικῆς ἀνταρσίας του θ᾽ ἀνακτήσῃ ὁ τελευταῖος τὴν αὐτοκυριαρχίαν του καὶ θὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην νὰ λογοδοτήσῃ εἰς τὸν Κόσμον καὶ εἰς τὴν ἰδίαν του συνείδησιν.

Στὸ περιθώριον

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως μὲ τὴν ὁποίαν διὰ τῶν πόρων τοῦ εὐαγοῦς Του ταμείου προικίζεται ἡ Χώρα μὲ ἕνα ἐπὶ πλέον πλῆρες ἵδρυμα ἀφιερωμένον εἰς τὸ παιδὶ ἀποδεικνύει κατὰ τὸν περιφανέστερον τρόπον πόσον ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς ἀποβλέπει μὲ ἐντεταμένην προσοχὴν εἰς τὴν δημιουργίαν νέας γενεᾶς ἰσχυρᾶς καὶ λυτρωμένης ἀπολύτως ἀπὸ τὴν κακὴν κληρονομίαν τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία τόσον οδυνηρῶς ἐκδηλώνεται εἰς τὴν ὑγείαν, κυρίως, τῶν ἀπογόνων.

ΤΑ ΑΛΗΤΟΠΑΙΔΑ

Ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Ἀρχηγός, ὁ μετὰ τοσαύτης στοργῆς παρακολουθῶν τὴν νεότητα, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἐνδιαφερθῇ ἰδιαιτέρως καὶ διὰ τὴν τάξιν τῶν ἀλητοπαίδων. Καὶ εἶναι πράγματι ἡ πλέον συμπαθὴς κατηγορία παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἠτύχησαν εἰς τὴν ζωήν των εἴτε διὰ λόγους κληρονομικούς, εἴτε τοιούτους ὀρφανίας, εἴτε ἀστόργου συμπεριφορᾶς τῶν γονέων καὶ τὰ ὁποῖα ἐὰν ἀφεθοῦν εἰς τὴν τύχην θὰ ἀποτελέσουν ἕνα ἐπικίνδυνο φυτώριον μελλόντων ἐγκληματιῶν καὶ κακοποιῶν τῆς κοινωνίας.

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΔΑΣΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗ

Εἰς προηγούμενον τεῦχος τῆς «Νεολαίας» ἐδημοσιεύθη λεπτομερὲς ἱστορικὸν σημείωμα περὶ τῆς ζωῆς, τῆς δράσεως καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ ἥρωος τῆς Κρήτης Ι. Δασκαλογιάννη, ὥστε ἐπ᾽ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς τοῦ θρυλικοῦ ἥρωος εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης νὰ παρέλκῃ κάθε ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς του δράσεως σημείωμα.

Ὁ Κρητικὸς Λαός, ὁ κατ᾽ ἐξοχὴν γνωρίζων νὰ ἐκτιμᾷ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα θυσίας τῶν τέκνων του καὶ νὰ ἀποδίδῃ εἰς αὐτὰ τὰς δεούσας τιμάς, ἀνήγειρεν εἰς τὸ Ἡράκλειον τὴν προτομὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος ἀδελφοῦ του διὰ παγκρητίου ἐράνου. Εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἔργον τοῦ Κρητὸς γλύπτου κ. Ν. Ι. Κανακάκη, παρέστησαν, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν, αἱ Ἀρχαί, δύναμις Ε.Ο.Ν. Κρήτης, ἀντιπροσωπεῖαι Κρητῶν ἀγωνιστῶν καὶ χιλιάδες λαοῦ.

Ὁ Κρητικὸς Λαὸς παρέδωσε τὴν προτομὴν τοῦ Ι. Δασκαλογιάννη εἰς τὸ πάνθεον τῆς ἀθανασίας τῶν Ἡρώων, μὲ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ τὰς συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις ποὺ ὤφείλοντο εἰς ἕνα τοιοῦτον ἥρωα.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Ἡ προπολεμικὴ καὶ ἡ μεταπολεμική, ὡς καὶ ἡ πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐποχὴ δὲν συνέδεε τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος τῶν νέων ἢ τῶν γονέων μὲ τὴν ὑποχρέωσι σκέψεως γιὰ τὸ λαϊκὸ σύνολο. Τὸ ἐπάγγελμα τῶν καιρῶν ἐκείνων δὲν ἦτανε παρὰ μιὰ ἀνάγκη νὰ κερδίση κανεὶς τὸ ψωμί του, ἢ νὰ ξεπληρώση γενικὰ τὶς ἀτομικές του ἐπιθυμίες. Στὴν ἐκλογὴ αὐτὴ ἔπαιξαν ρόλο πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα. Ἡ κοινωνικὴ θέσι τῶν γονέων. Οἱ ἔννοιες προλετάριος, ἀστός, καταγωγή, περιουσία, εὔνοια, ἑώρταζαν θριάμβους. Ἔλειπε ὅμως τὸ κυριώτερο: ἡ ἐσωτερικὴ σχέσι τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἐργασία καὶ μ᾽ αὐτὸ πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του.

Ἂν προσέξουμε τὴ σημερινὴ ἐποχή, θὰ δοῦμε νὰ στέκῃ μπροστά μας, καθαρὰ καὶ φανερά, ἡ ὑποχρέωσι πρὸς τὴ θέλησι τοῦ Ἀρχηγοῦ, ποὺ συνοψίζεται στὴ φροντίδα νὰ τεθοῦν οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι στὶς κατάλληλες θέσεις ἐργασίας, ἐκεῖ ὅπου θὰ κατοχυρωθῇ ὄχι μόνο τὸ ἄτομο καὶ ἡ ὑλική του ὕπαρξι, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκεῖ ποὺ θὰ βρῇ ἐσωτερικὴ ἱκανοποίησι στὴν ἐργασία ὠφελῶντας καὶ ὠφελούμενο. Μόνον ὅταν ἡ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος εὐχαρίστησι πληροῖ τὸν ἐργαζόμενον ἄνθρωπον μπορεῖ νὰ ζητηθῇ ἀπὸ αὐτὸν ἡ ἐργασία ἐκείνη, ποὺ εἶναι ἀφοσίωσι καὶ προσφορὰ γιὰ τὴν ἀνύψωσι τῆς ἰδίας αὐτῆς ἐργασίας του, γινομένη συγχρόνως ἀφοσίωσι καὶ προσφορὰ γιὰ τὸ λαό του, μὲ τὸν ὁποῖο τὸν συνδέει κοινὴ τύχη.

Συστηματικὴ προσπάθεια γιὰ ἀνύψωσι τῆς ἐργασίας διὰ μιᾶς ἐπαγγελματικῆς καθοδηγήσεως καὶ ἐπαγγελματικῆς τῶν νέων ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἡ ἐντολὴ τῆς ἐποχῆς μας. Τόσο σημαντικὴ ὅσο οἱ πιὸ σπουδαῖοι παράγοντες γιὰ τὴ λαϊκή μας ὕπαρξι.

Πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἐπέμβουμε ψυχολογικὰ στὴν ἐπαγγελματικὴ ἐκλογὴ καὶ νὰ προετοιμάσουμε τὴ νεολαία μας γιὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ πρέπει, μὲ ἰδιαίτερο τρόπο καὶ πρὸ πάντων μὲ τοὺς ἐπαγγελματικοὺς συμβουλευτικοὺς σταθμούς. Αὐτὸ θὰ μᾶς βοηθήση νὰ κλείσουμε μερικὰ χάσματα στὴν ἐπαγγελματικὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ μας καὶ νὰ ἐπουλώσουμε μερικὲς πληγές.

Ἔτσι πρέπει ἡ ἐπαγγελματικὴ ἀγωγὴ νὰ μὴν ἔχῃ πιὰ ὡς κατεύθυνσι τὴ σκέψι: «Τί ἀπόψεις καὶ ὀφέλη ἔχω τώρα;» ἀλλὰ «Ἔχω γιὰ ὁλόκληρη τὴ ζωή μου ἀρκετὲς καὶ καλὲς δυνατότητες ἐργασίας;».

Αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι σκέψεως θέλει νὰ δώση ἡ Ε.Ο.Ν. στὰ νέα της μέλη. Συνδέει τὴ φροντίδα τῆς ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος μὲ τὶς ἐθνικὲς καὶ λαϊκὲς ἀπαιτήσεις τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Γι᾽ αὐτὸ θὰ εἶναι καλὸ νὰ μὴν λογαριάζωνται πάντα καὶ ἀπόλυτα οἱ ἀτομικὲς ἐπιθυμίες τοῦ εὐκόλου καὶ συντόμου κέρδους. Ὣς τὰ τώρα ἀκολουθήσαμε τὸ δρόμο τῶν ἀτομικῶν ἐπιθυμιῶν γιὰ κέρδη μόνο ἢ γιὰ καριέρα, καὶ πάθαμε τὴν τρομερὴ γιὰ ἕνα λαϊκὸ σῶμα λοίμωξι, τὸν «ὑπερεπαγγελματισμό». Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ σοβαρὰ γιὰ τὴ τιμὴ τοῦ λαοῦ μας ἐπαγγέλματα ἔμειναν ἀτροφικὰ καὶ ἀναιμικά, χωρὶς δυνατότητα ἐξελίξεως. Γι᾽ αὐτὸ τὸ λόγο εἶναι ἀνάγκη σήμερα μιᾶς δικαίας καὶ ἐσκεμμένης ἐξισώσεως.

Ἂς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ σπουδαιότερα τοῦ λαοῦ μας ἐπαγγέλματα. Στὴν πρώτη γραμμὴ στέκει τὸ σύνθημα: «Νέοι πλησιάσετε καὶ ἀγαπήσετε τὴ γῆ σας!». Ὄχι φυσικὰ τώρα μόνο μὲ τὸ ἐξάγγελμα τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας, ὄχι μόνο προσωρινά. Ἕνας συστηματικὰ μορφωμένος γεωπόνος, ἀγρότης, ζευγᾶς, σποριᾶς, ἐργάτης, κλαδευτής, εἶναι χιλιάδες φορὲς πιὸ πολύτιμος σήμερα γιὰ τὸ λαό μας παρὰ ἕνας δικηγόρος ἢ γιατρός, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναλογικὰ ἔχουμε ἀρκετούς. Ἐδῶ πιὰ δὲν παίζει ρόλο οὔτε τὸ χρῆμα, οὔτε τὸ πατρογονικὸ χτῆμα. Τὸ νέο Κράτος εἶναι πρόθυμο νὰ ἔλθῃ μὲ κάθε μέσο ἀρωγὸ γιὰ μιὰ τέτοια ἐπαγγελματικὴ ἐπιθυμία. Ἂς πάψῃ πιὰ νὰ ὑφίσταται ἡ προκατάληψι ὅτι τὸ ἀγροτικὸ ἐπάγγελμα στέκει κοινωνικὰ χαμηλότερα ἀπὸ κάθε ἄλλο! Σήμερα ἔχουν ἀλλάξει οἱ καιροὶ καὶ αἱ ἀπόψεις. Τὸ Κράτος θέλει νὰ βοηθήση τὴ νεολαία — ἀφοῦ ἀπὸ ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀρχίσουμε σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς λαϊκῆς μας ζωῆς — ν᾽ ἀγαπήση τὸ χῶμα τῆς πατρίδος της καὶ νὰ τῆς δώση τὴ δυνατότητα νὰ δημιουργήση κοντὰ σ᾽ αὐτὴ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ζωῆς της. Ἐδῶ πρέπει ἡ Ε. Ο. Ν. ὡς πρόσκοπος νὰ κάνῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀγροτικῆς νεολαίας ἐνδιαφέρουσα καὶ τραβηχτική, νὰ πολεμήση τὴν ἀνία, ποὺ γεννᾶται τὶς ἀργὲς ὧρες, μὲ κατάλληλη ψυχαγωγικὴ ἐπέμβασι καὶ μὲ ἀνάλογη πνευματικὴ ἀσχολία. Μ᾽ αὐτὸ θὰ σταματήση τὴ φυγὴ πρὸς τὶς πόλεις καὶ θὰ νικήση τὴν ἀστυφιλία.

Ἡ ἐθελοντικὴ ἐπαφὴ τῆς νεολαίας μὲ τὸν ἀγροτισμὸ καὶ τὴν ἑλληνικὴ γῆ θὰ γίνῃ ὁ πρόσκοπος καὶ θὰ δημιουργήση τὴν ἐσωτερικὴ ἐκείνη θέλησι γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸ ἀγροτικὸ ἐπάγγελμα, τὸν πατέρα ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων.

Μιὰ σπουδαία τροφὴ γιὰ τὸ λαό μας εἶναι τὸ ψάρι, καὶ ἑπομένως ἕνα σημαντικὸ ἐπάγγελμα εἶναι ἡ ἁλιεία. Συστηματοποιουμένη θὰ μᾶς προσπορίση πολλὰ ὠφελήματα. Εἶναι ἁμαρτία μιὰ χώρα σὰν τὴ δική μας, ποὺ βρέχεται σχεδὸν ὅλη ἀπὸ θάλασσα, νὰ τρώγῃ τὸ ψάρι τόσο ἀκριβὸ ἀκόμα. Οἱ βόρειες χῶρες ἐκμεταλλεύονται τὶς θάλασσές τους σὰν νἆναι ἀστείρευτα χρυσοφόρα ρεύματα. Μέγα μέρος τῆς σκανδιναυϊκῆς, ἀγγλικῆς, γερμανικῆς νεότητος πληροῖ κάθε χρόνο ποὺ τελειώνουν τὰ σχολεῖα τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτοῦ. Γιατὶ ὄχι καὶ σὲ μᾶς; Μὲ τὴν πρωτόγονη τράτα, ὅσο νἆναι γραφική, δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ θάλασσά μας τὸ χρυσάφι. Ἡ συστηματικὴ καὶ μὲ εἰδικοὺς ἁλιεῖς ἁλιεία εἶναι ἕνα ὡραῖο καὶ θαυμάσιο γιὰ τὸ κλῖμα καὶ τὴ χώρα μας ἐπάγγελμα. Γιατὶ νὰ μὴ τοῦ δοθῇ ἡ κατάλληλη προσοχὴ καὶ ἀξία; Μόνο ψυχολογικὴ προεργασία χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν γυρεύῃ ὁ γυιὸς τοῦ ψαρᾶ, ποὺ ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ ἀκολουθήση τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του, νὰ γίνῃ μὲ τὸ στανιὸ δάσκαλος.

Ὅταν πάνω στὶς σκαλωσιὲς ἀνεβοκατεβαίνουν οἱ ἀμάθητοι χτίστες βαρυεστημένοι γιατὶ κάνουν κάτι τὸ ὁποῖο δὲν ξέρουν καλὰ καὶ μὲ τὸ ὁποῖο καμμιὰ ἐσωτερικὴ σύνδεσι δὲν ἔχουν, μόνο καὶ μόνο γιατὶ πρέπει τὸ βράδυ νὰ φέρουν ψωμὶ στὰ παιδιά τους, κανεὶς ἀπὸ μᾶς ποὺ διαβαίνουμε καὶ τοὺς κυττᾶμε δὲν σκέφτηκε ποτὲ πόσο θὰ ἦτανε καλύτερη ἡ ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας των καὶ ἡ διάθεσί των, ἂν φρόντιζε κανεὶς νὰ τοὺς μορφώση ἐπαγγελματικά.

Ἕνας νέος λαὸς σὰν τὸν ἑλληνικὸ χρειάζεται σήμερα μὲ τὴν τάσι τοῦ πολίτου καὶ τοῦ Κράτους γιὰ οἰκοδομικὰ ἔργα ὄχι πιὰ πρωτόγονους χτίστες καὶ μαραγκούς. Μὲ μιὰ καλὴ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι θ᾽ ἀποδώσουν χίλιες φορὲς καλύτερα καὶ γιὰ τὸ ἄτομο καὶ γιὰ τὸ σύνολο.

Ἡ μεταλλουργική μας βιομηχανία χρειάζεται ὄχι μόνο κατασκευαστὰς ἀεροπλάνων ἢ συνθέτας αὐτοκινήτων, ἀλλὰ καὶ ἁπλοῦς φορμαριστὲς καὶ σιδηρουργούς. Ἕνας πολὺ ἀναγκαῖος κρίκος στὴν ἁλυσίδα τῆς γενικῆς μας ἐπαγγελματικῆς ζωῆς εἶναι ὁ μορφωμένος εἰδικὰ σιδηρουργός. Εἶναι ἀναγκαία καὶ ἐδῶ μιὰ καλὴ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὴ χειρωνακτικὴ γνῶσι νὰ συνδέῃ καὶ τὴν τεχνικὴ ἱκανότητα καὶ τεχνικὴ ἑτοιμότητα.

Μηχανικοί, ἠλεκτρολόγοι, ραδιοτεχνῖτες, ὅλοι αὐτοὶ μᾶς εἶναι ἀναγκαῖοι, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάλογή τους ἐκπαίδευσι. Δὲν μπορεῖ ὁ καθένας ποὺ ξέρει νὰ βιδώνῃ μιὰ ἠλεκτρικὴ ἀσφάλεια νὰ φκιάνῃ καὶ μιὰ κεραία ραδιοφώνου, ὅπως γίνεται σήμερα συνήθως, φυσικὰ κακὰ καὶ ψυχρά.

Καὶ τὰ κορίτσια μας; Δὲν πρέπει νὰ τὰ ξεχάσουμε. Γιατὶ καὶ δῶ χρειάζεται σοφὴ σκέψι καὶ σοφὴ ὑπόδειξι. Σήμερα δὲν μποροῦν πιὰ νὰ παίζουν τὶς χαϊδεμένες χλωμὲς Ὀφηλίες τοῦ Σαίξπηρ. Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ᾽ ὄψι τους ὅτι σήμερα — ποὺ ὅλες οἱ δυνάμεις τοῦ λαοῦ μας κινητοποιοῦνται καὶ ἐπιστρατεύονται — καὶ ἡ θήλεια νεολαία πρέπει νὰ διαλέγῃ τὸ ἐπάγγελμά της μὲ σκέψι. Κάθε κορίτσι μπορεῖ νὰ βρῇ τὴν ἀνάλογη μὲ τὶς ἱκανότητές του θέσι ἐργασίας καὶ νὰ φανῇ χρήσιμο καὶ στὸ ἑαυτό του καὶ στοὺς ἄλλους. Ἂς μὴν ξεχνᾷ ὅμως ὅτι ἡ δύναμί του κεῖται στὸ νὰ βοηθῇ, νὰ παρηγορῇ, νὰ θεραπεύῃ, νὰ μορφώνῃ. Ὥστε μένουν ἀνοιχτὰ γι᾽ αὐτὸ τὰ ἑξῆς ἐπαγγέλματα: Οἰκοκυρικὴ (κάθε κορίτσι πρέπει ν᾽ ἀσχοληθῇ

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 320)

'Από τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΩΝ ΕΞΟΧΩΤΕΡΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ας τὸ ποῦμε ἄλλη μιὰ φορά. Σὲ τί κατεγίνοντο τὰ Ἑλληνόπουλα πρὶν νὰ τὰ συσπειρώση ἡ ὀργάνωσίς τους σὲ μιὰ φάλαγγα μὲ τοὺς ὡραιοτέρους καὶ εὐγενεστέρους σκοπούς; Σ' ἕνα καὶ μόνο πρᾶγμα: Ν' ἀντιγράφουν τοὺς μεγάλους κι' ἔτσι νἆναι ἀπὸ μικρὰ τὰ κακέκτυπα τῆς ζωῆς. Τώρα ὅμως ἔχουν ἕνα σκοπό, σαφῆ κατεύθυνσι καὶ καμμιὰ δὲν μπορεῖ νἄχουμε ἀμφιβολία ὅτι μέσα ἀπὸ τὶς τάξεις τους θὰ προέλθουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὄχι μόνο θὰ κυβερνήσουν αὔριον τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ ποὺ θὰ τὴν δοξάσουν σ' ὅλα τὰ πεδία τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος. Ἡ ὀργάνωσίς τους τοὺς ἔδωσε τὸ σκοπό, τοὺς ἐζωντάνεψε τὰ ἰδεώδη, τοὺς ἐπρόβαλε τὰ ὡραιότερα ἰδανικά. Δὲν μπορεῖ, συνεπῶς, παρὰ νὰ προέλθουν ἀπὸ τὶς τάξεις τους ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες ποὺ θὰ κατευθύνουν τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος, θὰ δώσουν αἴγλη στὸν νέον ἑλληνικὸ πολιτισμό. Θἆναι ἁπλοῖ, ἀλλὰ γεμᾶτοι μεγαλοψυχίαν, ἥρεμοι ἀλλὰ γεμᾶτοι θέλησι, ζωή, πίστι, ἀκούραστοι. Γιατὶ ὅλοι οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι ὑπῆρξαν ἔτσι: ἁπλοῖ, πλημμυρισμένοι ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ γιὰ τὴν Πατρίδα τους, πιστοὶ στὰ ἰδεώδη ποὺ ἐνέπνευσαν κάθε ἀνθρωπίνη τελειοποίησι. Καὶ τί περίεργο, πράγματι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀπετύπωσαν τὸ ὄνομά τους στὴν αἰωνιότητα, ἦσαν πάντοτε πρᾶοι, γελαστοί, ἀδιάφοροι γιὰ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν δύναμι, ἀγαποῦσαν τὴ ζωή, τὸ θεῖο τοῦτο δῶρο μας, καὶ ἤξεραν νὰ κάμουν καλὴ χρῆσι αὐτοῦ. Πολὺ ὀλίγοι ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔλαμψαν σ' ὁποιοδήποτε πεδίο τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος ἦσαν πάντα ἀνιδιοτελεῖς, γελαστοί, καλόκαρδοι. Ὁ μέγας ἀναμορφωτὴς τῆς γερμανικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Λούθηρος, εἶχε τὴν φήμη πὼς ἦταν τραχὺς καὶ σκαιός, χωρὶς ὅμως νἆναι ἀληθινὸ τοῦτο. Ὁ μαχητὴς αὐτὸς καλόγηρος ἀγαποῦσε τὴ μουσική, τὰ λουλούδια καὶ τὰ παιδιά, κι' ἔχουμε χίλια παραδείγματα ποὺ ἀποδεικνύουν πὼς ἦταν εὐαίσθητος σὰν γυναῖκα, ἁπλὸς καὶ ταπεινὸς σ' ὅλα του τὰ ἔργα. Ἕνας ἄλλος, μέγας νοῦς τῆς νεωτέρας ἀνθρωπότητος, ὁ Μίλτων, ποὺ μᾶς ἔχει ἀφήσει αἰώνια κληρονομία τὸν «Χαμένο Παράδεισο», ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐδοκίμασε στὴ ζωή του τὶς μεγαλείτερες συμφορές. Ὅταν πέθανε ὁ Κρόμγουελ, τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ γραμματεύς, ἀπεσύρθη στὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ γιὰ νὰ περάση τὶς σκληρότερες ὧρες τῆς ζωῆς του. Ἂν καὶ φτωχὸς ὅμως, ξεχασμένος ἀπὸ ὅλους, κι' ἐπιπροσθέτως τυφλός, οὔτε τὶς ἐλπίδες του ἔχασε, οὔτε τὴν πίστι του, οὔτε τὴν φαιδρότητά του καὶ στὴν κατάστασι αὐτή, ποὺ θἆταν γιὰ ἕναν ἄλλον ἀληθινὴ κόλασις, ὑπαγόρευσε στὴ γυναῖκα του καὶ στὰ δυό του παιδιὰ — 1608 - 1674 — τὸν «Χαμένο Παράδεισο», τὴ χριστιανικὴ αὐτὴ ἐποποιΐα ποὺ κι' αὐτὸν θὰ δόξαζε καὶ τὴν Ἀγγλία σ' αἰῶνες αἰώνων. Τὸ ἴδιο ἁπλὸς καὶ ἀπέριττος, φαιδρὸς καὶ εὔθυμος, ἦταν καὶ ὁ Οὐῶλτερ Σκότт, ὁ μεγάλος Ἄγγλος συγγραφεύς. Μ' ὅλη τὴ δόξα ποὺ τὸν περιέβαλλε, τὶς τιμὲς ποὺ τοῦ ἀπένειμαν οἱ σύγχρονοί του, αὐτὸς ἦταν ὁ τύπος τοῦ καλοκαγάθου ἀστοῦ. Τὸν ἀγαποῦσαν μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ συχνά, γιὰ νὰ διαδηλώση ἴσως τὸν ἴδιο του χαρακτῆρα, ἔλεγε:

«Ἕνα πρᾶγμα θέλω στὴ ζωή μου· νὰ συναντῶ ἀνθρώπους εὐθύμους καὶ ἐντίμους».

Ὁ ἴδιος ἦταν γελαστὸς πάντα καὶ εὐδιάθετος καὶ μὲ τοὺς ἁπλοῦς του τρόπους διέλυε εὐθὺς τὴν καχυποψία

Πέτρος Λαπλάς

ποὺ ἐπροκαλοῦσε τὸ περίεργο, στὴν Ἀγγλία τοὐλάχιστον, ὄνομά του.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι μεγάλοι ἐκπρόσωποι τῆς παγκοσμίου ἀνθρωπότητος, ὁ φιλόσοφος Μπέικον (Βάκων), οἱ ζωγράφοι Λεονάρδος ντὰ Βίντσι, Ραφαήλ, Μιχαὴλ Ἄγγελος, ἐπιστήμονες ποὺ ἔδωσαν ἄλλην ὄψι στὴν ἀνθρωπότητα ὅπως ὁ Γαλιλαῖος, ὁ Καρτέσιος, ὁ Νεύτων, ὁ μέγας Γάλλος φιλόσοφος, μαθηματικὸς καὶ ἀστρονόμος Πέτρος Λαπλάς, ἦσαν ἐπίσης ἁπλοῖ, ἐργατικοὶ καὶ πάντοτε εὔθυμοι.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μαθηματικοὺς τῆς νεωτέρας ἀνθρωπότητος ὑπῆρξεν ὁ Ἑλβετὸς Ἑλέρ. Σ' αὐτὸν ὀφείλουμε πλεῖστες ὅσες ἀνακαλύψεις σχετικὲς μὲ τὴ γεωμετρία καὶ τὴ μηχανική. Σ' αὐτὸν ἀκόμη ὀφείλουμε τὴ νέα θεωρία περὶ σελήνης, ἐνδιαφέρουσες μελέτες γιὰ τὶς ἀνισότητες τῶν πλανητῶν, χίλιες ἄλλες διαπιστώσεις καὶ ἐπακριβώσεις, σχετικὲς μὲ τὴ χημεία, τὴ φυσικὴ καὶ τὴ μεταφυσική. Κι' αὐτὸς ὅμως, ὅπως ὁ Μίλτων, εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ τυφλωθῆ σὲ ἡλικία ἑξῆντα ἑπτὰ ἐτῶν. Ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὅπως ὁ μέγας Ἄγγλος ποιητής, διετήρησε τὴν εὐθυμία του καὶ τὴν εὐχάριστη ἀγάπη τῆς ζωῆς. Καὶ ἐξηκολούθησε σ' ὅλα τὰ χρόνια ποὺ τοὔμειναν νὰ ζήση νὰ ἐργάζεται, ἂν καὶ τυφλός, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Γάλλος ἐπίσης βοτανικὸς Ἀντανσόν, στὸν ὁποῖο ὀφείλουμε τὴν ταξινόμησι τῶν φυτῶν, ἔδειξε θάρρος καὶ πίστι καὶ καλὴ διάθεσι, ποὺ προκαλεῖ τὸ θάμβος. Ἦταν σὲ προχωρημένη ἡλικία ὅταν ἐξερράγη ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις κι' ἔχασε τὰ πάντα. Τὸ μόνο ποὺ δὲν ἔχασε ἦταν τὸ θάρρος καὶ τὸν βλέπουμε σὲ ἡλικία ἑβδομῆντα ἐτῶν, μολονότι δὲν εἶχε οὔτε νὰ συντηρηθῆ στοιχειωδῶς, νὰ συνεχίζη τὴν ἐπιστημονική του ἐργασία μὲ τὸ ἴδιο σθένος καὶ τὸν ἴδιο ζῆλο. Χαρακτηριστικὸ τῆς πτωχείας του εἶναι τὸ ἀναφερόμενο ὅτι κάποτε ποὺ ἐκλήθη στὴ συνεδρία τοῦ Ἰνστιτούτου στὸ Παρίσι, δὲν ἐπῆγε γιατὶ δὲν εἶχε παπούτσια νὰ φορέση. Ἀργότερα μόνο τοῦ ἔδωσαν μιὰ σύνταξι κι' ἔτσι δὲν πέθανε ἀπ' τὴν πεῖνα. Τὸ μόνο ποὺ παρεκάλεσε ἦταν νὰ βάλουν στὸν τάφο του, ὡς μόνο κόσμημα, λουλούδια ἀπὸ τὶς 58 οἰκογένειες φυτῶν ποὺ αὐτὸς ἀνεκάλυψε καὶ ἐμελέτησε ἐπιστημονικῶς.

Τὸ ὡραιότερο ὅμως ἴσως παράδειγμα τῆς μεγαλοψυχίας τῶν ἀληθινὰ μεγάλων εἶναι καὶ τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Ἀμπωζίτ. Ὅταν αὐτὸς εὑρέθη ἀναγκασμένος νὰ μείνη στὴ Γενεύη, ἔκαμε ἐπὶ 27 ὁλόκληρα χρόνια βαρομετρικὲς παρατηρήσεις, ποὺ ἐσημείωσε σ' ἕνα κομμάτι χαρτί. Μιὰν ἡμέρα ὅμως μιὰ καινούργια ὑπηρέτριά του, γιὰ νὰ δείξη τὸ ζῆλο της, πῆγε κι' ἐκαθάρισε τὸ γραφεῖο του, ἐν ἀπουσίᾳ του.

Ὅταν γύρισε, ρωτᾷ τὴν ὑπηρέτρια:

— Τί ἔκαμες τὸ χαρτὶ ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ βαρόμετρο;

— Μά κύριε, ἦταν τόσο παληὸ καὶ βρώμικο ποὺ τὸ πέταξα κι' ἔβαλα καθαρό.

Ὁ Ἀμπωζὶτ ἐσταύρωσε τὰ χέρια του καὶ τὸ μόνο ποὺ εἶπε ἦταν αὐτό:

— Κατέστρεψες κόπους εἰκοσιεπτὰ ἐτῶν. Ἄλλοτε νὰ μὴν ἐγγίζης τίποτε στὸ γραφεῖο μου.

Θὰ μποροῦσα καὶ ἄλλα ν' ἀναφέρω παραδείγματα. Πρὸς τί ὅμως; Ἡ ἀπόδειξις παρέχεται καὶ μὲ τὰ λίγα αὐτά. Οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι ὑπερέχουν σὲ κάθε τους πρᾶξι καὶ σὲ κάθε τους ἐκδήλωσι. Τὰ Ἑλληνόπουλα, ποὺ εἶναι ἡ αὐριανὴ Ἑλλάς, ἂς μὴ παύσουν καὶ μιὰ στιγμὴ ἔστω νὰ τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους.

Στὴ Θάλασσα

Ο Νικολῆς ποὺ γεννήθηκε πλάγι στὸ κῦμα, πλάγι στὸ γλυκὸ μουρμούρισμα τοῦ πελάου, ποὺ τὸν νανούρισε, ἀνάμεσα στὰ βράχια τὰ καταφαγωμένα ἀπὸ τὰ αἰώνια γλυψίματα τῶν κυμάτων, μέσα στὶς μαοῦνες καὶ τὶς ψαρόβαρκες καὶ τὰ δίχτυα καὶ τὰ παραγάδια καὶ τὴν ἄμμο, ὁ Νικολῆς μὲ τὸ μπαλωμένο βρακὶ — σὰν τὸ πανὶ τῆς ψαρόβαρκας τοῦ πατέρα του — μονάχα, γυμνὸς - ὁλόγυμνος κι' ἡλιοκαμένος τρομάζει καὶ τρέμει τὴ θάλασσα.

Κάθεται μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι του σκυμμένο, μὲ τὰ μαλλιὰ κολλημένα στὸ μέτωπό του σὰν φοῦντες κουκουναριοῦ, σὰ φτερὸ πετεινοῦ. Βλέπει μακριὰ τὴ θάλασσα κυματοῦσα ἢ γαληνεμένη, γυαλιστερὴ καὶ ἥμερη ἢ παιγνιδιάρα, κι' ὅπως κι' ἂν τὴ βλέπῃ δειλιάζει καὶ τρέμει τὸν ἀφρό της, τὸ κῦμα της, τὸ πάφλασμά της, τὸ τραγοῦδι της.

Μασᾶ τὸ ψωμί του στὴν ἀμμουδιὰ καὶ δὲν ἀγγίζει τὰ πόδια του στὸ παιγνίδι τῆς δαντέλλας, ποὺ σχηματίζει τὸ ξεψύχισμα τοῦ κύματος.

— Βρὲ Νικολῆ, δὲν ντρέπεσαι νὰ κάθεσαι ἀπὸ κεῖ νὰ σεριανᾶς τὸ νερό; τοῦ φωνάζει ἡ μάνα του, μιὰ γυναικοῦλα θαλασσοδαρμένη.

'Ο Νικολῆς ρουφομυξᾷ καὶ κατεβάζει τὸ κεφάλι.

Τἄλλα παιδιὰ βουτοῦν, ξαναβουτοῦν, χάνονται στὸ κῦμα μὲ τὴ μύτη πιασμένη μὲ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ, μὲ τὸ στόμα κλειστό, σὰν βατράχια ἀμφίβια, ὅταν φεύγουν τὸ θόρυβο ποὺ πλησιάζει στὴν ὄχτη τῆς τῆς λιμνούλας τους, καὶ σὰ δελφινάκια παιγνιδιάρικα βγαίνουν δέκα ὀργυιὲς παρέκει μέσα ἀπὸ τὸ μικρὸ κῦμα, ἐνῷ τὰ νερὰ χύνονται ἀπὸ πάνω τους κι' ἀφρίζουν καὶ τὸ κεφάλι τους σταλάζει ἀσῆμι στ' ἀντιφέγγισμα τοῦ ἥλιου. Πηδοῦν καὶ σκᾶ πλὰφ ἠχερὴ νὰ τοὺς δεχτῇ ἡ ἀκροθαλασσιὰ καὶ παίζουν καὶ χτυποῦν τὸ κῦμα μὲ τὰ ποδαράκια τους καὶ λάμπουν σὰν ξωτικὰ θαλασσινὰ πλάσματα.

Κι' ὁ Νικολῆς κάθεται μόνος καὶ κλαίει. Κλαίει, γιατὶ δὲ θαρρεύεται νὰ χυθῇ κι' αὐτὸς μὲ τὸ φτερὸ τοῦ θάρρους στὸ μαλακὸ αὐτὸ ὑγρὸ στρῶμα, νὰ βουτήξῃ, νὰ χαθῇ, νὰ ξαναβγῇ στὴν ἐπιφάνεια, νὰ χωθῇ στὴν ἀμμουδιά, νὰ πάῃ μακριά, νὰ χυμήξῃ στὸ βάθος τοῦ βράχου, γιὰ νὰ ξερριζώσῃ τὸ σφουγγάρι, ποὺ ὀνειρεύεται, ἢ τὸ ὄστρακο ποὺ βλέπει κολλημένο. Βλέπει τ' ἀδέρφι του σὰ γλάρος νὰ πετιέται ζυγιασμένο ἀπὸ τὸ σουβλερὸ βράχο καὶ νὰ πέφτῃ μὲ παφλασμὸ στὸ βαθὺ μέρος τῆς ἀκρογιαλιᾶς, νὰ χάνεται μέσα στὸν ἀφρὸ καὶ πάλι νὰ βγαίνῃ ἀπόκοσμος.

— Ἔλα, Νικολῆ, ρίξου καὶ σὺ φοβιτσάρη, τοῦ φωνάζει μέσ' ἀπὸ τὴ θάλασσα σφουγγίζοντας τὰ μοῦτρα του μὲ τὶς δυὸ ἀπαλάμες καὶ παίρνοντας βαθειὰ ἀναπνοή, ὕστερ' ἀπὸ τὴ μεγάλη βουτιά, ὁ Γουλῆς — αὐτὸ τὸ δελφίνι τοῦ γιαλοῦ.

'Ο Νικολῆς δακρύζει καὶ σκύβει τὸ κεφάλι. Φοβᾶται. Δὲ θέλει νὰ μπῇ στὴ βάρκα, δὲ θέλει νὰ πατήσῃ οὔτε καὶ στὴν ἀμμουδιά, ὅπου τἄλλα γειτονόπουλα ἁπλωμένα ψήνονται μὲ τὸ ἡλιάκαμα κι' ἑτοιμάζουν τὴν πέτσα τους μπρούντζινη — ἀγάλματος ἐπιφάνεια — γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς δαρμοὺς καὶ τὰ χαροπαλαίματα.

Κάθεται κεῖ πλάγι στὸν ψαρᾶ, ποὺ τοιμάζει τὰ παραγάδια του, ποὺ ἁπλώνει τὰ δίχτυα του, ποὺ ἀναποδογυρίζει τὴ βαρκοῦλα του στὸν ἥλιο κι' ἀκουμπησμένος μὲ τὴν πλάτη στὸ βράχο καὶ τὰ χέρια δετὰ στὸ κεφάλι πίσω, ὀνειρεύεται μακρινὰ ταξίδια.

— Δὲν πᾶς, Νικολῆ, στὴ θάλασσα; Τί κρύβεσαι ἀπὸ τὸ κῦμα, καϋμένο παιδί; Ἔλα, πήγαινε κακόμοιρε, μιὰ ποὺ στὴ θάλασσα θὰ ζήσῃς!

'Ο Νικολῆς σκύβει, μὰ δὲ μιλᾶ. Τώρα μάσησε τὸ ψωμί του. Σκυμμένος μ' ἕνα γυαλὶ σκαλίζει τὴν ἀμμουδιά, μαζεύει λιθαράκια γυαλιστερά, κοχυλάκια σκαφτὰ καὶ περίεργα, τόσο περίεργα, ποὺ τοῦ θολώνουν τὸ νοῦ. Βρίσκει σπάνια πράματα ὅλο γλυμμένα καὶ ξαφρισμένα καὶ λευκασμένα, τὰ παίζει, γεμίζει τὶς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ του, μὰ δὲ χύνεται στὴ θάλασσα, δὲ βουτᾶ, δὲ χαίρεται τὸ χάδι της. Μὲ τὰ ἡλιοκαμένα ποδαράκια του, ὀργώ ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά, περπατεῖ στὸ ἀκρογιάλι γιὰ νὰ μαζεύῃ τὰ κοχύλια, ποὺ τόσο τοῦ ἀρέσουν. Μ' αὐτὰ στήνει πυραμίδες καὶ παίζει, παίζει ὥς που θὰ ξαναπεινάσῃ.

* * *

'Η μάνα του — ἡ φτωχὴ θαλασσοδαρμένη γυναικοῦλα —, ποὺ ξέρει ἀπὸ κουπὶ καὶ πανὶ καὶ σγάντζο καὶ τιμόνι καὶ τὸ κῦμα καὶ πολλὲς φορὲς γλύτωσε ἀπὸ τὸ χάρο τὸ θαλασσινό, σὲ φουρτουνιασμένες ὧρες παλαίβοντας μὲ τὸ κῦμα ἀνάμεσα πελάου, θυμώνει.

— Βρὲ σύ, θὰ σὲ βουτήξω ἄθελα, κακομοίρικο, σερπετὸ τῆς στεργιᾶς, καμμιὰ μέρα νὰ ξεσκολίσῃς καὶ σὺ μαραζιάρικο, τοὔλεγε.

Μὰ δὲν τὄκανε ποτέ της, μόνο βάζοντας στὴ σκάφη της θάλασσα τὸν ἔπλενε μὲ τὴν ἁρμύρα, ὥς που νὰ τσούξουν τὰ μάτια του καὶ τὸν ἄφινε μέσα νὰ συνηθίζῃ. Κάποια μέρα τὰ παιδιὰ τὸν ἔσυραν στὴν ἀμμουδιά, τόνε βούτηξαν στὸ νερό, μὰ κλαίοντας καὶ σπαρταρῶντας σὰν τὸ ψάρι μέσα στὸ δίχτυ, μπόρεσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τόσα χέρια καὶ προσβλημένος νἀποτραβηχτῇ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀμμουδιά.

* * *

— Βρὲ Τσερκέζο, εἶπε μιὰ μέρα ἡ μάνα τοῦ Νικολῆ, στὸν πατέρα του, ἀκοῦς; Ντροπὴ πιὰ ἕνα παιδὶ τόσο δὰ νὰ φοβᾶται τὸ νερό, νὰ μὴ λαχταρᾶ τὸ κῦμα, τὸν ἀφρό, τὸ σκαρμό, τὴ βάρκα, τὸ κουπί. Τί; ἀρρωστημένο τὸ γεννήσαμε; Τὸ ξόρκισα, τὸ διάβασα στὸν παπᾶ, τοῦ φόρεσα χαϊμαλλί, τοῦ ἔκανα τὰ ξόρκια οὖλα, ἔλα καὶ σὺ τώρα μὲ τὴ σειρά σου, κάνε ὅ,τι μπορεῖς, γιατὶ θὰ τρελλαθῶ καμμιὰν ὥρα καὶ θὰ τἄρπάξω νὰ τὸ ρίξω στὴ θάλασσα νὰ τὸ φάῃ τὸ κῦμα, νὰ χαθῇ, νὰ πνιγῇ, νὰ μὴ βλέπω τὴ μπομπὴ τούτη, πλάγι στὴ θάλασσα. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ φοβᾶται τὸ νερό; Ἀπὸ τί σόϊ τὸ λοιπὸν ξεφύτρωσε τὸ δαιμονισμένο, τὸ καμπίσιο σερπετό; Ἔλα κάνε καὶ σὺ τὸ καλό σου.

'Ο Τσερκέζος, ὁ θαλασσινὸς τοῦτος γερολύκος καὶ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πέρασε τὴ ζωή του ὅλη στὴ θάλασσα, ποὺ ἤξερε νὰ ἡμερώνῃ τὸ κῦμα καὶ νὰ δαμάζῃ τὴν ψαροποῦλα του, νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένῃ σὲ φουρτοῦνες τὸ κουπί του σὰν παιγνίδι, νὰ ψαρεύῃ μὲ τὶς χίλιες τέχνες, καὶ ἤξερε τὴ μπόρα καὶ τὴν τρικυμία ψηφὶ - ψηφί, ποὺ πνίγηκε κι' ἀνάζησε, ποὺ σκέβρωσε τὸ κόκκαλό του κι' ἡ ὄψι του ψήθηκε μὲ τὸ κάμα σαρανταπέντε χρόνια ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ πελάγου, πειράχτηκε.

— Τί θὲς νὰ κάνω, σὺ φταῖς, ἡ ρίζα σου φταίει.

— Φταίω γώ, καϋμένε, θαλασσινὴ φλέβα; Φταίω γὼ ἢ σύ, ποὺ τὸ φυλᾶς καὶ δὲν τἄρπάχνεις νὰ τὸ βουτήξῃς στὴν ψαροποῦλα, νὰ ξενητευτῇς μαζί του μιὰ μέρα καὶ κεῖ νὰ τὸ συνηθίσῃς μὲ τὴ θάλασσα κακομοίρη;

* * *

Τὴν ἄλλη αὐγή, π' ἀκόμα τἄστρα λαμπύριζαν στὸν οὐρανὸ κι' ἀκόμα σούρουπο σκέπαζε διάφανο γῆς καὶ θάλασσα, ὁ Τσερκέζος τοίμασε τὴ βάρκα του καὶ τὰ σύνεργά του νὰ πάῃ γιαλὸ - γιαλὸ στ' ἀμπέλι του. Κι' ἀρπάχνοντας μέσ' ἀπὸ τὸν βαθὺ του παιδικὸ ὕπνο τὸ μικρὸ Νικολῆ, σὰν ἀρνάκι ἀπὸ τὴ μάνα, σὰν περιστεράκι ἀπὸ τὴ φωληά του, τὸν ἔσυρε ἀγουροξύπνητον στὸ γιαλό, τὸν πέταξε σὰ φλοῦδα μέσα στὴν ψαροποῦλα του καὶ πηδῶντας ὁ ἴδιος ἔλυσε τὸ σκοινὶ κι' ἀμολύθηκε: — Βόηθα Ἅγιε Νικόλα μου.

Δὲν καλοκατάλαβε ὁ φτωχὸς Νικολῆς — τοσοδούλης — ποῦ πήγαινε, γιατὶ ὁ ἄγριος πατερούλης του τὸν ἔσυρε ἔτσι ἀξημέρωτα στὴ θάλασσα. Πῆγε νὰ κλάψῃ κι' ἔκλοψε λιγάκι, μὰ σώπασε σὰν τὸν πρόσταξε: «Σῶπα! Σῶπα!».

Τώρα τὸ ἀλαφρὸ κυματάκι ἄγλειφε καὶ χτυποῦσε τὰ πλευρὰ τῆς ψαρόβαρκας. Τὸ πρωϊνὸ ἀεράκι δροσόλουζε καὶ τὸ κουπὶ ἀλαφρὸ - ἀλαφρὸ κάτω ἀπὸ τὰ δυνατὰ χέρια τοῦ Τσερκέζου τῆς δίναν φτερὰ νὰ σχίζῃ τὸ κῦμα. Πλησίαζε ὁ Τσερκέζος νὰ γυρίσῃ τὴ μύτη τοῦ λιμανιοῦ, νὰ προσπεράσῃ τὴ γλῶσσα τὴ μεγάλη καὶ γρήγορος νὰ πεταχτῇ στ' ἀμπέλι του — Αὔγουστο μῆνα — νὰ δῇ τὰ κλήματά του, νὰ κόψῃ ἕνα καλάθι σταφύλια, νὰ κόψῃ σῦκα, ποὺ στάλαζαν μέλι.

Σὰν προσπέρασαν τὴ γλῶσσα, ποὺ σ' ὅλο τὸ διάστημα ἔκλαιγε ὁ Νικολῆς κι' ἔτρεμε σὰ φύλλο μαραμένο, κεῖ ποὺ τώρα ὁ ἥλιος ρόδισε καὶ σκόρπισε τὰ πρωϊνά του ροδοπέταλα κι' ἀσήμωσε τὴ θάλασσα καὶ τὴ μάγεψε νὰ ντυθῇ τὶς ὠμορφιές του καὶ νὰ στεφανωθῇ μὲ τ' ἀφρισμένα στεφάνια της, πιάνει — ἅγια ὥρα — τὸ Νικολῆ ἀπὸ τὶς μασχάλες, σπαράζοντα σὰν τὸ ψάρι ὄξω ἀπὸ τὴ θάλασσα, σκασμένον στὸ κλάμα, κόκκινον σὰν παπαροῦνα κι' ἀγριεμένον, μὲ τὰ μάτια πεταμένα, καὶ τόνε βούτηξε μιά, δυό, τρεῖς. Τὸν ἀναβάφτισε καὶ τὸν ἡμέρωσε μὲ τὴ θάλασσα.

— 'Εδῶ, παιδὶ ἀνάποδο, εἶπε ὁ φοβερὸς θαλασσόλυκος. 'Εδῶ μερώσου μὲ τὴ θάλασσα ἢ χάσου!

Καὶ τὸ βούτηξε καὶ τέταρτη φορά.

Ἔκλαψε κομμάτι ἀκόμα ὁ Νικολῆς, ὥς που νὰ ἡμερέψῃ, ἀπὸ τὴν αὐγινὴ αὐτὴ ἀναπάντεχη μπόρα τῆς μικρῆς του ζωῆς καὶ νὰ στεγνώσῃ.

— Πάψε ζωντόβολο, ντροπὴ τῆς γενιᾶς μας, ποὺ θαρρεῖς καὶ φύτρωσες σὲ βοσκοτόπι, κακομοίρικο, πάψε! Θαλασσινὸς εἶσαι...

* * *

Ὅταν ὁ Νικολῆς μὲ καιρὸ ἦρτε στὸν ἑαυτό του καὶ χαμογέλασε στὸν πατέρα του, τὸ χαμόγελό του, ποὺ ἰδιότροπο ἔδειχνε τὰ δοντάκια του, χαμογέλασε κι' ὁ γονιός του.

'Ο Νικολῆς μέσ' ἀπὸ τὴ βάρκα τώρα, σκύβοντας τὸ κορμάκι του καὶ τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι του, καθρεφτίζεται στὴ θάλασσα, καὶ μὲ τὸ χέρι του παίζει μὲ τὸν ἀφρό της.

Αὐτὸ ἦταν. 'Ο Νικολῆς ἀπὸ τὴ μέρα τούτη ζωντάνεψε τὴν ἀγάπη του στὴ θάλασσα κι' ἔγινε ὁ καλύτερός της φίλος. Χαίρεται στὰ βουτήματά του τὸν ἀφρό της, ρουφᾶ τὴ μουσική της στὸ περιγιάλι, βουτᾶ στοὺς βυθούς της καὶ βγαίνει δέκα ὀργυιὲς σὰν τοὺς ἄλλους, ζητᾶ μὲ τὸ μάτι στὸν πάτο της τὸ κοχύλι κολλημένο, ἀδράχνει ἀπὸ τὰ σιωπηλὰ τοῦ βράχου τὰ πιὸ σπάνια θαλασσινά, κάνει δικές του βάρκες μὲ τενεκέδες καὶ τὶς βουτᾶ στοὺς ἀφρούς. Εἶναι τὸ παιδὶ τῆς θάλασσας.

Ὅταν μεγαλώσῃ τὸ ἀμφίβιο αὐτὸ καὶ γίνῃ ἀληθινὸς θαλασσινός, παιδὶ τῶν κυμάτων, τῆς φουρτούνας παλληκάρι καὶ παίγνιο τοῦ θυμοῦ της, μὰ καὶ νικητὴς τῆς θάλασσας, τότε θὰ θυμᾶται τὸ μακαρίτη πιὰ πατέρα του — τὸ θαλασσόλυκο τῆς Προποντίδας καὶ τῆς Μαυροθάλασσας καὶ τοῦ Αἰγαίου —, ποὺ τὸν ἡμέρεψε μὲ τὸ κῦμα, ποὺ τόνε βάφτισε στὸν ἀφρό του καὶ τοὔβγαλε τὸ φόβο τοῦ νεροῦ μὲ τὶς ἀπότομες βουτιές, ἀδράχνοντάς τονε μὲ τἄτσαλένια τὰ χέρια του ἀπὸ τὶς μασχάλες.

Ὅταν θὰ γίνῃ πλούσιος μὲ τὰ δικά του καράβια τὰ φορτηγὰ θὰ τοῦ στήσῃ κεῖ στὸ φτωχὸ νησὶ πλάγι στὸ κῦμα καὶ στὴ γλῶσσα τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ ἕνα μαρμαρένιο θύμημα τοῦ πατέρα του, ποὺ τὸν ἔπνιξε ἡ θάλασσα καὶ τὸν κατάπιε τὸ κῦμα μπερδεμένον — τέτοιο κολυμπητή — στὰ σκοινιὰ τῆς φτωχῆς του ψαροποῦλας. Θὰ θυμᾶται πὼς ἀπὸ κεῖ δέκα μερόνυχτα καθισμένος μὲ τὴ μάνα του πρόσμεναν μάταια νὰ φανῇ βαθειὰ στὸν ὁρίζοντα τὸ πανὶ — ἡ ἐλπίδα τους — νὰ ποῦν: «Νά, ἔρχεται ὁ πατέρας» καὶ ὅμως δὲν ξαναφάνηκε.

ΠΟΛ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

'Εδῶ παιδὶ ἀνάποδο, ἐδῶ μερώσου μὲ τὴ θάλασσα.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἦταν ὥρα γιὰ εὐγένειες. Ὁ θεῖος Γάσπαρος πέρασε πρῶτος· τὸν ἀκολούθησα· ὁ Δάσκαλος ἀπὸ πίσω μου· καὶ πίσω ἀπ' τὸ Δάσκαλο, ἀλλὰ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, μερικοὶ ἄλλοι ἐργάτες ποὺ μᾶς εἶχαν ἀκολουθήσει.

Τὰ σαράντα μέτρα ποὺ χώριζαν τὸ δεύτερο πάτωμα ἀπ' τὸ πρῶτο ποτὲ δὲν τὰ κάναμε πιὸ γρήγορα. Ἀλλὰ πρὶν φθάσουμε στὸ τελευταῖο σκαλί, ἕνα κῦμα νεροῦ μᾶς ἦλθε κατακέφαλα καὶ μᾶς ἔσβησε τὶς λυχνίες. Ἦταν καταρράκτης.

— Κρατηθῆτε καλά! ἐφώναξε ὁ θεῖος Γάσπαρος.

Πιασθήκαμε καὶ οἱ τρεῖς ἀπὸ τὰ σκαλιὰ γιὰ νὰ μὴν πέσουμε. Μὰ τοὺς ἄλλους, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ πίσω, τοὺς πῆρε σβάρνα καὶ βεβαιότατα, ἂν εἴχαμε περισσότερα ἀπὸ δέκα σκαλιὰ ν' ἀνεβοῦμε ἀκόμα, θὰ γκρεμιζόμαστε σὰν κι' ἐκείνους, γιατὶ ὁ καταρράκτης μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή.

Φθάσαμε τέλος πάντων στὸ πρῶτο πάτωμα, μὰ δὲν εἴμαστε ἀκόμα γλυτωμένοι, γιατὶ εἴχαμε νὰ κάνουμε ἄλλα πενῆντα μέτρα, ὡς ποὺ νὰ βγοῦμε ἔξω κι' ἦταν πλημμυρισμένη κι' αὐτὴ ἡ στοά, κι' ἐμεῖς χωρὶς φῶς, ἀφοῦ οἱ λυχνίες μας εἶχαν σβήσει.

— Χαθήκαμε, εἶπε ὁ Δάσκαλος μὲ σχεδὸν ἀτάραχη φωνή· Ρεμή, κάμε τὴν προσευχή σου!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκαν στὴ στοὰ ἑπτά - ὀχτὼ λυχνίες, ποὺ ἔτρεχαν κατὰ μᾶς.

Τὸ νερὸ ἔφθανε πάνω ἀπ' τὸ γόνα μας. Χωρὶς νὰ σκύβουμε τ' ἀγγίζαμε μὲ τὸ χέρι.

Καὶ δὲν ἦταν νερὸ ἥσυχο, παρὰ ἕνας χείμαρρος ὁρμητικός, ἀκατάσχετος, ποὺ στὸ διάβα του ξεσήκωνε τὰ πάντα κι' ἔκανε τὰ χοντρὰ ξύλα νὰ στριφογυρίζουν σὰν πούπουλα.

Οἱ ἐργάτες ποὺ ἔτρεχαν κατὰ μᾶς μὲ τὶς λυχνίες τους ἤθελαν ν' ἀκολουθήσουν τὴ στοὰ ὡς τὶς σκάλες καὶ τὶς ἀνεμόσκαλες, ποὺ βρίσκονταν ἐκεῖ κοντά. Μὰ μὲ τὸν χείμαρρο ἐκεῖνο ἦταν ἀδύνατο. Πῶς νὰ τὸν περάσουν, πῶς ν' ἀντισταθοῦν στὴν ὁρμή του, πῶς νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ ξύλα ποὺ παρέσυρε;

— Χαθήκαμε! ἐπανέλαβε ὁ Δάσκαλος.

— Μᾶς ἔφθασαν!

— Ἀπὸ κεῖ, ναί, ἀπὸ κεῖ, φώναξε ὁ Δάσκαλος, ὁ μόνος ἀπ' ὅλους ποὺ διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του. Δὲν εἶναι κι' ἄλλο καταφύγιο ἀπ' τὸ παληό.

Τὸ «Παληὸ» αὐτὸ ἦταν ἕνα μέρος τοῦ ἀνθρακωρυχείου ποὺ τὸ εἶχαν ἐγκαταλείψει πρὸ πολλοῦ, ὅπου κανένας δὲν πήγαινε πιὰ καὶ ποὺ μόνον ὁ Δάσκαλος ἐπισκέπτονταν κάποτε, ζητῶντας τίποτα περίεργο γιὰ τὴ συλλογή του.

— Γυρίστε πίσω, φώναξε, καὶ δῶστε μου μιὰ λυχνία νὰ σᾶς ὁδηγήσω.

Ἄλλη φορά, ὅταν μιλοῦσε ὁ Δάσκαλος, ὅλοι τὸν περιγελοῦσαν ἢ τοῦ γύριζαν τὴν ράχι· ἀλλὰ τώρα οἱ πιὸ δυνατοὶ εἶχαν χάσει τὴ δύναμι ποὺ τοὺς ἔκανε περήφανους καὶ στὴ φωνὴ τοῦ γεροντάκου ἐκείνου ἄκουσαν ὅλοι κι' ὅλες οἱ λυχνίες του προσφέρθηκαν εὐθύς.

Ἅρπαξε μιὰ μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ μὲ τ' ἄλλο ἐμὲ καὶ προπορεύτηκε.

Ἐπειδὴ τώρα πηγαίναμε κατὰ τὴν διεύθυνσι τοῦ ρεύματος, μπορούσαμε νὰ περπατοῦμε πολὺ γρήγορα.

Δὲν ἤξερα ποῦ πᾶμε, ἡ ἐλπίδα ὅμως μοῦ εἶχε ξαναγυρίσει.

Ἀφοῦ ἀκολούθησε τὴ στοὰ λίγη ὥρα, λεπτὰ ἢ δευτερόλεπτα δὲν ξέρω, γιατὶ δὲν εἴχαμε πιὰ τὴν ἀντίληψι τοῦ χρόνου, ὁ ὁδηγός μας σταμάτησε.

— Δὲν θὰ προφτάσουμε, φώναξε, τὸ νερὸ ἀνεβαίνει γρήγορα.

Πραγματικῶς ἀνέβαινε πολὺ γρήγορα. Ἀπὸ τὰ γόνατα ἔφθασε ὡς τὴ μέση μου· ἀπ' τὴ μέση μου ὡς τὸ στῆθος.

— Πρέπει νὰ χωθοῦμε σὲ κανένα ἀνέβασμα, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Κι' ὕστερα;

— Τ' ἀνεβάσματα δὲν βγάζουν πουθενά.

Ἀλήθεια, τ' ἀνεβάσματα αὐτά, σκαμμένα ψηλὰ στὰ τοιχώματα τῶν στοῶν, ἀνηφορίζουν ὡς ἕνα διάστημα, μὰ δὲν ἔχουν διέξοδο. Ἔπειτα εἶναι τόσο γυρτὰ καὶ τόσο γλιστερὰ ποὺ καταντᾶ ἀδύνατο νὰ σταθῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα, παρὰ σκαρφαλωμένος μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια. Μὰ δὲν εἴμαστε σὲ θέσι γιὰ νὰ διαλέξουμε. Ἢ ἔπρεπε νὰ σταθοῦμε στ' ἀνέβασμα γιὰ νάχουμε μπροστά μας λίγες στιγμές, δηλαδὴ μιὰ μικρὴ ἐλπίδα σωτηρίας, ἢ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ δρόμο μας στὴ στοὰ μὲ τὴ βεβαιότητα νὰ κουκουλωθοῦμε ἀπ' τὸ νερὸ καὶ νὰ πνιγοῦμε σὲ λίγο.

Μὲ τὸν Δάσκαλο μπροστὰ σκαρφαλώσαμε λοιπὸν σ' ἕνα ἀνέβασμα.

Δυὸ ἀπ' τοὺς συντρόφους μας δὲν θέλησαν νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν, μ' αὐτοὺς δὲν τοὺς ξαναείδαμε ποτέ...

Ὅλο τὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους τρομακτικούς. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν πάψει ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινήσαμε· μὰ τώρα ποὺ εἴχαμε σταθῆ τοὺς ἀκούγαμε καλύτερα καὶ παγώσαμε ἀπὸ φόβο. Γκρεμίσματα, τινάγματα, παφλάσματα νεροῦ, βροντὲς καταρρακτῶν, ὅλα μαζί...

— Κατακλυσμός!

— Κοσμοχαλασιά!

— Θεέ μου, λυπήσου μας!

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μπήκαμε στὸ ἀνέβασμα ὁ Δάσκαλος δὲν εἶχε μιλήσει· γιατ' ἡ ψυχή του ἦταν πιὸ ψηλὰ ἀπ' τοὺς μάταιους θρήνους.

— Παιδιά, εἶπε, δὲν πρέπει νὰ κουραστῆτε. Ἂν μείνουμε ἔτσι σκαρφαλωμένοι μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια, γρήγορα θὰ ἐξαντληθοῦμε κι' ἀλλοίμονό μας! Πρέπει νὰ κάνωμε στηρίγματα στὸ σχιστόλιθο.

Ἡ συμβουλὴ ἦταν καλή, μὰ τὸ ἔργο δύσκολο. Δὲν εἴχαμε παρὰ τὶς λυχνίες μας. Κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν πῆρε μαζί του ἐργαλεῖο.

— Μὲ τί θὰ σκάψουμε;

— Μὲ τ' ἀγκίστρια τῶν λυχνιῶν μας, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

Καθένας ἄρχισε νὰ τρυπᾷ τὸ ἔδαφος μὲ τ' ἀγκίστρι τῆς λυχνίας του. Ἡ ἰδέα πὼς ἂν γλιστρούσαμε θὰ βρίσκαμε κάτω τὸ θάνατο, μᾶς ἔδωσε δύναμι καὶ δεξιότητα. Καὶ σὲ λίγα λεπτὰ εἴχαμε ἀνοίξει ὅλοι ἀπὸ μιὰ τρύπα, ὅπου μπορούσαμε νὰ πατοῦμε μὲ τὸ πόδι μας.

Ἡσυχάσαμε λιγάκι καὶ μετρηθήκαμε. Εἴμαστε ἑπτά: ὁ Δάσκαλος, κοντά του ἐγώ, ὁ θεῖος Γάσπαρος, τρεῖς ἄλλοι σφυρῆδες, ὁ Παγῆς, ὁ Κουμπορού κι' ὁ Μπερκουνού, κι' ἕνας μικρὸς κυλιστής, ὁ Καρρορῆς. Οἱ ἄλλοι ἐργάτες εἶχαν γίνει ἄφαντοι στὴ στοά.

Οἱ κρότοι στὸ ἀνθρακωρυχεῖο ἐξακολουθοῦσαν μὲ τὴν ἴδια μανία. Δὲν ὑπάρχει λέξις γιὰ νὰ παραστήσῃ κανεὶς τὸ κακὸ ποὺ γίνονταν! Τρομαγμένοι, χαμένοι ἀπ' τὸ φόβο κοιταζόμαστε, σὰ νὰ γυρεύαμε ὁ ἕνας στὰ μάτια τοῦ ἄλλου τὴν ἐξήγησι ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ ὁ νοῦς μας.

— Κατακλυσμός!

— Κοσμοχαλασιά!

(Ἀκολουθεῖ)

Πῆρε τὸ φανάρι στὸ χέρι καὶ μ' ἔπιασε μὲ τὸ ἄλλο.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΜΕΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα· Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμᾶσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ρύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκος μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.

Μὲ τὴν παραβολὴν τοῦ ἔναντι Εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρομοιάζει τὸν Θεὸν πρὸς ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἑτοιμάζει ἕνα μεγαλοπρεπὲς δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει προσκεκλημένους πολλούς. Ἀλλὰ ποῖον δεῖπνον προσφέρει ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ἡ Παραβολὴ ποίαν μεγάλην διδασκαλίαν ὑποδηλοῖ εἰς ἡμᾶς; Τὸ δεῖπνον τοῦ ἐπουρανίου Θεοῦ εἶναι ἀφάνταστον εἰς λαμπρότητα, αἰώνιον εἰς διάρκειαν καὶ εἶναι ἀναρίθμητοι οἱ προσκεκλημένοι του. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει διὰ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς αὐτὸ νὰ εἴμεθα τελείως ἕτοιμοι. Τὸ δεῖπνον αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ Μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ καὶ ἱδρυτὴς αὐτῆς συνέστησεν. Εἶναι τὸ μυστήριον ποὺ ἐξαγνίζει κάθε ἄνθρωπον ποὺ μετέχει εἰς αὐτό. Εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας. Εἶναι ἡ κοινωνία αὐτοῦ τοῦ σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου.

Ὁ Χριστιανὸς ὁ ὁποῖος τρέφεται μὲ τὸ αἷμα καὶ τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου ἀποκτᾷ τὰ ἐφόδια τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ μᾶς βεβαιώνει ὅτι: «Ἐάν τις φάγεται ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα». Μὲ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ὁ ἄνθρωπος ἑνώνεται μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ λαμβάνει συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων του. Ὅταν ὁ Κύριος παρέδωκεν εἰς τοὺς μαθητάς του τὸ μυστήριον αὐτὸ παρήγγειλεν εἰς αὐτούς: «Τοῦτο ποιεῖτε εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν». Ἑπομένως μὲ τὴν Θείαν Εὐχαριστίαν ὁ ἄνθρωπος ἔχει διαρκῆ καὶ ἀδιάκοπον ἀνάμνησιν τοῦ Θεανθρώπου. Πρέπει ὅμως ὁ Χριστιανὸς νὰ εἶναι ἄξιος τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ διότι ὁ ἀπόστολος Παῦλος διεκήρυξεν: «Ὁ ἐσθίων καὶ πίνων ἀναξίως, κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει». Πῶς ὅμως θὰ γίνωμεν ἄξιοι τῆς θείας μεταλήψεως; Αὐτὸ μᾶς τὸ λέγει μὲ σαφήνειαν καὶ μὲ λίγα λόγια ὁ ἱερεὺς ποὺ πρόκειται νὰ τελέσῃ τὸ μυστήριον: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε». Δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ μεταλάβῃ πρέπει νὰ κατέχεται ἀπὸ φόβον, πίστιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν. Μόνον μὲ αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν εἶναι πραγματικῶς ἄξιος τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ πλούσιον δεῖπνον τῆς παραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου. Διὰ τοῦτο ὁ ἀληθὴς Χριστιανὸς ἔχοντας τὴν ψυχὴ γεμάτη φόβον πρὸς τὸν Θεόν, πίστιν καὶ ἀγάπην εἶναι ἕτοιμος καὶ καθ' ὅλα ἄξιος νὰ γίνῃ μέτοχος τῆς αἰωνίου μακαριότητος. Μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ σωθῇ ἀσφαλῶς. Ὅλοι βέβαια προσκαλοῦνται, ἀλλὰ ὀλίγοι εἶναι οἱ ἄξιοι νὰ μετάσχουν τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ συμποσίου. Αὐτὸ μᾶς τὸ βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὸ τέλος τῆς παραβολῆς του μὲ τὰς λέξεις: «Πολλοὶ εἰσὶν οἱ κλητοί, ὀλίγοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί».

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Σὲ προηγούμενο σημείωμα εἴπαμε λίγα λόγια γιὰ τὴ λογοτεχνικὴ ἀξία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο τμῆμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Στὴν Καινὴ Διαθήκη δὲν ὑπάρχουν βέβαια καθαρῶς ποιητικὰ βιβλία, ὅπως εἶναι στὴν Παλαιὰ οἱ «Ψαλμοὶ» ἢ τὸ «Ἆσμα» κι' ὁ «Ἰώβ». Σκοπός της εἶναι νὰ ἐκθέσῃ καθαρὰ καὶ καταληπτὰ τὴν ἀλήθεια, ποὺ ἀπεκάλυψε στὸν κόσμο ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Μὰ αὐτοῦ ἀκριβῶς, στὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἁπλότητα, ὀφείλεται σὲ ἀρκετὸ μέρος τὸ μεγαλεῖο τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ποὺ μὲ τὸ φῶς του εἴκοσι αἰῶνες τώρα καλλιεργεῖ πνευματικὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ποὺ ἔχει μεταφρασθῆ σὲ χίλιες γλῶσσες καὶ κυκλοφορεῖ κάθε χρόνο σὲ δεκάδες ἑκατομμύρια ἀντιτύπων.

Ἡ ἁπλότης αὐτή, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ περιττό, ποὺ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους ὡς τὸ μεγαλύτερο χάρισμα ὄχι μόνον τοῦ λογοτεχνικοῦ μὰ καὶ κάθε ἄλλου βιβλίου, γίνεται ἀντιληπτὴ σὲ κάθε ἀναγνώστη. Γι' αὐτὸ κι' ὁ μεγάλος Ἄγγλος ἱστορικὸς Καρλάϊλ ἐχαρακτήριζε τὴ Γραφὴ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἡ Ἁγία Γραφή! Βιβλίο εὐγενικό, βιβλίο γιὰ κάθε ἄνθρωπο. Βιβλίο μεγαλειῶδες στὴν εἰλικρίνειά του, στὴν ἁπλότητα, στὴν ἐπικὴν ἁρμονία του».

Τὰ χαρίσματα αὐτὰ τὰ συναντοῦμε πολὺ συχνὰ στὶς ἀφηγήσεις τῶν εὐαγγελιστῶν ἢ στὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Πόσο γοητευτικές, πράγματι, εἶναι οἱ περιγραφὲς ποὺ μᾶς ἄφησαν γιὰ τὴ Γέννησι τοῦ Κυρίου καὶ γιὰ τὰ παιδικά του χρόνια. Πόσους καλλιτέχνες καὶ πόσους ποιητὰς δὲν ἔχουν ἐμπνεύσει ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Παρθένου, οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεέμ, ἡ Φάτνη, ἡ προσκύνησις τῶν μάγων, ἡ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετὴς στὸ Ναό. Ἰδιαιτέρως ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἶναι ὑπέροχος στὴν ἐξιστόρησι τῶν γεγονότων.

Μὰ κι' ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας πόσα θέλγητρα ἔχει!

Ἡ διδασκαλία του ἔχει πάντα σκοπὸ ν' ἀποκαλύψῃ στὸν κόσμο τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια, νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους στὴν ἐπίγνωσι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τοὺς βοηθήσῃ γιὰ νὰ ζοῦν μιὰ ζωὴ ἐνάρετη καὶ ἁγία, ὥστε σιγὰ-σιγὰ ὁ κόσμος νὰ ἐξαγνισθῇ καὶ ν' ἀνεβῇ σ' ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο. Πρωτάκουστα τὰ διδάγματά του στὸν κόσμο. Μὰ κι' ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο τὰ ἐδίδασκε, κι' αὐτὸς πρωτότυπος κι' ἀσύγκριτος. Τὸ δείχνουν οἱ εἰκόνες, οἱ παρομοιώσεις κι' οἱ παραβολὲς ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ νὰ κάμῃ ἀντιληπτὰ τὰ διδάγματά του στοὺς ἀκροατάς του. Θέλει νὰ τοὺς διδάξῃ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν πατρικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καὶ τί λέει: «Κυττᾶχτε τὰ πουλάκια τ' οὐρανοῦ, ποὺ ἀμέριμνα πετοῦν ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ ἢ σχίζουν χαρούμενα τὸν αἰθέρα, καὶ γεμίζουν τὴν ἐξοχὴ μὲ τοὺς γλυκοὺς κελαδισμούς των. Στρέψετε τὸ βλέμμα σας στὰ χιλιόχρωμα λουλούδια ποὺ στολίζουν τὴν ἐξοχὴ κι' εὐφραίνουν μὲ τὸ γλυκό τους μοσχοβόλημα, ντυμένα σὲ στολὲς βασιλικές, ποὺ θὰ τὶς ζήλευε κι' ὁ Σολομὼν ἀκόμη. Δὲν εἶν' ὁ ἄνθρωπος πλάσμα ἀσύγκριτα πολυτιμότερο ἀπ' τοὺς πρόσκαιρους ἀνθοὺς κι' ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ πετεινά; Κι' ἂν γιὰ κεῖνα ἔχῃ φροντίδα ὁ Δημιουργός, δὲν θὰ φροντίσῃ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ παιδιά του;».

Κι' εἶναι τόσο πολλές, κι' ἔχουν τόση ποικιλία, μὰ καὶ τόση φρεσκάδα οἱ εἰκόνες ποὺ χρησιμοποιεῖ! Καμμιὰ μονοτονία, μὰ καὶ καμμιὰ δυσκολία σ' ὅλον αὐτὸν τὸν πλοῦτο, ὅπου κι' οἱ ὀμορφιὲς τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ ἀγροῦ οἱ καλλονὲς καὶ τῆς λίμνης ἡ γραφικότης καὶ τῆς πολιτείας τὰ βαρειὰ καὶ μεγαλοπρεπῆ μαρμαρόχτιστα μέγαρα, καὶ τῶν ἐμπόρων οἱ δουλειὲς καὶ τῶν ψαράδων τὰ δίχτυα καὶ τῶν βοσκῶν οἱ φωτιὲς οἱ νυχτερινές, ὅλα μὲ μιὰ τέχνην ἀσύγκριτη ἀσύγκριτου δασκάλου χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ κάμουν καταληπτὲς στὸν ἄνθρωπο τὶς ὑπεράνθρωπες ἀλήθειες, γιὰ νὰ διδάξουν καὶ ν' ἀποκαλύψουν μέσα ἀπ' τὸ γήϊνο περίβλημα τῶν λέξεων καὶ τῶν εἰκόνων ὑπέργεια κι' οὐράνια διδάγματα.

«Οἱ αἰῶνες περνοῦν, γράφει κάποιος ξένος συγγραφεύς, μὰ οἱ παραβολὲς ποὺ ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς μένουν. Πάντα ζωντανές, γεμᾶτες εἰκόνες, ἐντυπώνονται εὔκολα στὴ μνήμη, δίνουν πνευματικὴ τροφὴ στὴ σκέψι τῶν διανοουμένων ὅσο καὶ στὴ σκέψι τῶν ἁπλοϊκῶν. Σ' αὐτὲς προπάντων ὁ Ἰησοῦς δείχνεται καλλιτέχνης ἀπαράμιλλος. Ἡ ὀμορφιὰ τῶν παραβολῶν αὐτῶν ἔχει τὴν κλασσικὴν ἀξία νὰ πετυχαίνῃ δυνατὸ ἀποτέλεσμα μὲ μιὰν ὑπέροχην ἁπλότητα».

Α. Γ.—

Τα αμπελακια:

Μὰ τί εἶναι τ' Ἀμπελάκια; Ἕνα χωριό, μοναχικὸ σήμερα, μοναδικὸ ἄλλοτε, σκαρφαλωμένο στὶς πλαγιὲς τοῦ Κισσάβου. Τὸ φυσικὸ ὑψόμετρό του εἶναι 600 μέτρα πάνου ἀπὸ τὴ θάλασσα. Εἶναι ἀμφίβολο ὅμως ἂν αὐτὸς ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἀρκετὸς νὰ εἰκονίσῃ καὶ τὸν βαθμὸ τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ἀκμῆς, ποὺ ὑψώθηκε κάποτε ἡ μικρὴ αὐτὴ θεσσαλικὴ κωμόπολις, πάνου ἀπὸ τὴ λοιπὴ Ἑλληνικὴ πραγματικότητα. Βρισκόμαστε εἰς τὸ Σωτήριο ἔτος 1778. Ἔτος ποὺ ἱδρύθηκε ἡ περίφημη συνεργατική της. Κάτοικοι τότε 6.000. Σήμερα 1443. Ἡ σημερινή της εἰκόνα αὐτὴ ποὺ βλέπουμε: ἕνα χωριό, κατὰ τὸν Παπαντωνίου, ὅπως ὅλα τὰ ὀρεινὰ τῆς Θεσσαλίας. Κλιμακωτό, λιθόστρωτο, καλοχτισμένο, πέτρινο, ἀτράνταχτο, κατάλληλο νὰ χωρέσῃ πέντε φορὲς τόσους κατοίκους. Μοιάζει μὲ τὰ Πηλιορείτικα. Τὰ λιθόστρωτα σοκάκια του, οἱ αὐλές του, τὰ δένδρα του, οἱ βρύσες του, οἱ ἀνωμαλίες του βρίσκουνται καὶ ἀλλοῦ, ἐκτὸς ἀπ' τὴ συνεργασία. Αὐτὴ δὲ θὰ τὴ βροῦμε πουθενά... Καθόμαστε στὸν ἴσκιο τοῦ πλατάνου. Δυὸ χωρικοὶ παίζουν τὴν κοντσίνα τους, ἕνας τρίτος βλέπει. Ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ὁ ἕνας πετᾷ θυμωμένος τὸν ἡττημένο του ἄσσο καὶ φωνάζει ἔτσι, ὥστε ν' ἀκούγεται ἀπ' ὅλην τὴν πλατεῖα: «Ἰγοὺ παίζου γιὰ τοὺ γούστουμ, παίζου γιὰ νὰ παίζου, δὲν πάου γιὰ κέρδους ζαβουλιάρ!». Τὴν τότε εἰκόνα του τὴν τὴν παραλαμβάνουμε ἀπὸ τὸν Γάλλο πρόξενο Μπωζούρ. «Τ' ἀμπελάκια μοιάζουν, ἔγραφε, μᾶλλον μὲ κώμη τῆς Ὁλλανδίας παρὰ μὲ τουρκοχῶρι. Μὲ τὴ βιομηχανία του δίνει ζωὴ σὲ ὅλη τὴν περιφέρεια καὶ κίνησι ἐμπορίου μεγάλου, ποὺ συνδέει μυριότροπα τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴ Γερμανία. Τριπλασιασμένοι οἱ κάτοικοί του μέσα σὲ μιὰ δεκαετία, φθάνουν σήμερα — ἐποχὴ ποὺ ἔγραφε — τοὺς 4.000, ποὺ ἀσχολοῦνται ὅλοι μὲ τὴ βαφικὴ καὶ δουλεύουν σὰν σμάρι μελισσῶν μέσα σὲ κυψέλη. Ὅλοι δουλεύουν, ἀκόμα καὶ τὰ παιδιά. Οἱ ἄντρες βάφουν, οἱ γυναῖκες κλώθουν τὸ βαμβάκι». Πρόκειται γιὰ τὴν περίφημη βιομηχανία του σὲ βαμβακερὰ νήματα, ποὺ ἦταν φημισμένα παντοῦ γιὰ τὴν λαμπεράδα τοῦ κόκκινου χρωματισμοῦ τους καὶ ποὺ ὁ σύγχρονος γιατρὸς καὶ μέλος τῆς συνεργατικῆς Δροσινὸς τὴν ἀπέδιδε στὰ φυσικὰ συστατικὰ τῶν νερῶν τοῦ τόπου.

Παραγωγή: 2.500 μπάλες τῶν 100 κιλῶν. Ἐξαγωγή: τὸ περισσότερο στὴ Γερμανία, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ σημαντικὰ τότε ἐμπορικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ Μ. Ἀσίας,— Κωνσταντινούπολι, Σμύρνη, Θεσσαλονίκη, Βιέννη, Πέστη, Τεργέστη, Λειψία, Δρέσδη, Λυών, Ρουέν, Ἀμστελόδαμο, Ἀμβοῦργο, Λονδῖνο καὶ ἀλλοῦ.

Ποιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας, ποὺ φαίνεται σὰν μῦθος, ποὺ ἡ σημασία της ξεπέρασε τὰ ἑλληνικὰ ὅρια κι' ἔφθασε νὰ καταστῇ ἀντικείμενο μελέτης μεγάλων Εὐρωπαίων οἰκονομολόγων; Γιατὶ δὲν πρόκειται μονάχα γιὰ τὸν πρῶτο χρονολογικὰ συνεταιρισμὸ τοῦ κόσμου, πρὶν ἀκόμα κανεὶς σκεφθῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνα παρόμοιο ἔργο, ἀλλὰ καὶ τὸν πιὸ ἄρτιο ποὺ δημιουργήθηκε ποτές. Πραγματικὰ αὐτὸς ὁ ὀργανισμὸς συνελήφθηκε, ὠργανώθηκε καὶ λειτούργησε κατὰ ἕνα τέτοιο τρόπο, ποὺ θὰ παραμείνῃ στὴν ἱστορία τοῦ συνεταιρισμοῦ σὰν ἕνα μοναδικὸ καὶ ἄφθαστο πρότυπο.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ συνεργατικὴ ἱδρύθηκε, καθὼς εἴπαμε, στὰ 1778 — κατόπι ἀπὸ ἐπίπονες προπαρασκευαστικὲς ἐργασίες, ποὺ βάσταξαν ἐπὶ ὁλόκληρη ὀκταετία — ἀπὸ τὴ γενικὴ συνέλευσι 22 χωριῶν τοῦ Κισσάβου. Συναγμένα ὅλα μαζὶ στ' Ἀμπελάκια, ψήφισαν κατὰ τὴν ἱστορική τους αὐτὴ συνέλευσι τὸ καταστατικό. Σύμφωνα μ' αὐτὸ τὸ ἱδρυτικὸ κεφάλαιο ὡρίστηκε σὲ 300.000 γρόσια, κάπου 100.000 φράγκα σημερινά. Οἱ κεφαλαιοῦχοι κατέβαλαν τὰ χρήματα μὲ μετοχὴ 5 — 20.000 τὸ πολὺ γρόσια, κι' αὐτὸ γιὰ

Χαρακτηριστικὸ παληὸ σπίτι στ' Ἀμπελάκια.

νὰ κρατήσῃ τὸν παλλαϊκό της χαρακτῆρα ἡ συνεργατική. Οἱ ἄλλοι κατέβαλαν τὴν προσωπική τους ἐργασία. Τοῦτοι πάλι διαιρέθηκαν σὲ δυὸ ὁμάδες: στοὺς ἐργατοπαραγωγούς, ἐκείνους ποὖχαν στὴν κατοχή τους χωράφια καὶ τὰ καλλιεργοῦσαν μὲ βαμβάκι ἢ ἐρυθρόδανο καὶ ποὺ τὰ ἐπεξεργάζουνταν σπίτι μὲ τὶς γυναῖκες τους καὶ τὰ παιδιά τους, παραδίνοντάς το ἕτοιμο σὲ νῆμα, καὶ στοὺς ἀκτήμονας — δουλευτάδες — ποὺ δούλευαν στὰ ἐργοστάσια τῆς ἑταιρείας, τὶς νηθομηχανές, τὰ βαφεῖα, τὰ συσκευαστήρια καὶ τὶς ἀποθῆκες. Κανεὶς δὲν γίνουνταν δεκτὸς στὴ δουλειὰ ἂν δὲν ἦταν μέλος τῆς ὁμοσπονδιακῆς κοινότητος, οὔτε πάλι ἐπιτρέπουνταν στὰ μέλη της ν' ἀπασχολοῦνται καὶ μ' ἄλλες ἐργασίες. Μισθοὶ δὲν ὑπῆρχαν' ἡ ἑταιρικὴ ἀπολαυὴ ὅλων καθωρίζουνταν κατὰ τὴν ἑξῆς τάξι: Πρῶτα ἀποπληρωνόνταν οἱ φόροι τοῦ Δημοσίου, ἀφαιροῦνταν τὰ γενικὰ ἔξοδα ποὺ περιλάμβαναν τὸ ἀντίτιμο τοῦ σιταριοῦ ποὺ μοιράζουνταν κάθε χρόνο στοὺς φτωχούς, τὰ μπαξίσια ποὺ δίνονταν στοὺς Τούρκους πασάδες, τὰ ἔξοδα συντηρήσεως τῶν κοινωφελῶν τους ἱδρυμάτων, οἱ δαπάνες κατασκευῆς καὶ συντηρήσεως τῶν δρόμων τους κλπ. Κατόπιν ἀκολουθοῦσε ἡ καταβολὴ τῶν τόκων τοῦ κεφαλαίου ποὺ κυμαίνουνταν ἀπὸ 12 — 15%. Καὶ τέλος γίνουνταν τὸ μοίρασμα τῶν κερδῶν, ἀφοῦ πρῶτα καθωρίζονταν ἡ ἀναλογία τῶν ἐργατοπαραγωγῶν καὶ τῶν δουλευτάδων. Τὰ κέρδη, ποὺ ἔφθαναν σὲ 60, 80 καὶ σὲ 100%, κατανέμουνταν τὴν ἡμέρα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως. Κατ' αὐτὴν ἐξελέγονταν τὸ πενταμελὲς Διοικητικὸ συμβούλιο, ποὺ κρατοῦσε τὴ Γενικὴ Διεύθυνσι στ' Ἀμπελάκια, τηροῦσε τὸ καθολικό, διώριζε τὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς πράκτορας στὰ διάφορα ἐμπορικὰ κέντρα, κι' ἐκτελοῦσε γενικὰ ὅλες τὶς διοικητικῆς φύσεως ἐργασίες, καὶ ἡ δωδεκαμελὴς ἐφορεία, χαρακτῆρος ἐλεγκτικοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλουνταν οἱ ἑταιρικοὶ λογαριασμοὶ πρὸς ἔλεγχο κατὰ τριμηνία καὶ στὸ τέλος ὁ ἰσολογισμός. Ὅλος ὁ μηχανισμὸς κι' ἡ λειτουργία του (ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκτεθοῦν ἐδῶ σύντομα) εἶχαν συντεθῆ μὲ μιὰ τέτοια τετράγωνη λογική, ποὺ ν' ἀποτελῇ ἔκτοτε ἕνα τέλειο στὸ εἶδος του ἀριστοτέχνημα. Ἔτσι, μέσα σὲ μιὰ 20ετία, μὲ κεφάλαια 100.000, πραγματοποιεῖ περισσεύματα πάνω ἀπὸ 20.000.000, ξαπλώνει τὶς δουλειές του παντοῦ, τροφοδοτεῖ νύχτα μέρα μὲ παραγγελίες τὰ ἐργαστήρια, δεκαπλασιάζει σχεδὸν τὴν ἀξία τῶν μετοχῶν του. Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν καταπληκτικότητα αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν, τὴν πνευματική του εἰκόνα δὲν θὰ τὴν εὕρουμε παρὰ πέρα ἀπ' ὅλες τὶς οἰκονομικές του ἐπιτυχίες. Γιατὶ ὁ πολιτισμὸς δὲν εἶναι μοναχὰ ἀριθμοί, ἀλλὰ κυρίως τὸ πνεῦμα ποὺ καθίσταται ἱκανὸ νὰ τοὺς χειραγωγήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξουσιάσῃ. Γιὰ νὰ γίνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο καταληπτὸς θὰ παραθέσω ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ καταστατικὸ τοῦ 1780' ἀρχίζε ἔτσι: «Καὶ οἱ Εὐαγγελικοὶ νόμοι καὶ οἱ ἠθικοὶ θεσμοὶ μᾶς παρασταίνουσι τὸ στερεὸν καὶ ἀκράδαντον τῆς ἑνότητος καὶ ὁμονοίας, ἐκεῖ διαρρήδην ἐπαγγέλλεται ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων Χριστὸς ὅτι «ὅπου εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν» καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως ηὔξησε στηριζομένη εἰς τὴν ἑνότητα τῆς προσκλήσεως τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ ἐφεξῆς ἐπληθύνετο εἰς μονάδας καὶ ἦν ἡ ψυχὴ τοῦ πλήθους μία. Ὅθεν καὶ οἱ ἡμεῖς οἱ εὑρισκόμενοι πραγματευταὶ καὶ τεχνῖται τῶν νημάτων τῆς πολιτείας ταύτης Ἀμπελακίων, ἐπιθυμοῦντες τὸ πᾶν ἡμῖν εἰς τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ δεσπότου Χριστοῦ, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀνακαινίσωμεν καὶ νὰ συγκροτήσωμεν πάλιν τὴν κοινὴν ἡμῶν συντροφίαν καὶ ἀδελφότητα, ἀνακαλοῦντες τὰ ἀρχαῖα ἤθη ἡμῶν καὶ τιθέντες κοινὴν τράπεζαν καὶ ἐν τῷ ὑψηλῷ κηρύγματι καλοῦντες κάθε ἀδελφὸν ἡμῶν διὰ νὰ ἔλθῃ καὶ ἀπολαύσῃ τῆς κοινῆς τραπέζης καὶ ἀδελφότητος, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὴν εὐωχίαν ταύτην τὸ προσῆκον ἔνδυμα, ὁ μὲν εὔπορῶν τὸ μεταδοτικὸν καὶ φιλάδελφον, ὁ δὲ ἀπορῶν τὸ ὑπομονητικόν, τὸ εὐπειθές, τὸ κατὰ πάντα ὑπήκοον καὶ τὴν προσήκουσαν ἀσφάλειαν, στηρίζεται δὲ καὶ θεμελιοῦται ἐπὶ θεμελίοις καὶ ἄρθροις τοιούτοις». **Σ. Δ.**

(Ἀκολουθεῖ)

'Ανέκδοτα τοῦ ἀγῶνος

ΟΔΥΣΣΕΥΣ Ο "ΤΑΧΥΠΟΥΣ,,

Κλεφτουριά!... Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρο κάθε παλληκαριοῦ, ποὺ ἤθελε νὰ ζήση ἐλεύθερο, καὶ ν' ἀναπνεύση τὸν ἐλεύθερο ἀέρα τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν!... Ὄνειρο καὶ προσδοκία!... Δὲν πρόφταινε τὸ παιδὶ νὰ φτάση στὰ 17 του χρόνια κι' ἔπαιρνε τὸ τουφέκι κι' ἔβγαινε στὸ κλαρί!...

Δός μου μητέρα μιὰν εὐχὴ
κι' ἔλα νὰ σὲ φιλήσω
μισεύω αὔριο ταχὺ
καὶ πάω νὰ πολεμήσω...
Θὰ πάρω τὸ τουφέκι μου
νὰ πάω νὰ γίνω κλέφτης...

Αὐτὸ ἦταν ὁ σκοπὸς κάθε νέου... Νὰ καταταχθῆ στὰ σώματα τῶν κλεφτῶν καὶ νὰ γίνη πολεμιστής, ἕτοιμος νὰ θυσιασθῆ γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα τῆς Πατρίδας!...

Δὲν ξέρω ἂν ἔχη ξαναειπωθῆ ἡ σκέψις αὐτή! Μὰ πιστεύω πὼς ἂν ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία ἦταν ἡ ὀργάνωσις τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡ κλεφτουριὰ ἦταν ἡ στρατιωτικὴ προπαρασκευή της. Γιατὶ πραγματικὰ στὴ μεγάλη ἐκείνη «στρατιωτικὴ σχολὴ» τὰ πάντα διδασκόντουσαν οἱ κλέφτες!...

Μάθαιναν σκοποβολή! Μάθαιναν νὰ περνοῦν τὸ βόλι μέσ' ἀπ' τὸ δαχτυλίδι καὶ τοῦ «ταμπουρώματος» τὴν τέχνη!...

Μὰ ταυτόχρονα μάθαιναν ὅλα τὰ ἀθλητικὰ παιγνίδια, ποὺ δημιουργοῦσαν γερὰ σώματα καὶ γενναίους πολεμιστές!... Τὸ λιθάρι, τὸ ἀκόντιο, τὴν πάλη, τὸ δρόμο!... Στὸ τρέξιμο ἔδιναν ἐξαιρετικὴ προσοχή. Ὅποιος ἔτρεχε περισσότερο ἦταν σεβαστός!... Ἦταν ἕνα ὅπλο καλὸ στὶς ἐπιδρομὲς τοῦ ἐχθροῦ, ἢ στὴν ἀνάγκη νὰ τρέξη κάποιος νὰ εἰδοποιήση τοὺς ἄλλους κλέφτες νὰ ἔρθουν σὲ βοήθεια!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς «δρομεῖς», ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα, ἦταν κι' ὁ Ὀδυσσέας Ἀνδροῦτσος! Ἦταν ξακουστὸς σ' ὅλη τὴν σκλαβωμένη Ἑλλάδα γιὰ τὴ γρηγοράδα του στὸ τρέξιμο!

Γιὰ τὴν «ταχυποδία» του αὐτὴ ὠνομαζόταν καὶ «ταχύπους». Ἔτσι δὲ τὸν ὀνομάζει καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ ἡρωϊκοῦ κατορθώματος τοῦ Ἀνδρούτσου **στὸ Χάνι τῆς Γραβιᾶς:**

Ὀδυσσεὺς ὁ «ταχύπους» ἡγεῖται τοῦ μαχίμου ἐκείνου χοροῦ...

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὴν τὴν ἱκανότητα τοῦ Ὀδυσσέα διηγοῦνται πολλὰ ἀνέκδοτα.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ δυὸ καλλίτερα...

Ὁ Ἀνδροῦτσος, παιδὶ ἀμούστακο ἀκόμη, ἔφτασε στὰ Γιάννινα καὶ παρουσιάστηκε στοῦ Ἀλῆ πασᾶ τὴν αὐλή!... Μόλις τὸν εἶδε ὁ Ἀλῆς, τὸν κύτταξε καὶ σὰν νὰ μὴ τοῦ γέμισε τὸ μάτι τὸν ρώτησε:

— Καὶ τί μπορεῖς νὰ κάνης ἐσὺ οὐρέ;

Ὁ Ἀνδροῦτσος δὲν τὰ ἔχασε.

— Ὅ,τι θέλεις!

— Σὰν τί;

— Νά! μπορῶ νὰ τρέξω, τοῦ εἶπε μὲ τὴν χαρακτηριστικὴ προφορά του, σ' ἀνήφορο κυνηγῶντας τὸ καλλίτερο ἄλογό σου! Τὸ ἄλογό σου θὰ σκάση ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο, ἐνῷ ἐγὼ δὲν θὰ πάθω τίποτα.

— Κι' ἂν δὲν τὸ καταφέρης οὐρέ!...

— Νὰ μοῦ παίρνης τὸ κεφάλι, πασᾶ μου...

Ὁ Ἀλῆς δέχτηκε.

Καὶ τὸ ἀγώνισμα ἀρχίνησε.

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ βροῦνε τὸ καλλίτερο καὶ γερώτερο ἄλογο γιὰ νὰ παραβγῆ μὲ τὸν Ἀνδροῦτσο. Καὶ βρῆκε ἀκόμη ὁ ἴδιος τὸν πιὸ χειρότερο καὶ δυσκολώτερο δρόμο!...

Ὁ ἀγῶνας ἀρχίνησε!... Τὸ ἄλογο ἔτρεχε! Ὁ Ἀνδροῦτσος ἀπὸ κοντά! Τρέχανε ἀδιάκοπα! Τὸ ἄλογο πετοῦσε φωτιὲς μὲ τὰ πέταλά του ποὺ κτυποῦσαν στὶς πέτρες. Μὰ καὶ τοῦ Ὀδυσσέα τὰ παιδιὰ λὲς κι' εἶχαν φτερά!

Πολλὲς ὧρες ἔτρεξαν ἔτσι!...

Κάποτε τὸ ἄλογο λύγησε κι' ὁ Ἀνδροῦτσος φρέσκος - φρέσκος τὸ πάτησε μὲ τὸ πόδι του νικητής.

Ὁ Ἀλῆ πασᾶς τὸν θαύμασε!...

Καὶ τὸν πῆρε κοντά του. Τὸν ἀγαποῦσε μάλιστα πάρα πολὺ καὶ τὸν χρησιμοποιοῦσε πολλὲς φορὲς γιὰ μαντατοφόρο!

Ὁ Ἀνδροῦτσος ἦταν πιὰ στὴ Στερεὰ καὶ πολεμοῦσε! Στὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς καρτεροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ τὸν **ἄδικο θάνατο τοῦ Διάκου, τοῦ ἐπιστήθιου** φίλου του, ποὺ σουβλίστηκε ζωντανός!

Ὁ Ἀνδροῦτσος μὲ τὰ παλληκάρια του περιμένει νὰ περάση ὁ ἐχθρὸς κι' ἐν τῷ μεταξὺ ἔχουν στήσει χορό!....

Τὸ γλέντι τὸ διακόπτει ἕνας λαγός!...

Τὰ παλληκάρια παίρνουν τὰ ὅπλα νὰ τὸν κυνηγήσουν.

— Σταθῆτε, τοὺς φωνάζει ὁ Ὀδυσσεύς.

Τὰ παλληκάρια τὸν κύτταξαν ἀπορῶντας.

— Μὴ ξοδεύετε ἄδικα τὰ βόλια σας... Καὶ τὄβαλε στὰ πόδια!

Σὲ λίγη ὥρα ξαναγύρισε μὲ τὸν λαγὸ στὴν ἀγκαλιά. Τὸν εἶχε πιάσει τρέχοντας ξοπίσω του...

Δὲν εἶναι, ἀλήθεια, βεβαιωμένα ἱστορικῶς τὰ ἀνέκδοτα αὐτά. Κάπου μάλιστα ὁ Ἀνδροῦτσος διαψεύδει τὸ δεύτερο!...

Μὰ ἡ λαϊκὴ φαντασία, ἂν τὰ δημιούργησε, ἤθελε νὰ δείξη μὲ τοῦτα πόσο μεγάλο σχολεῖο ἦταν τὸ ἑλληνικὸ βουνὸ γιὰ τοὺς σκλαβωμένους, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ἐθνικὴ ἐλευθερία τους. Καὶ πόσο τὸ σχολεῖο αὐτό, ἡ κλεφτουριά, κατάφερε νὰ δώση πολεμιστὲς καὶ νὰ χαρίση τὴν ἐλευθερία στὴν Ἑλλάδα..

Ἀγγ. Μεταξᾶς

«Καὶ τέλος θὰ προβῶμεν εἰς τὴν διοργάνωσιν τῆς Νεολαίας, ὄχι μόνον διατηροῦντες τοὺς ὑφισταμένους σήμερον ὀργανισμούς, ἀλλὰ καὶ συνενοῦντες αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μὲ τὴν ἰδιοτυπίαν του, εἴτε σχολικὸς ὀργανισμὸς εἶναι, εἴτε ἐξωσχολικός, ἀλλὰ ζητοῦντες ἀπὸ ὅλους τοὺς ὀργανισμούς, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι καὶ ὁπωσδήποτε καὶ ἂν συνέστησαν, ὄχι μόνον ἀθλητικὰς παιδιὰς καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ σώματος, ὄχι μόνον ἀνάπτυξιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλὰ καὶ πίστιν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς 4ης Αὐγούστου, τῶν ὁποίων ἐσεῖς παιδιὰ καὶ ἐσεῖς κορίτσια, θὰ ἐπωφεληθῆτε μίαν ἡμέραν, καὶ τὴν σημαίαν, τὴν ὁποίαν ἐσεῖς, ὅταν θὰ λείψωμεν ἡμεῖς, διότι ἄνθρωποι εἴμεθα, ἐσεῖς θὰ πάρετε τὴν σημαίαν των καὶ θὰ τὴν φέρετε πάρα πέρα, ἕως ὅτου ἀρκέση ὁ βίος σας διὰ νὰ τὴν παραδώσετε εἰς τοὺς ἐπερχομένους νέους, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ θὰ τὴν πᾶνε πάρα πέρα εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἡ προτροπή...

«Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω εἰς τὰς πηγὰς ἐκείνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἔρρευσε τὸ νερὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καθαρὸ καὶ ἁγνὸ καὶ νὰ ἀναβαπτισθοῦμε ἐκεῖ μέσα καὶ νὰ ξαναγίνουμε Ἕλληνες καὶ τότε νὰ ὁρμήσουμε εἰς ἕνα νέον μέλλον....».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

Ὑπῆρξε μιὰν ἐποχὴ — μᾶς φαίνεται τόσο μακρινὴ καὶ τόσο σβησμένη, ἂν καὶ λίγα χρόνια μᾶς χωρίζουν ἀπὸ αὐτὴ — ποὺ κανένα «πρέπει» δὲν ὑπῆρχε στὸ λεξικό μας, ποὺ κανένα «πρέπει» δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς συγκινήση. Αὐτὸ τὸ «πρέπει» τὸ ἀχρήστευαν οἱ μορφωμένοι καὶ τὸ πετοῦσαν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου οἱ ἀμόρφωτοι.

Κι' αὐτό, γιατὶ δὲν βρίσκονταν κανεὶς ποὺ νὰ σταθῇ ἀντρίκια μπροστά μας καὶ νὰ μᾶς βροντοφωνήση τὸ «πρέπει» αὐτὸ τὸ μεγάλο.

Σὰν ἕνα κοπάδι σαστισμένα πρόβατα πήγαινε ὁ καθένας μας μονάχος του στὸ δρόμο του. Πιστέψαμε τὴ φουσκωμένη καὶ κούφια φράσι, ποὺ μᾶς σφύριξε στ' αὐτιὰ κάποιος σπουδαῖος διανοούμενος: «Τὸ μεγάλο τὸ «πρέπει» στὰ μικρὰ μᾶς κυλάει!». Ἔτσι ἔγραφε, γιατὶ ἤθελε καὶ προσπαθοῦσε νὰ λύση τὴ νεότητα ἀπὸ κάθε δεσμὸ πρὸς τὴν παράδοσι καὶ πρὸς τὴν ἀξία.

Σιγὰ σιγὰ ξεχάσαμε τὸν ἑαυτό μας καὶ προχωρούσαμε κουφάρια ξένα πρὸς τὴν ψυχή μας, τὴν ἑλληνικὴ ψυχή!

Ἐνῷ βαδίζαμε ξεχασμένοι κι' ἀφηρημένοι πρὸς τὸν κατήφορο, σηκώθηκε ὁ Ἕνας, ὁ Δυνατὸς στὴν ψυχή, κι' ἄνοιξε πλατειὰ τὰ χέρια του μπροστά μας καὶ μᾶς φώναξε μὲ τὴ γερή του φωνή: «Ἔ, σεῖς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροι ποῦ πᾶτε; Ποῦ κατρακυλᾶτε; Ὁ δρόμος αὐτὸς τελειώνει στὴν καταστροφὴ καὶ στὸν ἀφανισμό!».

Κι' ἀνοίξαμε τὰ μάτια διάπλατα καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ πιστέψουμε τὸ θαῦμα. Γιατὶ ἦτανε ἀληθινὸ θαῦμα ὅ,τι ἐπιχειροῦσε ὁ Ἕνας ἐκεῖνος, ὁ Δυνατός. Ἂν καὶ ἡ φόρα μας ἤτανε μεγάλη, κατώρθωσε νὰ μᾶς σταματήση. Κι' ὄχι μονάχα νὰ μᾶς σταματήση, ἀλλὰ νὰ μᾶς γυρίση καὶ πίσω. Τὸ μεγάλο ἐκεῖνο βροντόφωνο «πρέπει» ἀντήχησε στ' αὐτιά μας σὰν τὴ σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας καὶ γέμισε τὴν ψυχή μας ἀνατριχίλα. Ξυπνήσαμε καὶ νοιώσαμε τὸ σφαλερό μας δρόμο.

Νέο κορίτσι,

Πόσο εἴμαστε ὅλοι μας εὐτυχισμένοι, ποὺ βρεθήκαμε στὸ δρόμο γιὰ ν' ἀκούσωμε αὐτὴ τὴ φωνή, αὐτὸ τὸ «πρέπει». Ἀλλοιῶς θὰ περνοῦσε κι' ἡ γενιά μας ἀθόρυβη καὶ ἀσήμαντη κυλισμένη στὴν ἀφάνεια καὶ τὶς μικροφιλοτιμίες, τὶς ἔριδες καὶ τοὺς γελοίους μας ἀτομικοὺς πόθους. Τώρα γυρνοῦμε ἀργά, μὰ βέβαια, τὸ δρόμο πίσω, ἀνεβαίνουμε τὸν ἀνήφορο πρὸς τὶς ζωηρότερες πηγὲς τῆς φυλῆς μας, τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἐκεῖ σὰν σὲ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ θὰ ἐξυγιανθῇ ἡ ψυχή μας, θὰ δυναμώση ἡ ὕπαρξί μας γιὰ τὴ δημιουργία ἑνὸς δικοῦ μας πολιτισμοῦ, καθαρισμένου ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνόητες ξένες ἐπιδράσεις, ποὺ λίγο ἔλειψαν νὰ μᾶς δηλητηριάσουν καὶ νὰ μᾶς καταστρέψουν.

Ἔτσι μᾶς ἔδειξε ἡ μεγάλη του προτροπὴ τὸν ἴσιο δρόμο, ποὺ θὰ μᾶς ὁδηγήση στὰ Ἠλύσια τοῦ πολιτισμοῦ μας καὶ θὰ μᾶς κάνη πάλι Ἑλληνίδες σωστὲς καὶ γνήσιες.

Ἡ προτροπή του, βγαλμένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκη κι' ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἐσώψυχού του, μᾶς πλημμύρισε μὲ ἅγιο ἐνθουσιασμὸ καὶ μᾶς γέννησε τὴν ἀπόφασι γιὰ συνεργασία καὶ γιὰ δρᾶσι.

Δὲν διστάσαμε νὰ προσφέρουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὶς δυνάμεις μας γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ δύσκολο. Ὅταν Ἐκεῖνος μᾶς δείχνη τὸ δρόμο δὲν φοβώμαστε πιὰ νὰ παραστρατήσουμε.

Θὰ δουλέψουμε καὶ μεῖς, γυναῖκες καὶ κορίτσια, πάνω στὴ γραμμή, ποὺ μᾶς χαράζει ἡ σοφή του γνῶσι κι' ἡ πατρική του φροντίδα, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ἔτσι πληροῦμε τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωή μας μ' ἕναν μεγάλο κι' ἀθάνατο σκοπό.

Ἀφιερώνοντας τὴ νιότη μας στὸ δημιουργικὸ αὐτὸ ἔργο, νοιώθουμε ἀπὸ ἔνστιχτο ὅτι κάνουμε ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει σὲ μιὰ γνήσια ἑλληνικὴ γενιά.

Σ' ὅποια βίγλα κι' ἂν μᾶς ἔχη τάξει ἡ ζωή, μέσα στὴν οἰκογένεια ἢ στὴν ἐργασία ὄξω ἀπὸ τὸ σπίτι, στὸ σχολειὸ ἀκόμα ἢ σὲ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, θὰ ἀγωνισθοῦμε μὲ θάρρος ἀκολουθῶντας πάντα τὴν ἰδεολογία του καὶ τὴν προτροπή του. Γιατὶ ξέρουμε ὅτι αὐτὰ προέρχουνται ἀπὸ μιὰ ἑλληνικὴ ψυχή, ποὺ θέλει μόνο τὸ ἀτομικό μας καλὸ καὶ τὸ καλὸ τῆς Φυλῆς μας.

Νέο κορίτσι,

Γι' αὐτὸ ὁ ὅρκος ποὺ τοῦ δίνομε δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνο συμβολικός, παρὰ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας! Πρέπει νὰ ξέρουμε σὲ τί ὑποχρεώσεις μᾶς ἀναγκάζει ὁ ὅρκος αὐτὸς καὶ νὰ συναισθανώμεθα πολὺ καλὰ τὶ καθήκοντα μᾶς ἐπιβάλλει.

Ἂς μᾶς δέση σὲ ὅλη μας τὴ ζωὴ πρὸς τὸ δρόμο, ποὺ ἀνοίχτηκε μπροστά μας, τώρα στὴν ἄνθησι τῆς ζωῆς μας αὐτῆς. Ὁ ὅρκος μας ἂς μένη πάντα ἱερὸς καὶ ἄλυτος.

Σ. Καρ.

...καὶ ὁ ὅρκος.

τῶν ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ μας

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ ΚΑΙ Η "ΝΕΟΛΑΙΑ,,

ΤΟ ΠΕΤΙΜΕΖΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΓΛΥΚΑΝΤΙΚΟ

Ὅλες μας ξέρουμε τὸ πυκνὸ αὐτὸ σκοῦρο σιρόπι, τὸ προϊὸν τὸ γνήσια ἑλληνικό.

Καὶ ποιὰ ἀπὸ σᾶς δὲν ἔφκιασε καὶ δὲν ἔφαγε γλυκίσματα χριστουγεννιάτικα μὲ πετιμέζι;

Ὅλες μας ἐπίσης ξέρουμε ὅτι παράγεται ἀπὸ τὰ σταφύλια μας. Ἴσως ὅμως νὰ μὴ ξέρωμε, ἐμεῖς οἱ γυναῖκες τῶν πόλεων, τὸν τρόπο τῆς παρασκευῆς του.

Ἡ γυναῖκα τῆς ὑπαίθρου, ἡ ἀγρότισσα, τὸν ξέρει καλά, γιατὶ ἡ κατασκευὴ τοῦ πετιμεζιοῦ ἀποτελεῖ μικρὴ οἰκιακὴ βιομηχανία τῶν χωρικῶν σὲ κεῖνα τὰ μέρη τῆς χώρας μας ποὺ εἶναι ἀμπελοφυτευμένα.

Τὸ πετιμέζι ἦτανε γνωστὸ καὶ στοὺς ἀρχαίους προγόνους μας μὲ τὸ ὄνομα ἕψημα ἢ σίραιον. Εἶναι μοῦστος, στὸν ὁποῖο ἐξουδετεροῦνται τὰ ὀξέα καὶ ποὺ συμπυκνοῦται κατόπιν μὲ βρασμό.

Τὸ χρῶμα του εἶναι ποικίλο, ἀπὸ τὸ σκοῦρο καφὲ ὡς τὸ ἀνοιχτὸ ξανθό. Ἡ γεῦσι του εἶναι χαρακτηριστικὴ καὶ εὐχάριστη. Οἱ νοικοκυρὲς τὸ χρησιμοποιοῦν στὴν οἰκιακὴ οἰκονομία γιὰ πολλὲς καὶ διάφορες δουλειές. Ἀντὶς ζάχαρι καὶ μέλι.

Φκιάνουν ὡραῖα γλυκίσματα καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν ἰδιαιτέρως στὸ νὰ διατηροῦν γιὰ τὸν χειμῶνα διαφόρους καρπούς, τοὺς ὁποίους βράζουν μέσα στὸ πετιμέζι. Ποιὰ ἀπὸ μᾶς δὲν ξέρει τὰ ὡραῖα ρετσέλια, ποὺ τὶς χειμωνιάτικες βραδυὲς ἀποτελοῦν μιὰ εὐχάριστη προσφορὰ σὲ ἐπισκέπτες καὶ στῆς οἰκογενείας μας τὰ μέλη;

Τώρα θέλετε νὰ ξέρετε πῶς παρασκευάζεται τὸ πετιμέζι; Νὰ σᾶς τὸ ποῦμε. Εἶναι ἁπλό, πολὺ ἁπλό! Ὁ φρέσκος χυμὸς τοῦ σταφυλιοῦ ἀνακατεύεται πρῶτα μὲ σκόνη μαρμάρου ἢ στάχτη ξύλων ἢ τὸ λεγόμενο πετιμεζόχωμα (ἕνα λευκὸ χῶμα, ποὺ περιέχει νάτριο). Μετὰ δυὸ μέρες ἢ καὶ λιγώτερο, ἀφοῦ κατακαθίση, τὸν σουρώνουμε μὲ πυκνὸ βαμβακερὸ ὕφασμα. Τὸν χύνουμε σὲ χάλκινο καζάνι καὶ τὸν βράζουμε, ἀνακατώνοντάς τον συχνὰ ὡς ποὺ νὰ φθάση σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο πυκνώσεως. Πρέπει μοναχὰ νὰ προσέχωμε νὰ μὴν καίῃ, πρὸ πάντων στὸ τελευταῖο στάδιο τῆς πυκνώσεως, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται καὶ ἡ ἱκανότητα γιὰ συντήρησι. Δηλ. ὅσο πιὸ καλὰ εἶναι βρασμένο καὶ συμπυκνωμένο τόσο πιὸ πολὺν καιρὸ βαστᾷ.

Στὸ ἐμπόριο πωλεῖται ἕτοιμο καὶ μποροῦμε τώρα τὰ Χριστούγεννα νὰ νοιώσωμε τὴν ἀξία του στὴν παρασκευὴ τῶν γλυκισμάτων μας καὶ νὰ μὴ γρινιάζωμε γιατὶ δὲν ἔχουμε ἄφθονη τὴ ζάχαρι, ἀφοῦ κι' αὐτὸ εἶναι μόνο ἕνα πρόσκαιρο, λόγῳ τῶν περιστάσεων, μέτρο τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

ΞΗΡΑ ΦΑΣΟΛΙΑ ΜΕ ΚΑΠΝΙΣΤΟ ΛΑΡΔΙ

Τὰ φασόλια εἶναι τὸ ἐθνικό μας φαγητό, ὅπως τῶν Ἰταλῶν τὰ μακαρόνια καὶ τῶν Γερμανῶν οἱ πατάτες. Μόνο ποὺ ἡ μονοτονία τῆς παρασκευῆς των τὰ καθιστᾷ ἀνιαρά. Δὲ θέλουμε ἐδῶ νὰ περιφρονήσωμε τὸ θαυμάσιό μας λιπαντικό, τὸ ἑλληνικὸ λάδι, ὅμως ἡ ἀλλαγὴ εἶναι πάντα καλή. Γιατί νὰ μὴ δοκιμάσωμε νὰ τὰ φκιάσωμε καὶ ἀλλοιῶς; Τώρα τὸν χειμῶνα τὸ παιδί μας χρειάζεται περισσότερες θερμίδες καὶ πρέπει νὰ φροντίζωμε γι' αὐτό.

Πρῶτα - πρῶτα τὰ φασόλια πρέπει νὰ τὰ βάζωμε ἀπὸ βραδὺς στὸ νερό. Ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα βράζουν πιὸ γρήγορα καὶ δὲ θέλουν πολλὰ κάρβουνα κι' οὔτε σόδα, ποὺ τοὺς δίνει μιὰ δυσάρεστη γεῦσι.

Χωρὶς ἁλάτι, τὰ βάζουμε στὴ φωτιὰ μόνο μὲ νερό, λίγο σέλινο καὶ μερικὰ καρόττα ψιλοκομμένα. Ὅταν εἶναι κοντὰ νὰ βράσουν, κόβουμε σὲ ψιλὰ τετραγωνάκια 75 δράμια καπνιστὸ λαρδί, ποὺ τὸ τσιγαρίζουμε μὲ λάδι καὶ δυὸ ψιλοκομμένα κρεμμύδια σ' ἕνα σαχανάκι. Ὅταν τσιγαριστῇ καλὰ τὸ ρίχνουμε στὰ φασόλια.

Δέκα λεπτὰ πρὶν σερβίρωμε τὰ ἀλατίζουμε ἢ βάζουμε καὶ σουρωμένη ντομάτα φρέσκια ἢ πελτέ. Πάντοτε στὸ τέλος, γιατὶ ἀλλοιῶς τὰ φασόλια σφίγγουν.

Ἔτσι ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ θρεπτικό, συνάμα δὲ καὶ ὀρεκτικὸ φαγητό.

Ἂν θέλωμε, ρίχνουμε καὶ μερικὲς κομμένες πατάτες γιὰ νὰ πυκνώση λίγο τὸ ζουμί τους.

Νὰ εἶσθε βέβαιαι πὼς ἔτσι ὁ πατέρας σας, ὁ σύζυγός σας καὶ τὸ παιδί σας δὲν θὰ σᾶς ποῦν, ὅταν σκολάσουν τὸ μεσημέρι: «Μὰ πάλι φασόλια!».

ΤΟ ΜΑΣΚΑΡΕΜΑ

— Γειά σου, Ἑλένη!

— Γειά σου, Μαρίκα!

Κι' ἄρχισε πρωΐ - πρωΐ τὸ τηλεφωνικὸ κουβεντολόγι. Μὰ εἶχε καὶ δίκηο ἡ Μαρίκα νὰ τηλεφωνήση στὴ φίλη της βιαστικὴ καὶ ἐρεθισμένη. Ἡ Μαρίκα ἀγαποῦσε τὴν Ἑλένη σὰν ἀδελφή της καὶ δὲν δεχότανε ποτὲ ν' ἀκούση κακὸ γι' αὐτή.

Τί συνέβη ὅμως στὴ φίλη της γιὰ νὰ ἐπιχειρήση τὸ πραξικόπημα αὐτό; Τί τῆς κατέβηκε νὰ θελήση ξαφνικὰ νὰ μασκαρευθῇ; Γιατὶ σὰν μασκάρεμα ἀποκρηάτικο ἦτανε αὐτὴ ἡ μεταμόρφωσί της ἀπὸ καστανὴ σὲ ξανθειά. Ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα φυσικὰ μαλλιὰ μὲ τὶς καφὲ ἀποχρώσεις μετεβλήθησαν σ' ἕνα - δυὸ ὧρες μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ κομμωτοῦ σὲ κάτι σκληρὰ κοτσάνια ποὺ βλέπουμε στὸ χωράφι μετὰ τὸν θερισμὸ τῶν σταχυῶν.

Ἔτσι παρουσιάστηκε ξαφνικὰ σὲ μιὰ συναναστροφὴ ἡ Ἑλένη μὲ τὴ ξανθὴ βιομηχανικὴ τῆς ὡμορφιά. Μερικοὶ ἐξεπλάγησαν, ἄλλοι δυσκολεύθηκαν νὰ τὴν γνωρίσουν καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ γέλασαν γιὰ τὸ μασκάρεμά της αὐτό.

Πολλὰ τῆς εἶπε ἡ φιληνάδα της καὶ μὲ τὸ τηλέφωνο καὶ τὴν ἄλλη μέρα μὲ τὸ στόμα. Μὰ ἂς τῆς ποῦμε καὶ μεῖς ἀκόμα μερικά. Γιατὶ καὶ μεῖς τὴν ἀγαποῦμε ἀληθινὰ κι' ὄχι μονάχα αὐτή, ἀλλὰ ὅλες ἐκεῖνες τὶς νεαρὲς κόρες ποὺ ἁμαρτάνοντας στὴν ὡμορφιά τους καὶ στὴ φυσική τους χάρι κυττάζουν νὰ μιμηθοῦν ξενότροπα καὶ ἄνοστα καμώματα ποὺ μᾶς φέρνουν ἀνόητα περιοδικὰ τῆς μόδας καὶ σνομπιστικὰ φίλμ. Εἶναι πρῶτα - πρῶτα τόσο γελοῖο νὰ θέλη ἕνα κορίτσι τῆς σημερινῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς μας νὰ μιμῆται τ' ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου ποὺ ἀλλάζουν κάθε στιγμὴ χρώματα καὶ φάτσες. Ἡ Ἑλληνίδα γυναῖκα πρέπει νὰ μείνη στὴ φυσική της χάρι, νὰ διαφυλάξη φιλάργυρα τὸ γνήσιό της ἐγὼ ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. Μήπως τάχα τὸ ξανθὸ βιομηχανικὰ χρωματισμένο μαλλὶ εἶναι πιὸ ὡραῖο ἀπὸ τὸ θαυμάσιο φυσικὸ ἑλληνικὸ καστανό; Κάθε ἄλλο! Ἀλλὰ ἡ μίμησι, ἴσως καὶ ἡ ἐπιπόλαιη γυναικεία μανία πρὸς ἀλλαγὴ τὴν παρακινοῦν σὲ γελοιότητες!

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σοβαρὰ καὶ νὰ ἐκτιμηθῇ ἀνάλογα, ἂν παρουσιάζεται ξαφνικὰ ἔτσι μασκαρεμένη χωρὶς νὰ εἶναι Ἀποκρηά, τώρα μάλιστα ποὺ ἡ ἐποχὴ μᾶς καλεῖ γιὰ θετικὴ καὶ σοβαρὴ σκέψι καὶ δρᾶσι.

Μὴ ξεχνᾶτε, ἀγαπημένα μας κορίτσια, ὅτι ἕνα τέτοιο μασκάρεμα ἀποκαλύπτει στοὺς γύρω μας ὅτι εἶσθε ἐπιπόλαιες, ἀνόητες, ἀσταθεῖς, ζητεῖτε ἀλλαγές, δὲν ἐκτιμᾶτε ἐκεῖνο ποὺ σᾶς χάρισε ἡ φύσι κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ λίγο νὰ σκεφθῆτε θὰ τὰ νοιώσετε μόνες σας. Λοιπὸν μακριὰ ἀπὸ τέτοια καρναβαλίστικα καμώματα. Σὲ λίγο οἱ Ἑλένες μὲ τὰ ξανθὰ τῆς βιομηχανίας μαλλιὰ θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τοὺς δικούς μας κύκλους.

Από τη Βυζαντινή Εποποιία

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ύπό : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

— Γειά σου! ἀπάντησε ὁ Γρηγόρης ξερὰ καὶ πέρασε, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔκαμε τὴ σκέψη, πῶς ἦταν σωστὸ γαϊδούρι, γιατὶ μιὰ ποὺ ἡ Νανὼ τοῦ μίλησε μ' ἀνοιχτὴ καρδιὰ καὶ καλωσύνη, αὐτὸς δὲν βρῆκε μιὰ λέξη νὰ τῆς πῆ... κι' ὡς τόσο κακία δὲν τῆς κρατοῦσε, ὄχι... Μάλιστα κάποια λύπη τὸν κρυφοδάγκωνε ποὺ θάφευγε ἔτσι τὸ κορίτσι ἀπὸ τὴ συντροφιά τους...

— Γειά σου, Γρηγόρη! ξαναεῖπε ἡ Νανὼ καθὼς ἔστριβε τὸ μονοπάτι καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ τὸ χέρι, σὰ νὰ τὸν ἀποχωριζότανε γιὰ πάντα.

Πέρασαν μέρες χωρὶς νὰ τὴ ξανασυναντήση. Ὁ καιρός, βλέπεις, περνοῦσε γοργὰ γιατὶ ἦταν γιομάτος ἀπὸ φροντίδες. Συμβούλια καὶ διαβούλια γιὰ τὸ πῶς θὰ καταφέρουν τὸ σκοπό τους... ὕστερα οἱ φασαρίες τῆς γιορτῆς... Λιτανεῖες, ἑτοιμασίες καὶ χαρές, ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ κάποτε μαζὶ χειροκρατούμενες... δὲν ἔδιναν ξεκούραση στὴν καρδιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ ν' ἀνασάνη καὶ νὰ θυμηθῆ... Ἡ καταστροφὴ τοῦ μοναστηριοῦ, ἡ ἀρρώστια τοῦ Ἀθανάσιου καὶ στερνὰ τὸ δεῖπνο καὶ ἡ παρουσίαση στὸ Δομέστικο... ὅλα τοῦτα ἀστράψανε στὸ ζαλισμένο νοῦ του σὰν πυροτεχνήματα... Ὡς ποὺ νὰ προσέξης τὸ ἕνα βροντάει δίπλα τὸ ἄλλο καὶ γεμίζει τὴ σκοτεινὴ νύχτα μὲ πολύχρωμα πεφτάστρια.

Κάποτε, ἀλήθεια, τὴν εἶδε στὸ διάστημα τοῦτο... τότες ποὺ μεταφέρανε τὸν Ἀθανάσιο στὸ σπίτι τῆς Χρυσοβέργαινας, μὰ μονάχα μιὰ στιγμή, ἢ καὶ μπορεῖ νὰ τῆς ἔρριξε μονάχα μιὰ ματιὰ κι' ὕστερα λησμόνησε ὁλότελα τὴν παρουσία της...

Καὶ δές την τώρα, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, παραμέρισε τὸ βῆλο καὶ βρέθηκε μπροστά του. Πότε ἦρθε... γιατὶ ἦρθε;...

«Παράξενη ποὺ εἶναι ἡ Νανώ!», σκέφθηκε ὁ Γρηγόρης.

Ὡς τόσο ἡ Νανὼ δὲν ἦταν καθόλου παράξενη καὶ ὁ τρόπος της, καὶ τότε καὶ πάντα, ἦταν τόσο φυσικός, ὅσο καὶ ὁ δρόμος ποὺ κάνει ὁ ἥλιος κάθε μέρα βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ καὶ βουτῶντας στὴ δύση. Οἱ ἄνθρωποι, βλέπεις, μᾶς φαίνονται παράξενοι μόνο καὶ μόνο γιατὶ δὲν προσπαθοῦμε ἢ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς καταλάβουμε, ἀλλοιώτικα εἶναι σὰ μιὰ ἐξίσωση, νὰ ποῦμε, ἀλγεβρική' λιγάκι περίπλοκη ἀλήθεια κατὰ τὶς περιστάσεις, μὰ ἔτσι εἶναι... Ἂν τὴν κοιτάξης ἀδιάφορα ἢ δῆς τὰ σὺν καὶ τὰ πλὴν καὶ τὶς τετραγωνικὲς ρίζες καὶ πῆς, «δὲν βαρυέσαι!», πάει θὰ σοῦ μείνη μυστήριο... Κι' ἂν ἔχης τὴν ὄρεξη μὰ δὲν εἶσαι μαθηματικὸ κεφάλι τὸ ἴδιο. Ἐκεῖ ὅμως κάτω ἀπ' ὅλα τὰ φερσίματα καὶ τὰ λόγια τῶν ἀνθρώπων κρύβεται μιὰ ἐξήγηση κι' ἕνα νόημα ἁπλό, καθαρὸ ποὺ ἂν καταφέρης καὶ τὸ φτάσης θ' ἀναγαλλιάσης, θὰ δῆς, μ' ἄλλα μάτια, πιὸ δίκαια, καὶ τὸν ἑαυτό σου καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἂς δοῦμε λοιπὸν τὴ Νανώ, μιὰ καὶ πάει νὰ γίνη ἕνα σημαντικὸ πρόσωπο στὴν ἱστορία μας. Τὰ κορίτσια τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνατρέφονταν μέσα στὸ σπίτι κάτω ἀπὸ τ' ἄγρυπνο μάτι τῆς μάνας, ποὺ ἦταν μαζὶ καὶ ὁ δάσκαλός τους στὴ νοικοκυροσύνη καὶ ὁ οδηγὸς καὶ συμβουλάτορας στὸ κάθε τί. Ἀπ' αὐτὴν ἔπαιρναν μέτρο γιὰ τὸ πῶς νὰ φέρωνται, πῶς νὰ μιλοῦν μπροστὰ στοὺς μεγαλυτέρους κι' ἀκόμα, πῶς ν' ἀντικρύζουν τὴν κάθε περίσταση. Τὸ δασκάλεμα τῆς μάνας τ' ἀπόσωνε ἡ ἐκκλησιά, ὅπου δὲν ἄκουαν μόνο τὰ ἱερὰ γράμματα, μὰ λέγανε κι' ἀκούανε τὰ κοινωνικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ νέα καὶ κάνανε καινούργιες γνωριμίες κλπ. Ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ψῆλος τοῦ γυναικωνίτη παρακολουθούσανε καὶ τὰ παλληκάρια ποὺ στέκανε ἀνάλογα μὲ τὴ θέση τους' τ' ἀρχοντόπουλα μπροστὰ κοντὰ στὸν μητροπολιτικὸ θρόνο καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ψαλτάδων, πιὸ πίσω οἱ γιοὶ τῶν πραματευτάδων καί, πιὸ πίσω ἀκόμα, τὰ τσιράκια κατὰ τὴν τέχνη ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ καθένα καὶ τὸ σύστημα, κοντὰ στὸ μάστορή του. Ἀνάμεσα στὰ παλληκάρια αὐτὰ διαλέγανε βέβαια καὶ βάζανε στὸ μάτι ἐκεῖνο πού, μὲ τὴν εὐλογία τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ τὸ θέλημα τῶν γονιῶν τους, νομίζανε, πῶς ταίριαζε πιὸ πολὺ νὰ γίνη σύντροφος στὴ ζωή τους. Ὅσο γιὰ τὶς ἀρχοντοποῦλες καμμιὰ φορὰ τὸ πρᾶμα ἄλλαζε... Ἡ ἀπὸ οἰκογενειακὴ παράδοση ἢ γιατὶ οἱ περιστάσεις ἦσανε τέτοιες, ἔπαιρναν καὶ τοῦτες ἀνώτερη μόρφωση καὶ μπορούσανε νὰ βρίσκουνται σὲ συντροφιὰ μὲ γραμματισμένους καὶ παλατιανοὺς νὰ τοὺς δώσουν ἀπάντηση, ποὺ νὰ τοὺς ἀφήσουν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα. Ποιὸς δὲ θυμᾶται τὸ τί ἀποκρίθηκε μιὰ βυζαντινὴ ἀρχοντοπούλα, ἡ Κασιανή, στὸν αὐτοκράτορα Θεόφιλο, τότε ποὺ τοῦτος θέλησε νὰ δοκιμάση τὴν ἐξυπνάδα της... Ὡς τόσο ἡ μόρφωση αὐτή, λίγη ἢ πολλή, ἦταν πάντοτε θρησκευτική, σύμφωνη δηλαδὴ μ' ὅ,τι παράγγελνε καὶ κανόνιζε ἡ ἐκκλησία, ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ ἄγρυπνο μάτι τὴν ἰδιαίτερη καὶ τὴ δημόσια ζωὴ τοῦ καθενός, ὅποιος καὶ νἄτανε, εἴτε προσχεράρης εἴτε μεγαλουσιᾶνος εἴτε κι' αὐτοκράτορας ἀκόμη.

Οἱ Γρηγοράδες, καθὼς ξέρουμε, ἦταν μιὰ γενιὰ ποὺ εἶχε δῶσε πάρε μὲ τὸ παλάτι κι' ἂν μάκρυναν ἐκεῖθε, αὐτὸ βέβαια ἔγινε ἔτσι προσωρινά, μὰ πάντα κατὰ κεῖ ἦταν γυρισμένο τὸ μάτι τους. Ὄχι λοιπὸν μονάχα ὁ Δημήτρης μὰ καὶ ἡ Νανὼ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμαστοῦνε γιὰ μιὰ τέτοια τύχη... Τὰ πρῶτα πρῶτα γράμματα τῆς τὰ ἔμαθε ὁ ἴδιος ὁ κὺρ Γρηγορᾶς, ποὺ ἔκανε γοῦστο νὰ τὴν καθίζη στὰ γόνατά του καὶ νὰ τῆς δείχνη τὰ ψηφία ποὺ χάραζε κάτω στὴν ἄμμο μ' ἕνα ξερὸ κλαδί. Ἅμα ἔμαθε νὰ συλλαβίζη τῆς ἔγραψε μὲ μεγάλα γράμματα ἐπάνω σὲ δερμάτι τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τὸ «Πιστεύω», τὸ τροπάρι τ' Ἅη Δημήτρη καὶ διάφορα ἄλλα, τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Παναγίας κλπ. καὶ κεῖθε διάβαζε αὐτὸς πρῶτα μιὰ μιὰ ἀράδα μὲ τὴ μπάσα φωνή του καὶ τὴν ξανάλεγε ἡ Νανὼ εὐτύς, ὅλο γλύκα' ἔσκυβε τὸ κεφαλάκι της καὶ συχνὰ τὸ ἀνατίναζε γιὰ νὰ διώξη τὶς παιχνιδιάρες μποῦκλες ποὺ πέφτανε μπροστά της καὶ τὴν ἐμποδίζανε καὶ δὲν ἐννοούσανε νὰ σοβαρευτοῦνε καθόλου σύμφωνα μὲ τὴν περίσταση. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γύριζε τὰ μεγάλα μάτια της καὶ κοίταζε τὸν πατέρα της σὰ νὰ τοὔλεγε: «Δὲν τ' ἀφίνουμε πιὰ νὰ πᾶνε στὸ καλό;» Ἦταν σὰ νὰ κρατοῦσε ὁ κὺρ Γρηγορᾶς ἕνα πουλάκι στὰ γόνατά του καὶ τὸ δασκάλευε... Ὑστερώτερα τὴ φροντίδα νὰ τῆς μάθη νοικοκυριὸ τὴν ἀνάλαβε μιὰ γερόντισσα οἰκονόμος, ἡ Μαρίνα, ποὺ ἦταν ἀναθρεφτὴ στὸ σπίτι τοῦ πατέρα τοῦ κὺρ Γρηγορᾶ καὶ ποὺ εἶχε κλείσει τώρα καὶ κάμποσο καιρὸ τὰ ἑβδομῆντα, μὰ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ βάλη κάτω... «Καὶ γιατί;» ρωτοῦσε... «Ἀκούω καὶ βλέπω, μεγάλο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, σὰν κοπελλοῦδα, κι' ὅσο γιὰ μύτη, μυρίζουμαι ἀπὸ μακρυὰ τὴν κάθε βρωμοδουλειά σας» ἔλεγε στοὺς δούλους. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ χρήσιμη γυναίκα μάθαινε τὴ Νανὼ νὰ κεντᾶ, νὰ ράβη καὶ σύγκαιρα τῆς ἱστοροῦσε διάφορα περιστατικὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πιότερο γιὰ τὴ μητέρα της, τὴν Πρωτοσπαθάρισσα, «τὴ χρυσή της κυρά». Ἡ Νανὼ ἔμαθε ἔτσι ὅλες τὶς ἱστορικὲς στιγμές, νὰ ποῦμε,

Ἔτρεχε καβάλλα ἀνάμεσα στὶς δενδροστοιχίες.

Ανεβασμένος στὰ ράχια τοῦ Προφήτ' Ἠλία χαιρετοῦσε τὴν ἥλιο...

..."Ηλιε μου, σύ [παρήλιε μου
καὶ κοσμογυριστή [μου...

Κι' ὁ ἥλιος ἀνέβαινε ὁλοπόρφυρος πίσω ἀπ' τὸν κάβο τῆς ἐληᾶς.

Ἀνοιγόκλεινε τὰ ρουθούνια του, γέμιζε τὰ στήθη του μὲ τὸν μυρωμένο ἀγέρα κι' ἔπειτα στεκόταν ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο μακριά... ἐκεῖ στὸν ὁρίζοντα ποὺ οἱ ἀχνὲς σιλουέττες τῶν βουνῶν τῆς ἀντικρυνῆς ἀκτῆς σὰν νὰ φιλιοῦνταν μὲ τὰ σύννεφα...

Αὔριο θἄφευγε κι' ὁ Μῆτρος... Θὰ ἔπαιρνε τὸ βαπόρι κι' ἄντε γειά σας καὶ καλὲς ἀντάμωσες.

Θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὸν ἀδερφό του στὴν Ἀμερική...

* * *

Καὶ τί εἶναι ἡ Ἀμερική;... Νά μιὰ πολιτεία ὅπου δὲν ξαμώνεις ποὺ νὰ πάρη ἡ ὀργὴ οὔτε ροῦπι οὐρανό... Μόνο ἐργοστάσια καὶ καμινάδες καὶ οἱ ἄνθρωποι δουλεύουν κεῖ μέσα γιὰ νὰ μαζεύουνε δολλάρια.

Ὁ Μῆτρος τὰ ἤξερε τὰ δολλάρια. Μαζὶ μὲ τὰ γράμματα ὁ ἀδερφός του τοὺς ἔστελνε ποῦ καὶ ποῦ ἀπ' αὐτὰ τὰ πρασινόμαυρα θαυματουργὰ χαρτιὰ ποὺ τὰ κέρδιζε σούρνοντας τὰ νειᾶτα του ἀνάμεσα στὶς καμινάδες...

Τὸ προτελευταῖο γράμμα τοῦ ἀδερφοῦ του τὸ εἶχε μαζί του:

«Ἂν θέλης ἔλα, τοῦ ἔγραφε, μὰ ξέρε το: ἡ δουλειὰ εἶναι βαρειά. Θὰ δουλεύης ἀνάμεσα σὲ τέσσερις τοίχους σὰν τὸ διάολο στὴν κόλασι, ν' ἀσημοτρέχη ὁ ἱδρῶτας στὰ στήθεια καὶ τὰ μάγουλά σου.

»Θές; Ἔλα, ὅσο καὶ νὰ πῆς καλὸ εἶναι τὸ χρῆμα.... Κύττα μόνο νὰ μάθης νὰ περπατᾶς στὰ... ἴσια κι' ὄχι νὰ πηδᾶς σὰν ἀγριοκάτσικο στὴ μέση στὰ χωράφια! Ἀμ τί θαρρεῖς, βαρειὰ ἡ καλογερική.

»Ξέρεις πῶς ἀσήμωσαν τὰ μαλλιά μου ἀπὸ τὰ τριάντα; Βρὲ ἀλήθεια, δὲ μοῦ λὲς τί γίνεται ἡ Δέσπω τοῦ Λαμνῆ; Εἶναι λεύτερη; Δῶστης χαιρετίσματα. Φτιάξατε βρὲ ρετσέλια; Ἐβάλατε σοδειές; Ἄντε γειά σου καὶ φίλα μου τὴ μάνα... Οἱ γέροι θέλουν χέρι Μῆτρο! Ἄκουσες;».

Κι' ὁ Μῆτρος σκέφτεται:

...Νὰ δουλεύω λέει μέσα σὲ τέσσερις τοίχους σὰν νἆμαι στὴν κόλασι καὶ ν' ἀσημώσουν τὰ μαλλιά μου στὰ τριάντα γιὰ τὰ καταραμένα τὰ δολλάρια, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ γέροι θέλουν χέρι...

Κι' ἔπειτα γιὰ στάσου... βρὲ ξέχασα καὶ τὴν Ἀσήμω! Τήραξε νὰ δῆς τὰ χάλια τῆς Δέσπως νὰ λαχταρᾶ τὸν γυρισμὸ τοῦ ἀδερφοῦ μου δέκα χρόνια τώρα κι' αὐτὸς νὰ γυρίση ξαφνικὰ ξάσπρος καὶ φαφούτης... Ἀσήμω!! Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι κι' ἐδῶ πέρα, χωρὶς καμινάδες, μὲ τὸν μπάτη ποὺ σοῦ φέρνει μοσκοβολιὲς χιλιάδες

καὶ τὸ βουητὸ τῶν δέντρων μαζὶ μὲ μύρια τιτιβίσματα!

Τὸ πρᾶμα θέλει σκέψι; Μπᾶ!! Βρὲ ξαγοράζεται, ζουλάπι, μὲ δολλάρια τὸ χάϊδι τῆς γρηᾶς σου;

* * *

Μὲ δέκα σάλτους ὁ Μῆτρος κατρακύλησε πρὸς τὸ σπίτι τους.

— Μάνααα, φώναξε ἀπ' τὴν αὐλόπορτα.

Ἡ μάνα του ξαφνιάστηκε:

— Τί εἶναι πάλι; ἔκανε κουρασμένα.

— Ξέρεις, μάνα, δὲ θὰ φύγω... μετάνοιωσα!

— Δὲ θὰ φύγης;

— Ὄχι!

Ἡ μάνα του τὸν κύτταξε κατάματα κι' ἔπειτα ἔσκυψε καὶ πῆρε τὴν ἄκρη τῆς ποδιᾶς της.

Μόλις πρόφταξε νὰ σκουπίση τὰ δάκρυα ποὺ εἶχαν ξεκινήσει ἀπ' τὶς ἄκρες τῶν ματιῶν της...

Ὁ Μῆτρος παραξενεύτηκε:

— Σ' ἔθλιψα μάνα ποὺ δὲ θὰ φύγω;

Ἡ γρηὰ πλησίασε τότε κι' ἀγκάλιασε τὸ γυιό της.

— Εἶναι ἀπ' τὴ χαρά μου, τοῦ εἶπε μέσα μ' ἀναφυλλητά, ποιὸς θὰ μοῦκλεινε τὰ μάτια, γυιέ μου;

Μὲ πολλὴ προσπάθεια ὁ Μῆτρος κατάφερε νὰ μὴ ξεσπάση κι' αὐτὸς σὲ ποτάμια δάκρυα καὶ τὸ γύρισε στὸ γέλιο.

— Σκέφτηκα, μάνα, πῶς ἔχουμε τὴ «μοῖρα» μας κι' ἀμπέλι καὶ σπίτι καὶ χωράφια, δὲ μᾶς λείπει τὸ ψωμί...

— Ποτέ, εἶπε ἡ γρηὰ μὲ μιὰ παράξενη λάμψι στὰ μάτια, γειὰ στὰ χέρια σου μόνο.

Κι' οἱ δυὸ σώπασαν γιὰ λίγο. Ἔπειτα ὁ Μῆτρος ξαναμίλησε:

— Ἄκου με, μάνα... Ξέρεις κάτι; Μοῦ κάνεις μιὰ χάρι;

Ἡ μάνα του τὸν κύτταξε.

— Νά, εἶπε δειλὰ ὁ Μῆτρος, θὲς νὰ μοῦ δώσης τὴν Ἀσήμω; Θὲς νὰ τὴν κάνης κόρη σου στὰ γερατειά σου; Νὰ στεριώσωμε, μάνα, ἕνα σπίτι, μιὰ χαρά;

Ἀργὰ ἡ γρηὰ τοῦ πῆρε στὰ χέρια τὸ κεφάλι καὶ τὸν φίλησε στὰ δυὸ μάγουλα:

— Μὲ τὴν εὐχή μου, τοὔπε, καὶ πάω πλάϊ νὰ τῆς τὸ πῶ...

Ὁ Μῆτρος πηδοῦσε ἀπ' τὴ χαρά του...

Ἡ σκύλα του σὰ νὰ κατάλαβε τί γίνεται, γαύγιζε χαρούμενη, ἡ φοράδα του ἡ Χάϊδω ἔβγαλε τὸ κεφάλι της ἀπ' τὸ σταῦλο καὶ χρεμέτισε κι' αὐτὴ ἐνῷ ἡ μάνα τοῦ Μήτρου ἔτρεχε πρὸς τὴν ἐξώπορτα φωνάζοντας:

— Ἀσήμωω... ποῦσαι μωρὴ κόρη μου νὰ σοῦ τὸν δώσω, μὴ μοῦ τὸν πάρη κι' αὐτοῦνον ἡ Ἀμερική!

Ι. Ἀντ.

ποὺ πέρασε ἡ γενιὰ τῶν Γρηγοράδων, εἴτε στὴν ἐπαρχία, εἴτε στὴν πρωτεύουσα, δουλεύοντας ἑκατὸ ὁλόκληρα χρόνια τὸν τρισέβαστο αὐτοκράτορα καὶ βασιλέα τῶν Ρωμαίων. Ἡ παράδοση τούτη θὰ βοηθοῦσε τὴ Νανώ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φυσικὰ ποὺ κληρονόμησε, νὰ κρατήση τὴν ἴδια γραμμὴ στὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς, γιατὶ σὲ κάθε στιγμὴ θ' ἀναθυμᾶται: «ἔτσι ἔκαμε ἡ γιαγιά μου... αὐτὸ εἶπε ἡ μάνα μου τότες καὶ κατάφερε νὰ σταθῆ ἄξια καὶ νὰ τιμήση τὴ γενιά της...» Ὡς τόσο ἡ Νανὼ μὲ τὸ νὰ εἶναι ὀρφανὴ καὶ νὰ μὴν ἔχη ἀδερφὴ μεγαλύτερη ἡ φιληνάδα — ξέρουμε δὰ πῶς ἡ χαλκοντυμένη πόρτα τοῦ Πρωτοσπαθάρη δὲν ἄνοιγε εὔκολα στὸν καθένα — ἦταν ἀναγκασμένη νὰ συμμορφώνεται στὸ παιχνίδι, ποὺ ἡ παιδιάστικη φύση της τ' ἀποζητοῦσε, μὲ τὴν ὄρεξη τοῦ Δημήτρη καὶ τοῦ Μιχαήλ. Ἔγινε λοιπὸν ἕνα εἶδος ἀγοροκόριτσο μὲ τὸν καιρό· ἔτρεχε, πηδοῦσε, μιλοῦσε θαρρετά, κοιτάζοντας κατάμουτρα ὅλους κι' ἂς εἴτανε καὶ ξένοι· δὲν κατέβαζε ποτὲς τὰ μάτια, δὲν ἔκανε τὰ καμώματα τῆς ντροπῆς ποὺ κατὰ πῶς πιστεύανε τότες, μὰ καὶ τώρα, νοστιμίζουν τὰ φερσίματα τοῦ θηλυκοῦ.

— Τί εἶναι τοῦτο τὸ κακό!... ἀπελάτισσα θὰ γίνης, κυρά μου; τῆς φώναζε ἀπελπισμένη ἡ γριὰ Μαρίνα, σὰν τὴν ἔβλεπε νὰ τρέχη καβάλλα ἀνάμεσα στὶς δεντροσειρές.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν ἔτσι. Ξαφνικὰ ἡ Χρυσοβέργαινα ἔκρινε πῶς ἡ Νανὼ εἶχε γίνει «ξετελεμένη κοπέλλα» κι' ἂς ἦταν δώδεκα χρονῶν μονάχα. Πῆγε καὶ βρῆκε λοιπὸν τὸν ἀδερφό της...

— Δὲ μοῦ λὲς τί θὰ γίνη μὲ τὴν κόρη σου; τὸν ρώτησε.

Ὁ Πρωτοσπαθάρης κείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν στὸν κῆπο του καὶ κοίταζε μὲ πολλὴ ἔγνοια κάτι μπουμπούκια ποὺ πήγαιναν ν' ἀνοίξουν... Δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχή... Μπορεῖ μάλιστα καὶ νὰ μὴ τὴν ἄκουσε καθόλου.

Ἡ Χρυσοβέργαινα ἀναθυμήθηκε τότες μιὰ φράση ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὴν ἀράδιασε μὲ πολλὴ πίκα:

— Μεριμνᾶς καὶ τυρβάζεις περὶ πολλά, περὶ ἑνὸς δ' ἐστὶ χρεία!

— Τί θὲς νὰ πῆς; ἀπόρησε κεῖνος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ ΣΤΟ ΛΟΡΔΟ ΒΥΡΩΝΑ

Ὁ Μάρκος Μπότσαρης

Ὅταν πλέον ἡ ὑπόθεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος εἶχε κινήσει τὴν συμπάθεια τῶν φιλελλήνων, οἱ ὁποῖοι πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης ἵδρυον φιλελληνικὰ Κομιτᾶτα, εἰς δὲ τὸν τύπον καὶ τὴν λογοτεχνίαν πανταχοῦ ἐξῆροντο τὰ κατορθώματα τῶν ἀγωνιστῶν, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Εὐρώπης ξεκινοῦσαν συναγωνισταὶ καὶ συνεργάται, ποὺ ἤρχοντο νὰ ἀφιερώσουν τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων. Μεταξὺ τῶν πρώτων βάρδων ποὺ συνήγειραν τὴν κοινὴν γνώμην ἦτο ὁ Λόρδος Βύρων, ποὺ μὲ τὰ ἀθάνατα ἔργα του εἶχε κινήσει τὴν συμπάθειαν ὅλου τοῦ κόσμου διὰ τὴν χώραν μας.

Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1823 εὑρίσκετο εἰς Γένουαν τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ ἀπροσδοκήτως πανταχοῦ ὀγκωθεῖσα φιλελληνικὴ κίνησις τὸν ἔκανε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν προτέραν του ἀπόφασιν περὶ ὁριστικῆς ἐγκαταστάσεώς του εἰς Ἰταλίαν.

Εἰς τὴν Γένουαν εἶχε λάβει ἐπιστολὴν ἐξ Ἀγγλίας ἐκ μέρους τοῦ φίλου τοῦ Χοπχάουζ, ὅστις τοῦ ἀνήγγελλεν ὅτι τὸ ἱδρυθὲν ἐν Ἀγγλίᾳ φιλελληνικὸν Κομιτᾶτον ἀπέστειλε στὴν Ἑλλάδα μέσῳ Γενούης τὸν Μπλακιέρ, ἵνα τὸ πληροφορήσῃ ἐπακριβῶς περὶ τῶν ἐκεῖ διαδραματιζομένων.

Ὁ ποιητὴς εἶχε ἀηδιάσει ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς Ἰταλίας, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ἀποβλέπῃ εὐμενῶς καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς διενέξεις τῶν Ἑλλήνων, τὰς ὁποίας ἐκεῖ ἐμάνθανε. Εἶχε ἐπίσης βαρεθῆ ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἔργων του καὶ ἡ μεγάλη ψυχή του ζητοῦσε ἱκανοποίησι σὲ μιὰ πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ οὐσιαστικὴ ποιητικὴ ἐκδήλωσι. Τὰ ἔργα του εἶχαν κινήσει τὴν συμπάθειαν τῆς κοινῆς γνώμης, ἡ ὁποία εἶχε ἐπηρεάσει καὶ τὴν πολιτικήν. Ἔπρεπε τώρα νὰ ἡγηθῆ τῆς ἐνεργείας ἐκείνης ποὺ εἶχε δημιουργήσει μὲ τὰ φιλολογικά του ἔργα. Ἡ ἐπιστροφὴ τῆς ἐλευθερίας στὴν κοιτίδα της ἦτο ὁ μόνος του πόθος καὶ στὸν βωμὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς προσέφερε τὰ πάντα. Στὴ Γένουα, ὅπου ἔμενε, συνηντᾶτο διαρκῶς μὲ φιλέλληνας, ποὺ ἤρχοντο ἐνθουσιώδεις νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἀγῶνα καὶ μὲ ἄλλους ποὺ ἐκεῖθεν ἐπέστρεφαν ἀποκαρδιωμένοι στὶς χῶρες τους. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμάνθανε λεπτομερῶς τὰ διατρέχοντα καὶ οἱ διενέξεις τῶν ἀγωνιστῶν ὄχι μόνον δὲν τὸν ἀπεθάρρυναν ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυον τὴν ἀπόφασίν του διὰ τὴν ἀναχώρησίν του εἰς Ἑλλάδα.

Οἱ μεταβαίνοντες εἰς Ἑλλάδα ἀντιπρόσωποι τοῦ φιλελληνικοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ Κομιτάτου Μπλακιὲρ καὶ Λουριώτης συνηντήθησαν εἰς Γένουαν μὲ τὸν Βύρωνα καὶ τὸν ἔφεραν εἰς ἐπαφὴν καὶ μὲ ἄλλους φιλέλληνας, ταυτοχρόνως δὲ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸν κρατήσουν ἐνήμερον τῆς ἐν Ἑλλάδι καταστάσεως εἰς τὸ μέλλον. Μεταξὺ ὅμως τῶν ἐξ Ἑλλάδος ἀναχωρούντων δυσηρεστημένων ἦσαν καὶ δύο Γερμανοὶ φιλέλληνες, τῶν ὁποίων τὸ ἐθελοντικὸν σῶμα ἡττήθη στὸ Πέτα τῆς Ἄρτης καὶ εἰς τοὺς ὁποίους παρέσχε γενναίαν χρηματικὴν βοήθειαν διὰ νὰ φθάσουν εἰς Γερμανίαν. Οἱ δυστυχεῖς μόλις εἶχον κατορθώσει νὰ ἀποβιβασθοῦν εἰς Ἀγκῶνα καὶ ἐκεῖθεν γυμνοὶ καὶ ἀνέστιοι ἐβάδιζον διὰ τὴν μακρινὴν πατρίδα των.

Ἀλλὰ ἡ μετάβασις τοῦ Βύρωνος εἰς Ἑλλάδα προϋπέθετε καὶ ἄλλες ἀνάγκες, στὴν προετοιμασίαν τῶν ὁποίων μετὰ ζήλου ἐπεδόθη. Συνέλεξε φάρμακα ἐπαρκῆ διὰ τὴν θεραπείαν 1.000 περίπου ἀτόμων δι' ἓν ἔτος, ὡς καὶ χρήματα 40 χιλ. ἱσπανικὰ τάλληρα εἰς μετρητὰ καὶ ἐπιταγάς. Ἐπίσης προσέλαβεν ἕνα ἰατρόν, 8 ὑπηρέτας καὶ τὸν φίλον του Τρελώνυ καὶ ἐπερίμενε ἀνυπόμονος τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μπλακιέρ, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πρὸς τὸ

Ὁ Λόρδος Βύρων

τέλος Μαΐου καὶ ὁ ὁποῖος μεταξὺ τῶν ἄλλων τὸν παρεκάλει νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἀναχώρησίν του διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀκολούθως ἐναύλωσε τὸ ἀγγλικὸν βρίκιον «Ἡρακλῆς» καὶ κατὰ τὰ μέσα Ἰουλίου ἀπέπλευσεν, ἀφοῦ ἐπῆρε ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὸν ἀνήκουσαν γολέτταν «Βολιβάρ» δύο τηλεβόλα ὡς καὶ λοιπὰ χρήσιμα εἴδη.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ Λιβόρνον, ἐστάθμευσεν ὁ «Ἡρακλῆς» διὰ νὰ παραλάβῃ πυρίτιδα καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸν ἐφοδιασμόν του. Ἐκεῖ ἔλαβε καὶ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ καταφυγόντος εἰς Πίζαν Ἀρχιεπισκόπου Ἄρτης Ἰγνατίου, ὅστις ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ηὐχαρίστει τὸν Βύρωνα διὰ τὴν σπουδαίαν συμβολήν του εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, τοῦ ἀπηύθυνε δὲ τὰς εὐχάς του διὰ τὴν εὐόδωσίν του. Τὴν 23ην Ἰουλίου ὁ «Ἡρακλῆς» ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Λιβόρνον μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου. Τὰ ἑλληνικὰ νησιὰ τοῦ Ἰονίου κατεῖχε τότε, ὡς γνωστόν, ἡ Ἀγγλία, τὸ δὲ ἰδιαίτερον καθεστώς των ἐπέτρεπε νὰ βρίσκουν ἐκεῖ ἄσυλον καὶ καταφύγιον οἱ ἀγωνισταὶ καὶ ὁ Βύρων ἐξέλεξε τὴν νῆσον Κεφαλληνίαν ὡς πρωταρχικὸν κέντρον τῆς δράσεώς του. Εἶχε, φαίνεται, ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὸ γόητρον ποὺ ἔχαιρον οἱ Κεφαλλῆνες ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἐδῶ θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ὀλίγοις περὶ τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν ἔστειλεν εἰς τὸν Βύρωνα, μέσῳ τοῦ εἰς Καρπενήσιον σταλέντος ἀπεσταλμένου του, ὁ ἥρως Μᾶρκος Μπότσαρης.

Κατὰ τὴν διαμονήν του εἰς Κεφαλληνίαν ὁ Βύρων δὲν ἤρκεῖτο νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ συντρέχῃ τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα. Παρὰ τὸν φόρτον τῶν ἀπασχολήσεών του, καὶ ἰδίως τὸν τῆς διευθετήσεως τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ τραπεζιτῶν, εὕρισκε καιρὸν νὰ κάνῃ ἐκδρομάς, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ συγγράφῃ. Εἰς Κεφαλληνίαν εὑρισκόμενος διελογίζετο ἐὰν ἔπρεπε νὰ μεταβῆ εἰς Πελοπόννησον ἢ εἰς τὸ Μεσολόγγιον, διότι ἀπὸ παντοῦ τὸν προσεκάλουν οἱ ἀγωνισταὶ μέσῳ τῶν ἀρχηγῶν των.

Διάφοροι ἀδέσποτοι φῆμαι ἔφερον τὸν Μαυροκορδᾶτον ὡς δολοφονηθέντα ἐν Πελοποννήσῳ καὶ κύριον τῆς καταστάσεως τὸν πανίσχυρον Κολοκοτρώνην. Ὁ Βύρων ὅμως εἶχε πολὺ ἐκτιμήσει τὴν ἀνδρείαν τῶν Σουλιωτῶν, τινὲς τῶν ὁποίων εἶχον προτιμήσει τὴν ἐξορίαν εἰς Ἑπτάνησον καὶ ὄχι τὴν ὑποταγήν. Ὁ Βύρων προσέλαβεν εἰς Κεφαλληνίαν σαράντα Σουλιώτας ὡς σωματοφύλακας καὶ ἐπλήρωσε τοὺς καθυστερουμένους ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν διοίκησιν μισθούς των. Τὴν 22 Αὐγούστου ἔλαβε, μέσῳ τοῦ ἐν Καρπενησίῳ ἀπεσταλμένου του ἀπαντητικὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν τότε γενικὸν ἀρχηγὸν τῶν Σουλιωτῶν, ἡ ὁ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 320)

Ὁ Δήμαρχος Καισαριανῆς κ. Στρατηγὸς διανέμων τοὺς κουμπαράδες εἰς ἀριστεύσαντας μαθητάς.

Φαλαγγίτισσαι Λιδωρικίου κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς γεωργικῆς ἐξορμήσεως.

«Καὶ ἐγὼ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπῆρ
φτωχὸς ἐργάτης.
Ἐργάσθηκα εἴτε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέ
μου, ἀλλὰ ἐργάσθηκα σὲ πολλὲς περιστ
ἀπὸ τὴν ζωήν, καὶ μὲ τὰ χέρια μου».

(Ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ
δρους τῆς Ἐθνικῆς Συν

1) Ὁ
εἰς τὴν
λήν. 2) Μία
τικὴν συγκέ
ματοθέατρον
γίται Ἀγρια
τοιμοι διὰ
μησιν. 4) Ἐ
Παραδείσου.
Θηλέων Τρι
σα μὲ τὴν
ἐπισήμων. 6
τῆς γεωργι
Ο. Ν. Ν

οξα ἕνας ἐργάτης, καὶ

ερι, εἴτε μὲ τὸ μυαλό
άσεις, ἀναγκαζόμενος

'Αρχηγοῦ πρὸς τοὺς συνέ-
νδιασκέψεως τῶν ἐργατῶν).

Ἀρχηγὸς ὁμιλῶν
Πάντειον Σχο-
εἰκῶν ἀπὸ τὴν ἐργα-
ντρωσιν εἰς τὸ κινη-
«Ἶρις». 3) Φαλαγ-
οσυκιᾶς Γιαννιτσῶν ἐ-
τὴν ἀγροτικὴν ἐξόρ-
ντατικὴ καλλιέργεια
5) Ἡ 78η Φάλαγξ
πόλεως παρελαύνου-
σημαίαν της πρὸ τῶν
) Ἀπὸ τὴν τελετὴν
κῆς ἐξορμήσεως Ε.
νεαπόλεως Κρή-
της.

Ἄνω ἀριστερά: Σκαπανεῖς σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Γαργαλιάνων. Ἄνω δεξιά: Φαλαγγῖται τοῦ σχηματισμοῦ Ε.Ο.Ν. Ἡρακλείου Κρήτης. Εἰς τὸ μέσον: Βαθμοφόροι καὶ Φαλαγγίτισσαι τῆς Π. Διοικ. Ἰωαννίνων εἰς τὸ Πανηπειρωτικὸν Στάδιον, Κάτω: Τὰ μέλη τῆς Χορωδίας τῆς Περιφ. Διοικ, Ρεθύμνου

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΕΣ

ΤΑ ΡΕΒΙΘΙΑ

Ενα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ψυχαιθῆ εἶναι καὶ τὸ ρεβίθι...

Ποικιλίες ρεβιθιῶν ὑπάρχουν πολλές. Σὲ μᾶς ἐδῶ καλλιεργεῖται τὸ κοινὸ ἄσπρο ρεβίθι, ποὺ ἔχει ἄσπρους κιτρινωποὺς σπόρους καὶ ἄσπρα λουλούδια. Καλὸς ἐπίσης σπόρος εἶναι καὶ ὁ ἰσπανικός, ποὺ ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια καλλιεργεῖται στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ εἶναι ἀρίστης ποιότητος.

Ἐποχὴ κατάλληλη γιὰ τὴ σποοά του εἶναι ἡ ἄνοιξις, ἀλλὰ μποροῦμε νὰ τὸ σπέρνουμε καὶ τὸ φθινόπωρο στὰ μέρη ποὺ ἔχουν καλὸ χειμῶνα.

Εἶναι χρησιμώτατο, γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' τὴν τροφὴ ποὺ μᾶς δίδει, χρησιμοποιεῖται καὶ καβουρδισμένο (στραγάλια), ἀκόμη δὲ καὶ τὸ ἄχυρό του εἶναι καλὴ τροφὴ τῶν ζώων.

Προκόβει σὲ βαθειὰ ἐλαφρὰ καὶ στραγγερὰ χωράφια, θέλει δὲ ἀρκετὴ βροχὴ στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνοίξεως γιατὶ ἀλλοιῶς ἡ παραγωγή του εἶναι μικρή.

Ὅπως εἴπαμε, ἡ σπορὰ γίνεται τὴν ἄνοιξι στὰ πεταχτά. Καλὸν ὅμως εἶναι γιὰ νὰ διευκολύνεται στὸ σκάλισμα καὶ τὸ παράχωμα νὰ σπέρνεται σὲ γραμμὲς κι' ἡ κάθε γραμμὴ νὰ

ἀπέχη 60 ἕως 70 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἂν μουσκέψουμε τὸ σπόρο ἐπὶ 24 ὧρες τὸ φύτρωμα γίνεται συντομώτερο.

Δι' ἕνα στρέμμα χρειάζονται 6—7 ὀκάδες σπόροι ρεβιθιοῦ.

Σκαλίσματα δὲν χρειάζονται, παρὰ ἕνα μόνον στὴν ἀρχή, οὔτε ποτίσματα.

Ἡ συγκομιδή του γίνεται τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ σιτάρι, εἶναι δὲ εὔκολη καὶ μπορεῖ νὰ γίνεται καὶ μόνον ἀπὸ γυναῖκες. Εἶναι καλὸν νὰ κόβουνται τὰ φυτὰ στὴ συγκομιδὴ καὶ νὰ μὴ ξεριζώνωνται γιατὶ εἶναι ἀπὸ τὰ φυτὰ ποὺ παίρνουν τὸ ἄζωτο ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ἂν δυὸ τρεῖς χρονιὲς συνέχεια σπαρῆ ρεβίθι στὸν ἴδιο ἀγρό, ὁ ἀγρὸς στὸ τέλος καταντᾶ ἄχρηστος γιὰ κάθε σπορά. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο καὶ γενικῶς γιὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ρεβιθιῶν καλή, ὁ ἀγρὸς πρέπε κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ λιπαίνεται. Τὸ δὲ λίπασμα πρέπει νὰ εἶναι δυνατό.

Ἡ ἀπόδοσις τοῦ ρεβιθιοῦ κατὰ στρέμμα κυμαίνεται ἀπὸ 50—100 ὀκάδες καρπό, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ ἔχομε τὸ ἄχυρό του ποὺ ὅπως εἴπαμε καὶ πάρα πάνω εἶναι πολὺ καλὴ τροφὴ γιὰ τὰ ζῶα μας.

Α.

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα ἐτέθη ἀμέσως μετὰ πολλῆς ὀξύτητος πρὸ τῶν ὑψωσάντων τὴν σημαίαν τῆς Ἀνεξαρτησίας τῶν Ἑλλήνων. Διότι οὗτοι, ἠναγκασμένοι ν' ἀντιμετωπίσουν πολύπλευρον κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα, εἶχον μεγάλα ἔξοδα, ἐνῷ τὰ ἔσοδά των ἦσαν μικρά.

Ὁ προϋπολογισμός, ὁ ὁποῖος περιεσώθη, μᾶς δίδει συγκεκριμένην ἰδέαν τῶν δυσχερειῶν. Τὰ ἔξοδα ὑπελογίζοντο εἰς 38.616.000 γρόσια (τὸ γρόσι ἤξιζε τότε 60 λεπτὰ χρυσᾶ), ἐξ ὧν ἡ πολιτικὴ διοίκησις ἀπερρόφα μόνον 6 ἑκατομ., τῶν λοιπῶν 32,6 καταναλισκομένων κατὰ τὸ ¼ ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ καὶ κατὰ τὰ ¾ ὑπὸ τοῦ στρατοῦ.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἔξοδα, τὰ ἔσοδα δὲν ἀνήρχοντο παρὰ εἰς τὸ τρίτον, ἀνελύοντο δ' ὡς ἀκολούθως: Ἔσοδα Κρήτης 7.383.620 γρόσια, Νήσων 1.419.100, Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος 708.200, Δυτικῆς Ἑλλάδος 729.500 καὶ Πελοποννήσου 2.605.800, ἤτοι σύνολον 12.846.220.

Λόγῳ τῶν συνεχῶν ἀγώνων ἡ πολιτικὴ διοίκησις δὲν κατώρθωσε ν' αὐξήση τὰ ἔσοδα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο ἀσφαλῶς ν' αὐξηθοῦν ἀπὸ τὰ ἀπέραντα τουρκικὰ τσιφλίκια, τὰ ὁποῖα περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ἀξιοθρήνητος οἰκονομικὴ κατάστασις ἐφάνη πρὸς στιγμὴν λαβοῦσα λίαν εὐχάριστον τροπήν, διὰ τῆς συνάψεως δύο ἀλλεπαλλήλων δανείων ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου 2.800.000 λιρῶν στερλινῶν. Τὸ ποσὸν ἦτο κολοσσιαῖον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ διὰ τὸ Κράτος τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον ἐτύγχανεν ὅλως ἀβέβαιον.

Ὁ Κάνιγκ, πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, ἔφθασε νὰ γράψη εἰς τὸν ἐξάδελφόν του ὅτι τὰ δύο δάνεια ἀπετέλουν διὰ τοὺς Ἕλληνας ἐνίσχυσιν ἴσην πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπέμβασις τῆς Αἰγύπτου θὰ παρεῖχεν εἰς τὴν Τουρκίαν.

Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐπιστεύετο ὅτι θὰ ἠγοράζοντο ἀτμόπλοια διὰ τὴν παρακώλυσιν ἐνδεχομένης νέας ἀποβάσεως τοῦ Ἰμπραὴμ καὶ ὅτι θὰ ἐμισθοῦτο τάγμα ξένων πυροβολητῶν, μὲ τῶν ὁποίων τὰ τηλεβόλα θὰ κατέρριπταν εὔκολα τὰ παλαιὰ ὀχυρώματα τῶν Πατρῶν καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἔμενον εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων. Ἀλλὰ οὐδὲν ἐκ τούτων ἔγινε.

Ἡ ἱστορία τῶν δανείων εἶναι μία ἀπὸ τὰς θλιβερὰς σελίδας τῆς Ἐπαναστάσεως.

Δὲν πρόκειται ὅμως νὰ ἐκθέσωμεν τί συνέβη εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, διότι ὑπάρχουν φωτεινότεραι σελίδες ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου τῆς Ἐπαναστάσεως.

Μία τῶν λαμπροτέρων εἶναι ἡ αὐτοθυσία, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν οἱ πρόγονοί μας. Χάρις εἰς τὸν πατριωτισμὸν τούτων κατωρθώθη πρᾶγμα σπανιώτατα ἀναγραφόμενον εἰς τὴν Ἱστορίαν: Ὁλόκληρος στόλος κατηρτίσθη καὶ ἐκινήθη μόνον δι' ἰδιωτικῶν ἐθελουσίων εἰσφορῶν.

Χωρὶς νὰ δύνανται νὰ συναγωνισθοῦν πρὸς τοὺς νησιώτας καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἔπραξαν ἐν μέτρῳ τὸ καθῆκον των. Μερικοί, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κατέβηκαν διὰ ν' ἀγωνσθοῦν, ἰδίως δ' ὁ Ὑψηλάντης καὶ ὁ Βαρβάκης, ἔφερον μαζί των ποσὰ ἱκανά. Ὅλαι αἱ κοινότητες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἔστελλον χρήματα καὶ ὅπλα.

Γ. Π. Μπας

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἀποθήκη λοιπὸν εἶχε ἄφθονα τρόφιμα. Ρύζι, μανιόκα, ἀλεύρι, καπνιστὰ κρέατα, παστὰ ψάρια, ρέγκες, σολωμούς, ποὺ φθάναν γιὰ ἔξη μῆνες. Χωριστὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ ψαρεύουν στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς. Εἶχαν ἐπίσης ἄφθονα φροῦτα ἀπὸ τὶς μαγκλιέρες κι' ἀπ' τἄλλα δένδρα τοῦ νησιοῦ.

Τὸ μόνο ποὺ ἦταν φόβος νὰ τοὺς λείψη, ἦταν τὰ πολεμεφόδια, ἂν κι' ἡ βάρκα εἶχε κουβαλήσει ἀρκετά.

Ἄρχισαν νὰ κάνουν μιὰ ἐγκατάστασι, ποὺ θὰ βαστοῦσε ἑβδομάδες, ἴσως καὶ μῆνες. Κι' ἦταν βέβαιοι πὼς δὲν θἄπεφταν στὰ χέρια τῶν ἀγρίων, ἂν τοὺς ἐρχόταν μὲ τὴν ὥρα μιὰ βοήθεια...

Ὁ Ζερμὰττ κι' ὁ Ἐρνέστος καταγινόνταν μὲ τὴν ἐγκατάστασι, ὁ Οὐόλστων, ὁ Χάρρυ Γκούλδ, ὁ ναύκληρος, ὁ Φρίτς, ὁ Τζὰκ κι' ὁ Φραγκῖσκος τριγύριζαν τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Σχεδὸν ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς ἦταν προσιτὸ μὲ τὶς ἀμμουδιές του. Τὸ πιὸ ἀπρόσιτο σημεῖο ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τὸ ὑπερασπιζόταν τὸ βουναλάκι μὲ τὸ πυροβολεῖο, στὴ νοτιοδυτικὴ ἄκρη.

Στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ σωρεύονταν πελώριοι βράχοι, ὅπου θἄταν πολὺ δύσκολο ν' ἀποβιβασθῆ κανείς. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς οἱ πιρόγες τῶν ἀγρίων, μικρὰ κι' ἐλαφρὰ πλοιάρια, παντοῦ μποροῦσαν νὰ βροῦν ἀρκετὸ νερὸ γιὰ νὰ πλησιάσουν. Γι' αὐτὸ ἡ ἐπιτήρησις ἔπρεπε νὰ εἶναι ἄγρυπνη κι' ἀκατάπαυτη.

Σὲ πολὺ καλὴ κατάστασι βρισκόταν ἡ φυτεία τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ νησιοῦ. Μαγκλιέρες, κοκοφοίνικες καὶ κουκουναριές, ἦταν σ' ὅλη τους τὴν ἀκμή. Πυκνὸ χορτάρι σκέπαζε τὰ βοσκοτόπια, ὅπου ἔτρεχαν κοπάδια ἀπὸ ἀντιλόπες. Ἕνα σωρὸ πουλιὰ πετοῦσαν ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο καὶ γέμιζαν τὸν ἀέρα ἀπὸ κελαδισμούς. Κι' ἕνας λαμπρὸς οὐρανὸς ἔχυνε φῶς καὶ θερμότητα στὴν τριγύρω θάλασσα.

Λίγες μέρες μετὰ τὴν φυγὴ τῶν δυὸ οἰκογενειῶν στὸν Ὅρμο τοῦ Καρχαρία, ἕνα πουλὶ ἔγινε ἐκεῖ δεκτὸ μὲ μεγάλες τιμές. Ἦταν ὁ ἄλμπατρος τοῦ Ἀναμμένου - Βράχου, ποὺ ἡ Τζέννυ τὸν εἶχε ξαναβρῆ στὸν Ὅρμο τῶν Χελωνῶν. Ὅταν ἔφθασε, τὸ σπαγκάκι ἐκεῖνο ποὺ ἦταν ἀκόμη δεμένο στὸ πόδι του, κίνησε τὴν προσοχὴ τοῦ Τζὰκ καὶ τὸν ἔπιασε εὐκολώτατα. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, δυστυχῶς, τὸ πουλὶ δὲν ἔφερνε καμμιὰ εἴδησι.

Ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος, ὁ πλοίαρχος, ὁ Οὐόλστων, ὁ Τζὰκ καὶ ὁ ναύκληρος ἀνέβηκαν στὸ πυροβολεῖο. Ἄφησαν τὸν Τζὼν Μπλὸκ νὰ φυλάη κι' οἱ ἄλλοι κατέβηκαν στὴν ἀποθήκη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, στὴν εἴσοδο τοῦ Ὅρμου τῆς Σωτηρίας, μερικὲς πιρόγες πολεμοῦσαν μὲ τὰ κουπιὰ νὰ βγοῦν στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος. Οἱ ἄγριοι ἤξεραν καλὰ πόσο ἐπικίνδυνο ἦταν τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία κι' ἂν ἀποφάσιζαν ποτὲ νὰ τὸ πατήσουν, θὰ τὸ ἔκαναν καμμιὰ νύχτα σκοτεινή.

Καθένας ὡστόσο πολεμοῦσε νὰ διώχνη τὴν ἀπελπισία ἀπὸ τὴν ψυχή του κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Στὶς 29 τοῦ Γενάρη, ὡς τὸ μεσημέρι, δὲν συνέβη πάλι τίποτε. Ὁ ἥλιος εἶχε ἀνατείλει σὲ καθαρὸ ὁρίζοντα. Ἡ μέρα ἦταν ζεστὴ κι' ἦταν ζήτημα ἂν ἡ ἀδύνατη θαλάσσια αὔρα θὰ κρατοῦσε ὡς τὸ βράδι.

— Βλέπω σήμερα πολλὲς πιρόγες στὸ στόμιο τοῦ ρεύματος τῶν Τσακαλιῶν, τοὺς λέει ὁ πλοίαρχος Γκούλδ. Τι σκοπεύουν νὰ κάνουν;

— Θὰ πᾶνε ἴσως γιὰ ψάρεμα, ὅπως τὸ κάνουν κάθε μέρα, ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος. Καὶ μὴ φοβᾶστε, θὰ περάσουν μακριὰ ἀπ' τὰ κανόνια μας.

Ὁ Τζὰκ πῆρε τὸ τηλεσκόπιο καὶ κοίταξε κατὰ τὸν ὅρμο.

— Μὰ σήμερα, εἶπε, οἱ πιρόγες εἶναι πολλές.... Βλέπω πέντε... ἔξη... ἐννιά.

Ἀντιλόπες ζοῦσαν στὸ μέρος ἐκεῖνο...

Νὰ κι' ἄλλες δυὸ ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ ποτάμι... ἕντεκα... δώδεκα... Περίεργο! Ὅλος ὁ στόλος θὰ πάη στὸ ψάρεμα;

— Μαλέ, μὴν ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν; εἶπε ὁ Οὐόλστων, κυαλάροντας κι' αὐτὸς τὶς πιρόγες.

— Ἂς δοῦμε πρῶτα κατὰ ποῦ θὰ διευθυνθοῦν, εἶπε ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, κι' ἂς ἔχουμε λοιπὸν τὸ νοῦ μας νὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς συντρόφους μας.

— Κι' ἂς εἴμαστε ἕτοιμοι ν' ἀρχίσουμε τὸ κανονίδι, ἐπρόσθεσε ὁ Τζάκ.

Ἡ ὥρα ἦταν μιὰ καὶ κάτι. Στὴν ἀρχὴ οἱ πιρόγες προχωροῦσαν σιγὰ σιγὰ κατὰ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς.

— Μοῦ φαίνεται πὼς φεύγουν όριστικά, ψιθύρισε ὁ Φραγκῖσκος.

— Τότε, καλὸ ταξίδι! φώναξε ὁ Τζάκ.

Ἀλλὰ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψη τὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ λύσι. Ἀπεναντίας, ὁ φόβος τους ἦταν μήπως οἱ πιρόγες περίμεναν νὰ δυναμώση τὸ ρεῦμα γιὰ νὰ πλησιάσουν τὸ νησάκι.

Σὲ λίγο ἡ παλίρροια δυνάμωσε. Κι' οἱ πιρόγες ἔτρεχαν γρηγορώτερα. Ἀλλὰ πάντα κοντὰ στὴν ἀκτή, σὰ νὰ μὴν εἶχαν ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ φθάσουν στὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι.

Στὶς τρεῖς, ὁ στολίσκος βρισκότανε στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸν Ὅρμο τῆς Σωτηρίας ὡς τ' ἀκρωτήρι. Στὶς ἔξη δὲν χωροῦσε πιὰ ἀμφιβολία πὼς ὁ στολίσκος θὰ περνοῦσε τ' ἀκρωτήρι καὶ θὰ χανόταν.

Ἄ, τί χαρά, τί ἀνακούφισι, ὅταν σὲ λίγο δὲν θὰ φαινόνταν πιὰ οὔτε μιὰ πιρόγα!

Ἦταν πολὺ συγκινημένοι. Κι' ἀφοῦ προχώρησε ἀρκετὰ ἡ βραδιά, ὁ καθένας δὲ σκεφτόταν παρὰ νὰ πέση στὸν ὕπνο.

Κι' ὅμως οὔτε ὁ Ζερμὰττ οὔτε οἱ σύντροφοί του δὲν θέλησαν νὰ ἡσυχάσουν.

Ἂν καὶ κάθε κίνδυνος εἶχε περάσει ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγαν οἱ πιρόγες, ὡστόσο οἱ φίλοι μας ἔκριναν φρόνιμο νὰ μὴν ἀφήσουν τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ποὺ ἔπαιρναν κάθε νύκτα. Ἀποφάσισαν λοιπὸν ν' ἀγρυπνήσουν κι' ἀπόψε, οἱ μισοὶ φυλάγοντας στὸ πυροβολεῖο, κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ κάνοντας περιπολίες στὴν ἀκτή.

Ἡ νύκτα ἦταν ἀσέληνη, σκοτεινή. Τὸ διάστημα ἦταν γεμᾶτο ἀτμούς, ποὺ τοὺς ἔστελνε ἡ γῆ, πυρωμένη ἀπὸ τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας. Ἡ αὔρα εἶχε πέσει. Βαθειὰ βασίλευε ἡσυχία. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ φλοῖσβος τῆς παλίρροιας, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἀπ' τὶς ὀκτώ.

Ὁ Χάρρυ Γκούλδ κι' ὁ Φρίτς καθισμένοι ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, θυμοῦνταν ὅλα τὰ δυσάρεστα κι' εὐχάριστα περιστατικά, ποὺ εἶχαν ἐπακολουθήσει μετὰ τὴν ἐγκατάλειψι τοῦ «Φλάγκ». Καὶ κάπου - κάπου, πότε ὁ ἕνας καὶ πότε ὁ ἄλλος, ἔβγαιν' ἔξω, τριγύριζε τὸ πλάτωμα τοῦ πυροβολείου, κοιτάζοντας προσεκτικὰ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς θάλασσας τὸ σκοτεινό, ποὺ ἁπλωνόταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ ἀκρωτήρια.

Ἀργὰ τὰ μεσάνυχτα ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς νὰ ταράζη τὴ βαθειὰ σιωπὴ τῆς νύχτας. Καὶ σὲ λίγο, ἄλλοι δυὸ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν μέσ' στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι...

— Θὰ ξαναγύρισαν οἱ πιρόγες! εἶπε ὁ Φρίτς.

Κι' ἀφίνοντας τὸν πλοίαρχο στὸ πυροβολεῖο, κατέβηκε γρήγορα στὴν ἀποθήκη νὰ εἰδοποιήση τοὺς ἄλλους πὼς οἱ ἄγριοι πάτησαν τὸ νησί.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος τῆς Δευτέρης Πατρίδας.

Ὑγιεινὰ παραγγέλματα

Τὰ δόντια καὶ ἡ διατήρησις αὐτῶν

Β΄.

Τὰ χαλασμένα λοιπὸν δόντια καὶ ἡ ἔλλειψις δοντιῶν, ποὺ ἀναγκασθήκαμε νὰ βγάλωμε γιατὶ εἶχαν χαλάσει, ἔχουν πολὺ δυσάρεστη ἐπίδρασι εἰς τὴν πέψιν καὶ συνεπῶς εἰς τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ ἀπὸ τί χαλοῦν τὰ δόντια; Ποῖα δηλαδὴ εἶναι τὰ αἴτια τῆς «τερηδόνος τῶν ὀδόντων»;

Ἡ ἀδαμαντίνη οὐσία τῶν δοντιῶν (κ. σμάλτο) καὶ ἡ ὀδοντίνη ἀποτελοῦνται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος ἀπὸ ἀνόργανες οὐσίες (φωσφορικὴν τίτανον, ἀνθρακικὴν τίτανον, χλωριοῦχον καὶ φθοριοῦχον ἀσβέστιον καὶ φωσφοροῦχον μαγνησίαν). Εὐνόητον λοιπὸν εἶναι ὅτι, ἐὰν ἡ τιτάνωσις τῶν δοντιῶν εἶναι ἀτελής, ἐὰν δηλαδὴ δὲν ὑπάρχῃ ἐπάρκεια ἀσβεστίου κλπ. ἢ ἐὰν δι' ἕνα οἱονδήποτε λόγον ἐπέλθῃ ἀποτιτάνωσις τοῦ δοντιοῦ, τὸ δόντι γίνεται περισσότερον εὐπρόσβλητον ἀπὸ τὴν τερηδόνα, χαλᾷ δηλαδὴ πολὺ εὐκολώτερα. Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερο αἴτιον τῆς τερηδόνος.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ φροντίδα μας διὰ τὴν ὑγείαν τῶν δοντιῶν πρέπει νὰ στρέφεται εἰς τὴν τόνωσιν γενικῶς τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τὴν παροχὴν εἰς αὐτὸν τῶν οὐσιῶν ποὺ εἶναι ἀπαραίτητες διὰ τὴν τελείαν διάπλασιν τῶν δοντιῶν.

Ἄλλο αἴτιον εἶναι οἱ ὑπάρχοντες εἰς τὸ στόμα μικροοργανισμοί, ποὺ μόλις εὕρουν ἀσθενὲς σημεῖον εἰς τὴν ἀδαμαντίνην τῶν δοντιῶν προσβάλλουν αὐτὸ καὶ ἀρχίζουν ἔτσι τὴν ἐκ τῶν ἔξω καταστροφήν του.

Τρίτο τέλος αἴτιον τῆς τερηδόνος εἶναι ἡ δημιουργία εἰς τὸ στόμα περιβάλλοντος εὐνοοῦντος τὴν καταστρεπτικὴν δρᾶσιν τῶν μικροβίων καὶ τὸν τερηδονισμὸν τῶν δοντιῶν.

Ὅταν δηλαδὴ παραμένουν εἰς τὸ στόμα ὑπολείμματα τῶν τροφῶν προκαλοῦνται ζυμώσεις καὶ ὀξέα, τὰ ὁποῖα ὀλίγον κατ' ὀλίγον προσβάλλουν τὴν ἀδαμαντίνην καὶ ἀνοίγουν εἰς τοὺς μικροοργανισμοὺς θύραν εἰσόδου γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ δοντιοῦ.

Συνεπῶς, ἐὰν θέλωμεν νὰ προφυλάξωμεν τὰ δόντια μας ἀπὸ τὴν τερηδόνα, εὐνόητον εἶναι ὅτι πρέπει νὰ καταπολεμήσουμε τὰ αἴτια αὐτὰ καὶ νὰ τὰ ἐξουδετερώσουμε.

Ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω, ἡ τερηδὼν εἶναι ἀσθένεια τοῦ πολιτισμοῦ, ὀφειλομένη κυρίως εἰς τὸν τρόπον διατροφῆς καὶ τὴν ἐν γένει δίαιταν τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, καὶ συνεπῶς ἡ καταπολέμησις αὐτῆς εἶναι κάτι τὸ ἐξαιρετικὰ δύσκολον, ἐφ' ὅσον ἔχει ἤδη προσβάλει τὰ 95 ἂν ὄχι τὰ 99 % τῶν ἀνθρώπων.

Ἐὰν λοιπὸν θέλωμεν πράγματι νὰ περιορίσωμεν τὸ κακὸ καὶ νὰ ὑποβιβάσωμεν τὸ ποσοστὸν τῆς διαδόσεως τῆς τερηδόνος πρέπει νὰ στραφῶμεν πρὸς τὸ παιδί, καὶ μάλιστα εἰς ἡλικίαν ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐκδηλωθῆ τὰ φαινόμενα τῆς τερηδόνος. Δυστυχῶς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε συγκεντρωμένα τὰ παιδιὰ τῆς προσχολικῆς περιόδου (ἡλικία 2—6 ἐτῶν). Πρέπει λοιπὸν νὰ περιορισθοῦμε στὴν ἡλικία τῶν 7—12 ἐτῶν, στὴν ἡλικία δηλαδὴ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Ἐὰν τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ πάρουμε καὶ τὰ διδάξουμε τὴ σημασία τῆς ὑγείας τοῦ στόματος καὶ τὸν τρόπον περιποιήσεως τῶν δοντιῶν, καὶ ἐὰν συστηματικῶς τὰ ὑποβάλλουμε σὲ ἑξαμήνους ἐξετάσεις εἰς ἄμεσο καθάρισμα καὶ σφράγισμα τῶν δοντιῶν, ποὺ παρουσιάζουν ἀρχὴν τερηδόνος, φανερὸν εἶναι ὅτι τὰ παιδιὰ θὰ φθάσουν εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 12 ἐτῶν μὲ τὰ δόντια ἐν ἀρίστῃ καταστάσει.

Ὁποία θὰ εἶναι τότε ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς σημερινῆς καταστάσεως, ποὺ ἕνα παιδὶ 12 ἐτῶν ἔχει τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ μόνιμα δόντια του κατεστραμμένα καὶ ἀνεπίδεκτα οἱασδήποτε θεραπείας, καὶ τῆς νέας καταστάσεως, ποὺ θὰ ἔχουμε παιδιὰ 12 ἐτῶν μὲ ὅλα τὰ δόντια γερὰ καὶ μόνον ἐλάχιστα ἁπλᾶ σφραγισματάκια! Ἐὰν τότε τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιεινῆς τοῦ στόματος, ποὺ ἐδιδάχθησαν ἐπὶ μίαν ἑξαετίαν, θελήσουν νὰ τὰς ἐφαρμόσουν καὶ ἐὰν ἔχουν τὰ ἀπαιτούμενα οἰκονομικὰ μέσα — καὶ αὐτὸ εἶναι ζήτημα κρατικῆς προνοίας — τότε θὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ μεγάλη βεβαιότητα ὅτι ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς τερηδόνος μᾶς ἔδωσε τὰ πρῶτα καλὰ ἀποτελέσματα καὶ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ περιορίσουμε τὰς συνεπείας τῆς τερηδόνος εἰς τὸ ἐλάχιστον δυνατὸν ὅριον, ἐφ' ὅσον, λόγῳ τῆς ἐξελίξεως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προσαρμογῆς τῆς διαίτης εἰς τοὺς σημερινοὺς ὅρους τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ποῦμε ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ ἐμποδίσουμε τὴν τερηδόνα.

Ὁ ἀγὼν αὐτὸς κατὰ τῆς τερηδόνος, ὁ ὠργανωμένος καὶ συστηματοποιημένος, γίνεται ἤδη ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸ σὲ πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης μὲ ἀποτελέσματα ἐξαιρετικά. Στὸ Διεθνὲς Ὀδοντιατρικὸν Συνέδριον τοῦ 1936 εἰς τὴν Βιέννην μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσουμε τὴ δρᾶσι καὶ τὸ σύστημα τῶν μαθητικῶν ὀδοντιατρείων τῆς Βιέννης.

Ἀπὸ τοῦ 1937 ἄρχισε καὶ στὴ Χώρα μας, χάρις εἰς τὴν πνοὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὀργάνωσις παρομοίων ὀδοντιατρείων.

Τὸ «Πατριωτικὸν Ἵδρυμα» μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ὑπουργείου Προνοίας ἵδρυσεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνα πρότυπον Παιδικὸν Στοματολογικὸν Κέντρον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως καὶ δύο μικρότερα εἰς δύο συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν. Τὰ Κέντρα αὐτά, λειτουργοῦντα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συστήματος τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἱδρυμάτων, ἀλλὰ μὲ προσαρμογὴν τοῦ συστήματος τούτου εἰς τοὺς τοπικοὺς ὅρους τῆς Ἑλλάδος, ἀπέδωσαν ἤδη τοὺς πρώτους καρπούς.

Πρέπει ὅμως τὸ δίκτυον τῶν Κέντρων αὐτῶν νὰ ἐξαπλωθῇ καὶ εἰς ἄλλας συνοικίας καὶ πρέπει ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων, νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. Τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας μας διδάσκονται ἤδη στὴν Ὀργάνωσίν των τὴν σημασίαν τῆς ὑγιεινῆς καὶ συνεπῶς καὶ τῆς ὑγείας τῶν δοντιῶν.

Ἐκτὸς ὅμως τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας πρέπει νὰ ἔχουν καὶ τὰ νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ εὑρίσκουν ἐπιστημονική, συστηματικὴ ὀδοντιατρικὴ περίθαλψι καὶ θὰ μποροῦν ἔτσι νὰ προλαμβάνουν τὴν καταστροφὴν τῶν δοντιῶν των.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτὸ χρειάζεται ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Κράτους καὶ ἡ στενὴ συνεργασία Ὑπουργείου Προνοίας, Ὑπουργείου Παιδείας, Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας καὶ «Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος».

Γ. Ι. Κονταρίνης
Ὀδοντίατρος

«Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑΝ»

Νά ἕνα ἐξαιρετικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶδε τὸ φῶς τὰς τελευταίας ἡμέρας, φέρον τὸν χαρακτηριστικὸν τίτλον «Ὁ βίος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴν τουρκοκρατίαν» καὶ τοῦ ὁποίου συγγραφεὺς εἶναι μιὰ καθηγήτρια, ἡ δὶς Ἑλένη Βουραζέλη.

Ὅπως ξεύρουν ὅλοι οἱ ὁπωσδήποτε καταγινόμενοι μὲ τὴν ἱστορίαν, αἱ πηγαὶ διὰ τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ βίου τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τουρκοκρατίας εἶναι ὀλίγαι. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τίθενται τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεία, οἱ κώδικες τῶν μονῶν καὶ οἱ περιηγηταί. Ἀδιάφορον διὰ ποίους λόγους, ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἰδίᾳ τῆς Ἁλώσεως ἐσημειώθη κάθοδος τῶν ξένων περιηγητῶν εἰς τὸν τουρκοκρατούμενον ἑλληνικὸν κόσμον καὶ περιγραφὴ ἀκολούθως ἐκ μέρους των τῶν ὅσων εἶδον, ἢ ἀκόμη ἤκουσαν διαζωγραφιζόμενα. Οἱ ἐξ αὐτῶν καλῆς πίστεως ἀποτελοῦν ἀρτίαν πηγὴν πληροφοριῶν, οἱ ἄλλοι πηγὴν ἡ ὁποία πρέπει προηγουμένως νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐπαληθεύσεως. Ὑπάρχει τέλος καὶ μία τρίτη κατηγορία περιηγητῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐμπαθεῖς καὶ ἀπὸ σκοποῦ διαστρέφοντες τὰ πράγματα, οἱ ὁποῖοι πολλάκις οὐδὲ κἂν ἐπεσκέφθησαν τὰ μέρη ποὺ περιγράφουν. Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς φαντάζεται ὁ καθεὶς ποίας δυσχερείας εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ἡ συγγραφεὺς προκειμένου νὰ λάβῃ τὴν περιηγητικὴν φιλολογίαν ὡς ἀξίαν λόγου ἱστορικὴν πηγὴν καὶ ἀκόμη νὰ κρίνῃ ποῖοι ἐκ τῶν περιηγητῶν πρέπει νὰ γίνουν οἱ ἄξιοι τῆς τιμῆς νὰ θεωρηθοῦν ὡς πηγὴ ἱστορίας. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου της πείθει ὅτι καὶ ζωηρὰν ἀντίληψιν ἔχει καὶ κριτήριον ἱστορικόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἱστορικός, ἱστοριοδίφης ἢ ἱστοριολόγος.

Εἰς τὸν ἀνὰ χεῖρας πρῶτον τόμον τοῦ βιβλίου της ἡ δὶς Βουραζέλη ἀναπτύσσει τοὺς λόγους οἱ ὁποῖοι ὑπηγόρευσαν τὰ ταξίδια τῶν περιηγητῶν καὶ κρίνει τὸ ἔργον τῶν σπουδαιοτέρων Γάλλων περιηγητῶν ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὸν δεύτερον τόμον «περὶ τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τουρκοκρατίας» (μὲ βάσιν τοὺς περιηγητάς).

Σημ. «Ν.» Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς κρίνονται βιβλία τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ εἰς τρία τοὐλάχιστον ἀντίτυπα.

Ἀγγελ

Ο ΜΥΘΟΣ του καιρού

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρό, ἀπὸ ἕνα τόπο ποὺ τὸν λέγανε Κόσμο, πέρασε μιὰ παρέα περιηγητῶν, οἱ ὁποῖοι εἶπαν ὅτι στὴν κορυφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ καθόταν ἕνας γέρος, ὀνομαζόμενος Καιρός, ποὺ μποροῦσε νὰ αὐξάνη καὶ νὰ λιγοστεύη τὰ χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου ἀνάλογα μὲ τὰ καλὰ ποὺ ἔχει κάνει.

Τὰ λόγια τῶν περιηγητῶν πλημμύρισαν ἐλπίδες τοὺς κατοίκους τοῦ Κόσμου. Βγάλανε προκήρυξι λοιπόν, πὼς ὅποιος πάη καὶ βρῆ τὸν Καιρὸ θὰ πάρη ἕνα σακκοῦλι γεμᾶτο χρυσάφι.

Πολὺς κόσμος ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀλλόκοτο βουνό. Μὰ κανεὶς δὲν ἔφτανε στὸν προορισμό του. Ὅλοι γύριζαν ἐξαντλημένοι, ἄλλοι ἀπ' τὴν πεῖνα, ἄλλοι ἀπ' τὸ κρύο καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν κούρασι.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκαν δυὸ παιδάκια, ἕνα ἀγοράκι καὶ ἕνα κοριτσάκι στὸν ἄρχοντα τοῦ Κόσμου.

— Τί θέλετε; τὰ ρώτησε.

— Εἴμαστε παιδιὰ μιᾶς φτωχῆς γυναίκας, τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Καλὸς καὶ ἡ ἀδελφή μου ἡ Καλή. Ἔχουμε ἄλλον ἕναν ἀδελφό, τὸν Κακό, ἀλλὰ αὐτὸς δὲ θέλησε ναρθῆ μαζί μας. Μᾶς ἀφήνετε νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Καιρό;

— Καὶ τί θὰ ζητῆστε νὰ σᾶς δώσουμε ἂν τὸν βρῆτε;

— Τίποτα. Ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστηθῆτε σεῖς.

— Πηγαίνετε.

Τὰ παιδάκια εὐχαρίστησαν καὶ ξεκίνησαν.

Ἅμα πείνασαν χτύπησαν σ' ἕνα σωρὸ καλύβια γιὰ τοὺς δώσουν φαΐ. Μὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἔδωσε. Μόνο μιὰ γρηοῦλα δέχτηκε νὰ μποῦν σπίτι της νὰ ζεσταθοῦν καὶ τοὺς γέμισε καὶ δυὸ πιάτα μὲ ἀχνιστὴ σοῦπα. Μετὰ τὸ φαΐ τὰ ρώτησε: Μὰ ποῦ πᾶτε μικρά μου;

— Πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Καιρό!

Ἡ γρηοῦλα ἀναστέναξε.

— Μικρά μου, θέλετε νὰ παρακαλέσετε κάτι γιὰ μένα; Δὲν ζητάω πολλὰ πράγματα... Μόνο νὰ μ' ἀφήση νὰ ζήσω γιὰ νὰ μεγαλώσω τὸ ἐγγονάκι μου.

— Θὰ τὸν παρακαλέσουμε τὸν Καιρὸ καὶ ἂν δεχθῆ θὰ εὐχαριστηθοῦμε πολύ.

Καὶ ξανὰ ἄρχισαν τὸ δρόμο.

Σὲ κάποιο σταυροδρόμι συνάντησαν ἕνα λύκο.

— Ποῦ πᾶτε παιδιά; τὰ ρώτησε. Τὸ παιδί μου πεθαίνει τῆς πείνας. Σταθῆτε. Θὰ σᾶς σκοτώσω γιὰ νὰ σᾶς φάη.

— Γιατί, καλέ μας λύκε; Πᾶμε σὲ μιὰ σπουδαία δουλειά.

Καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκαν τὸ μυστικό τους.

— Μόνο ἂν μοῦ ὑποσχεθῆτε νὰ παρακαλέστε τὸν Καιρὸ νὰ ἀφήση τὸ παιδί μου νὰ ζήση θὰ σᾶς ἀφήσω.

— Στὸ ὑποσχόμαστε. Ἀλλὰ καὶ σὺ μᾶς ὑπόσχεσαι πὼς δὲν θὰ ξαναφᾶς ἀρνιά;

— Ὁ λύκος ὑποσχέθηκε καὶ τὰ μωρὰ ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Μὰ σὲ λίγο νέα συνάντησις. Μ' ἕναν ἀητό, αὐτὴ τὴ φορά.

— Τί καλά... Θὰ κάνω φαΐ σπουδαῖο! ἔκανε θριαμβευτικὰ ὁ ἀητός.

Μὰ τὰ παιδάκια ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλοῦν, ὥσπου τὸν κατάφεραν.

— Μοῦ ὑπόσχεσθε νὰ πῆτε στὸν Καιρὸ νὰ μ' ἀφήση νὰ ζήσω πολλὰ χρόνια;

— Στὸ ὑποσχόμαστε.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ σᾶς πάρω στὰ φτερά μου καὶ νὰ σᾶς πάω στὸ βουνό!

* * *

Ἐπὶ τέλους ὁ Καλὸς καὶ ἡ Καλὴ ἔφτασαν στὸ βασίλειο τοῦ Καιροῦ.

— Τί θέλετε; τὰ ρώτησε ὁ Καιρός.

— Εἴμαστε παιδιὰ τῆς Ἀνθρωπότητος ποὺ ζῆ στὸν Κόσμο. Μᾶς εἶπαν πὼς εἴσαστε πολὺ γενναιόψυχος καὶ ἤρθαμε νὰ σᾶς παρακαλέσωμε νὰ δῶστε κάμποσα χρόνια ζωῆς σὲ κείνους ποὺ μᾶς παρακάλεσαν. Στοὺς κατοίκους τοῦ Κόσμου, στὴ γρηοῦλα τῆς καλύβας, στὸ λύκο, στὸν ἀητό.

— Καὶ σὲ σᾶς;

— Ὤ, ἐμεῖς δὲ θέλουμε πολλὰ πράγματα. Μόνο νὰ ζήση πολὺν καιρὸ ἡ μανοῦλα μας καὶ νὰ γίνη Καλὸς ὁ ἀδελφός μας ὁ Κακός.

— Θὰ σᾶς ἀνταμείψω γιατὶ δὲ ζητήσατε τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτό σας, ἀποκρίθηκε ὁ γερο-Καιρός. Ἡ γρηὰ τοῦ δάσους θὰ ζήση ὡς ποὺ νὰ μεγαλώση τὸ ἐγγονάκι της. Ὁ λύκος μόνο ἂν κρατήση τὴν ὑπόσχεσί του θὰ ἱκανοποιηθῆ. Καὶ τὸ παιδί του θὰ γίνη σκυλὶ καὶ θαρθῆ μαζί σας.

Ὁ ἀητὸς θὰ ζήση χρόνια καὶ χρόνια γιατὶ σᾶς φέρθηκε καλά.

— Εὐχαριστοῦμε, κὺρ-Καιρέ. Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Εἶναι ἐγωϊσταί. Ἀφῆστε τους....

Τὰ δυὸ παιδιὰ ξεκίνησαν κατόπι, γιὰ τὸ χωριό τους.

Στὸ δρόμο συνάντησαν τὸ γυιὸ τοῦ λύκου τὸ σκυλί, ποὺ τοὺς εἶπε:

— Ὁ πατέρας μου πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα, γιατὶ δὲν θέλησε ποτὲ νὰ ξαναφάη ἀρνιά. Ἐγὼ ἔζησα τρώγοντας ψωμὶ καὶ σᾶς περίμενα γιὰ νἄρθω μαζί σας νὰ μείνω γιὰ πάντα ὅπως μοὖπε ὁ πατέρας μου.

Καὶ τὰ παιδιὰ ἔζησαν καλὰ καὶ μεῖς ἐδῶ καλύτερα.

Ζοῦν ἀκόμα μάλιστα.

Γιατὶ ὁ γερο-Καιρὸς τὸ εἶπε:

— Γιὰ νὰ σᾶς ἀνταμείψω θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ζῆστε αἰώνια καὶ σᾶς καὶ τὴ μητέρα σας. Μόνο τὸν ἀδελφό σας δὲν μπορῶ νὰ ἀλλάξω. Μὰ μπορεῖτε ἐσεῖς. Ζῆστε καὶ δοκιμᾶστε....

Θὰ φανῆ ἴσως εἰς πολλοὺς κάπως παράξενος ὁ τίτλος τοῦ παρόντος σημειώματος. Ἐν τούτοις ἡ ἐπιστήμη ἐπροχώρησε σήμερον τόσον πολύ, ὥστε νὰ ἠμπορῆ πλέον, ὄχι μόνον νὰ ζυγίζη τὴν Γῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατοικοῦν περὶ τὰ δύο δισεκατομμύρια ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καὶ ὅλον τὸν ὑλικὸν κόσμον, ποὺ μὲ μιὰ λέξι τὸν ἀποκαλοῦμε Σύμπαν.

Αἱ διαστάσεις τῆς Γῆς εἶναι σήμερα γνωσταί, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ σχῆμα αὐτῆς. Ἑπομένως, ἐφ' ὅσον γνωρίζομεν καὶ τὴν μέσην πυκνότητα αὐτῆς, ἠμποροῦμεν εὐκόλως νὰ ὑπολογίσωμεν τὸ βάρος τῆς Γῆς. Πράγματι δὲ εὑρέθη ὅτι ὁλόκληρος ἡ Γῆ ζυγίζει 5.5 ἑξάκις ἑκατομμύρια τόννους! Ὁ κάθε τόννος, ὡς γνωστόν, ἰσοῦται μὲ 1.000 κιλὰ ἢ 780 ὀκάδες.

Ὁ Ἥλιος, ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ κάθε ζωῆς ἐπάνω εἰς τὸν πλανήτην μας καὶ ἔχει ὄγκον 1.300.000 μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς Γῆς, εἶναι βαρύτερος ἀπὸ αὐτὴν κατὰ 340.000 φορὰς περίπου.

Ἑπομένως, ἂν πολλαπλασιάσωμεν τὸ βάρος τῆς Γῆς, δηλαδὴ τὸν ἀριθμόν: 5.500.000.000.000.000.000.000 μὲ τὸν ἀριθμὸν 340.000 θὰ εὕρωμεν τὸ βάρος τοῦ Ἡλίου εἰς τόννους! Ὅποιος κάμη τὸν ὑπολογισμὸν θὰ εὕρη ὅτι ὁ Ἥλιος ἔχει βάρος περίπου 18 ὀκτάκις ἑκατομμυρίων τόννων!

Τώρα, οἱ πλανῆται τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος εἶναι ἄλλοι βαρύτεροι ἀπὸ τὴν Γῆν μας καὶ ἄλλοι ἐλαφρότεροι. Ἂν βγοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸ πλανητικόν μας σύστημα καὶ θελήσωμε νὰ ζυγίσωμε τοὺς ἄλλους ἡλίους—ἀστέρας θὰ εὕρωμεν ὅτι κατὰ μέσον ὅρον οἱ ἥλιοι ποὺ εἶναι ἐγκατεσπαρμένοι μέσα στὸ Σύμπαν ἔχουν βάρος ἀνάλογον μὲ τὸ βάρος τοῦ ἰδικοῦ μας ἡλίου. Γι' αὐτὸ καὶ διὰ νὰ μὴ ζαλιζώμεθα μὲ τὸν ἀριθμὸν ποὺ ἐκφράζει τὸ βάρος τοῦ Ἡλίου, ἂς λάβωμεν αὐτὸν ὡς μονάδα, προκειμένου νὰ ζητήσωμε νὰ ζυγίσωμε τοὺς ἄλλους Ἡλίους καὶ τοὺς ἄλλους Γαλαξίας.

Ἡ φωτεινὴ ζώνη ποὺ παρατηροῦμε τὴν ἐποχὴν αὐτήν, δηλαδὴ ὁ Γαλαξίας, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκουν ὅλα τὰ ἀστέρια ποὺ βλέπουμε ἐγκατεσπαρμένα εἰς διάφορα μέρη τοῦ οὐρανοῦ, ἀποτελεῖται, κατὰ τοὺς νεωτέρους ὑπολογισμούς, ἀπὸ 100 δισεκατομμύρια ἡλίους. Κατ' ἀκολουθίαν τὸ βάρος τοῦ Γαλαξίου μας εἶναι 100 φορὰς δισεκατομμύρια βαρύτερος ἀπὸ ὅ,τι ζυγίζει ὁ Ἥλιος ὁ ἰδικός μας.

Ἀλλ' οἱ ἀστρονόμοι βρῆκαν ὅτι μέσα στὸ Σύμπαν ὑπάρχουν 75.000.000 γαλαξίαι, καθ' ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ἔχει περίπου 100 δισεκατομμύρια ἡλίους!

Θέλετε νὰ βρῆτε τὸ βάρος τοῦ ὅλου Σύμπαντος; Πολλαπλασιάσατε τὸ βάρος τοῦ ἰδικοῦ μας Ἡλίου μὲ τὸν ἀριθμὸν 100 δισεκατομμύρια καὶ ἐκεῖνο ποὺ θὰ βρῆτε μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν Γαλαξιῶν, δηλαδὴ μὲ τὸν ἀριθμὸν 75.000.000 καὶ θὰ ἔχετε ἀμέσως τὸ βάρος ὁλοκλήρου τοῦ Σύμπαντος!

Ἴσως ὅμως ἐρωτήσουν πολλοὶ ἂν εἶναι σωστοὶ οἱ ἀριθμοὶ ποὺ ἐδώσαμεν ἀνωτέρω, διότι εἶναι τόσον μεγάλοι, ἂν καὶ ἀστρονομικοί, ποὺ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τοὺς πιστεύση. Τὰ συμπεράσματα ὅμως αὐτὰ ἔχουν βγῆ ἀπὸ μακροχρονίους καὶ προσεκτικὰς παρατηρήσεις, ποὺ ἔγιναν μὲ τὰ μεγάλα τηλεσκόπια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἑπομένως δὲν εἶναι παρὰ ἐξαγόμενα ἐξονυχιστικῶν μετρήσεων. Πιθανὸν αἱ μετρήσεις νὰ ἔχουν καὶ σφάλματα, ἀλλὰ καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ἕνα πιθανὸν σφάλμα, πάλιν οἱ ἀριθμοὶ μένουν μεγάλοι καὶ καταπληκτικοὶ διὰ νὰ ὑποδηλοῦν πάντοτε μίαν μεγάλην ἀλήθειαν:

Ὅτι, δηλαδή, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι τόσον μικρὸς κατὰ τὸ σῶμα, ἔλαβε παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ τὸ πνεῦμα ποὺ τὸν κάμνει ὥστε νὰ διερευνᾶ τοὺς ἀπείρους κόσμους τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸ ἄπειρον μεγαλεῖόν Του.

Σείριος

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Μάχη ιπποποτάμων

Εἰς τὴν Οὐγκάντα τῆς Ἀφρικῆς ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ μετέφερε τὸ ταχυδρομεῖο, βρέθηκε ἀντιμέτωπο μὲ δυὸ τεραστίους ἱπποποτάμους, ποὺ πάλευαν μὲ λύσσα στὴ μέση τοῦ δρόμου. Τὰ θηρία εἶχαν προ-

φανῶς κάποια σοβαρὴ διαφορὰ νὰ λύσουν, ἀλλὰ μόλις ἀντελήφθησαν τὸ ταχυδρομικὸ αὐτοκίνητο, συνεμάχησαν καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὥρμησαν μὲ μανία κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἐχθροῦ. Τὸ αὐτοκίνητο βρέθηκε σὲ λίγο στὸ βάθος μιᾶς βαθειᾶς τάφρου. Τὸ εὐτύχημα πάντως ἦταν ὅτι ὁ ὁδηγὸς σώθηκε, πηδῶντας ἐγκαίρως ἔξω ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ἱκανοποιημένοι κατόπιν, προφανῶς ἀπὸ τὴν ἐξόντωσι τοῦ μηχανικοῦ τους ἐχθροῦ, ἔφυγαν συμφιλιωμένοι, ἀφοῦ βούτηξαν τὸ κεφάλι τους στὸν παρακείμενο ποταμό, καὶ ἐξαφανίσθηκαν ἀφήνοντας στὸν ὁδηγὸ τὴν φροντίδα νὰ συμμαζέψη ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοὺς φακέλλους τοῦ ταχυδρομείου.

Ἡ καλλίτερη μητέρα

Μεταξὺ ὅλων τῶν ζώων ἡ ἄρκτος δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς πρότυπον μητέρας. Ἰδιαίτερα ἡ πολικὴ λεγομένη ἄρκτος, ποὺ εἶναι κατάλευκη καὶ ζῆ εἰς τὰς παγωμένας πολικὰς ἐκτάσεις, εἶναι ἐξαιρετικῶς φιλόστοργη μητέρα. Πολλὲς φορὲς διακινδυνεύει τὴν ἴδια τὴ ζωή της γιὰ νὰ προστατεύσῃ τὰ μικρά της καὶ ὅταν δὲν βρίσκῃ ἀρκετὴ τροφὴ προτιμᾷ νὰ μείνῃ ἐκείνη νηστικὴ γιὰ νὰ χορτάσουν τὰ πεινασμένα παιδάκια της. Ἡ ἀφοσίωσις τῆς ἄρκτου εἰς τὰ παιδιά της εἶναι ἐντελῶς παροιμιώδης. Ποτὲ δὲν τὰ ἐγκαταλείπει ὁποιοσδήποτε κι' ἂν εἶναι ὁ κίνδυνος ποὺ τὴν ἀπειλεῖ. Οἱ ἐρευνηταὶ ἀναφέρουν πολλὲς συγκινητικὲς ἱστορίες, ποὺ ἔχουν ὡς θέμα τὴν στοργὴ τῆς ἄρκτου πρὸς τὰ παιδιά της καὶ ἰσχυρίζονται πὼς εἶναι ἡ ἰδανικώτερη μητέρα.

Ὁ πόλεμος τῶν χαρακωμάτων

Πιστεύεται γενικῶς ὅτι ὁ πόλεμος τῶν χαρακωμάτων εἶναι μέθοδος ἡ ὁποία ἐφηρμόσθη κατὰ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον. Ἀλλ' ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι πολὺ παλαιά. Πρῶτοι τὴν ἐχρησιμοποίησαν οἱ Ρωμαῖοι καὶ οἱ Βρεταννοὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 55 π.Χ. μέχρι τοῦ 5ου αἰῶνος μετὰ Χριστόν, ὁπότε ἤρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦνται εὐρύτερον οἱ πύργοι καὶ τὰ φρούρια. Ἐπίσης τὰ χαρακώματα ἐχρησιμοποιήθησαν εὐρύτατα ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἀνεξαρτησίας, τὰ δὲ χαρακώματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀνασκαφῆ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Βιργινίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἦσαν τόσον τέλεια, ὥστε Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι ἐμπειροτέχναι μετέβησαν κατὰ τὸν μέγαν πόλεμον εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ μελετήσουν τὰ χαρακώματα, τὰ ὁποῖα σώζονται ἀκόμη.

Περίεργες ἀσθένειες

Μερικὲς ἀπ' τὶς ἀπαισιώτερες καὶ πιὸ παράξενες ἀρρώστειες τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι καὶ οἱ ἑξῆς: ἡ ἀριθμομανία, ἡ ὁποία συνίσταται στὴν ἀκατανίκητο ἀνάγκη ποὺ νοιώθει ὁ ἀσθενὴς νὰ μετρᾷ ὅ,τι βρῇ μπροστά του, ἡ ραβδοφοβία, ποὺ συνίσταται σ' ἕνα συνεχῆ φόβο μὴν πέσῃ τίποτα πάνω στὸν ἀσθενῆ καὶ ἡ ἐργοφοβία, ἡ ἀποφυγὴ δηλαδὴ κάθε ἐργασίας.

Γιὰ τὶς δυὸ πρῶτες καλά. Μὰ ἡ τελευταία; Νἆναι πάντα ἀρρώστεια τάχα; Μακάρι...

Σωματεῖον τῶν νάνων

Στὴν Οὐγγαρία 261 νάνοι ἵδρυσαν σωματεῖο μὲ σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν συμφερόντων τους.

Μεταξὺ τῶν αἰτημάτων τους περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἑξῆς: Νὰ πληρώνουν μισὸ εἰσιτήριο στὰ τράμ, στοὺς σιδηροδρόμους καὶ στὰ τραῖνα, καθὼς καὶ στὰ θέατρα καὶ στὰ σινεμά, μιὰ καὶ κρατοῦν λιγώτερη θέσι ἀπ' τοὺς φυσιολογικοὺς ἀνθρώπους.

ΤΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΑ

Μὲ τὸ καμουφλάρισμα ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ στρατοὶ σήμερον ἐπιτυγχάνεται ὄχι μόνον ἡ ἀπόκρυψις ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξαπάτησις τοῦ ἐχθροῦ διὰ μιᾶς περιεργοτάτης εἰκόνος. Χρησιμοποιοῦνται καπνοὶ διαφόρων χρωμάτων, οἱ ὁποῖοι σκορπίζονται εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς ὑπολογισμένα ὕψη. Ἄλλα νέφη εὑρίσκονται εἰς πολὺ χαμηλὸν ὕψος, ἄλλα ἀνέρχονται σπειροειδῶς καὶ ἄλλα λαμβάνουν τὰ πλέον ἀπροσδόκητα σχήματα.

Διὰ τῶν χρωματιστῶν αὐτῶν ἀερίων ἐπιτυγχάνεται ὁ σχηματισμὸς ἀληθινῶν ζωγραφικῶν πινάκων, ὥστε νὰ δίδεται εἰς τὸν ἐχθρὸν ἀεροπόρον ἡ ἐντύπωσις ὅτι πετάει πάνω ἀπὸ μίαν πόλιν τῆς ὁποίας βλέπει τὰ σπίτια, τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμάς.

Ἡ μέθοδος αὕτη, συμπληρωθεῖσα εἰς τὰς ἐλλείψεις της, θὰ χρησιμοποιηθῆ εἰς τὸν πόλεμον.

Τὸ καμουφλὰζ ὑπῆρχεν ἀπὸ τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης ἀρχαιότητος καὶ ὁ Δούρειος Ἵππος θεωρεῖται ὡς ἡ πρώτη ἀπόπειρα τῆς πολεμικῆς αὐτῆς τέχνης.

Ἐφευρέτης τοῦ καμουφλὰζ ὑπῆρξεν ὁ Γάλλος ζωγράφος Ε. Καρμιπόν. Ὑπηρετοῦσε τότε σ' ἕνα σύνταγμα πυροβολικοῦ καὶ ἐλυπήθη διὰ κάποιον φίλον του ποὺ σκοτώθηκε ἀπὸ βόμβα ἀεροπλάνου καὶ ἀπεφάσισε νὰ προστατεύσῃ τὸ πυροβολικόν του ἀπὸ τὰς ἐχθρικὰς βόμβας, ζωγραφίσας πανιά, ποὺ παράσταιναν κλαδιὰ καὶ θάμνους. Ἔκτοτε αἱ κινήσεις τῶν πυροβολαρχιῶν ἀποκρύπτονται ἐπιμελῶς διὰ διαφόρων σχεδίων κλάδων κλπ., οἱ ὁποῖοι ἐστηρίζοντο ἐπὶ δικτύων, ἐνῷ εἰς τὰ πολυβόλα, τὰ τουφέκια καὶ τοὺς κινητῆρας τῶν ἀεροπλάνων ἐτοποθετοῦντο ὄργανα ἀποκρύψεως τοῦ ἤχου.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ μέθοδος τοῦ καμουφλὰζ ἐσημείωσε τεραστίαν πρόοδον ἦτο ἡ θάλασσα. Κατὰ τὴν κήρυξιν τοῦ ὑποβρυχιακοῦ πολέμου οἱ Ἄγγλοι μετέφεραν μερικὰ ἄχρηστα σκάφη καὶ τὰ μετέβαλον εἰς καταδρομικὰ δώσαντες εἰς αὐτὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων καταδρομικῶν. Ἡ ψευτικη μοῖρα ἀνεχώρησε διὰ τὴν Μεσόγειον καὶ ὁ ἐχθρὸς ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Ἀργότερα ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁ ψεύτικος «Τίγρις», ἐτορπιλλίσθη ἀπὸ ἕνα γερμανικὸν ὑποβρύχιον καὶ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὴν κατάπληξιν τοῦ Γερμανοῦ κυβερνήτου, ὁ ὁποῖος κάθησε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν θεαματικὴν καταβύθισιν τοῦ ἀντιπάλου του, ὅταν εἶδε τὰ τεράστια τηλεβόλα, τοὺς πυργίσκους καὶ τοὺς θώρακας νὰ ἐπιπλέουν. Παρ' ὀλίγον νὰ τρελλαθῇ.

Ἀφ' ἑτέρου τὰ πλοῖα εἶχον διακοσμηθῆ μὲ κυβιστικὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα παρεμόρφωναν τὴν ὄψιν τοῦ πλοίου.

Ἐπίσης μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν μέθοδον ταύτην ἐσημείωσεν ὁ Γερμανὸς στρατάρχης Χίντεμπουργκ ὅστις κατώρθωσε νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν λιμνώδη περιφέρειαν τοῦ Τάννεμπεργκ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ μίαν ὁλόκληρον ρωσσικὴν στρατιάν.

Μία διαθήκη ζωοφίλου

Σὲ μιὰ πόλι τῆς Γαλλίας, ὅταν ἄνοιξαν τὴ διαθήκη μιᾶς κυρίας ποὺ εἶχε πεθάνει, εἶδαν μὲ ἔκπληξι ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε κληροδοτήσει στὴ γάτα της πεντακόσια φράγκα τὸ χρόνο. Τὸ ποσὸν βέβαια δὲν εἶναι μεγάλο, ἀλλὰ δὲν χρειάζεται καὶ μεγαλύτερο γιὰ νὰ ζήσῃ μιὰ γάτα ζωὴ χαρισάμενη...

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ τυχερὴ γάτα δὲν ἐπρόκειτο νὰ θίξῃ... ἰδιοχείρως τὸ ἐτήσιόν της εἰσόδημα. Ὑπῆρχαν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ θὰ τῆς ἀγόραζαν κάθε μέρα τὸ πλεμόνι ποὺ θὰ τὴ χόρταινε καὶ κάπου - κάπου καὶ κανένα ψαράκι.

Ἀλλοίμονον ὅμως! Ἦταν ἕνα μοιραῖο χτύπημα γιὰ τὴ φτωχὴ γάτα ὁ θάνατος τῆς κυρίας της. Τὴν ζητοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μέρα καὶ νύχτα, καὶ ὅσο δὲν τὴν εὕρισκε, ἠρνεῖτο νὰ φάῃ.

Σὲ λίγες μέρες πέθανε ἀπὸ τὴν πεῖνα, ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ χαμὸ τῆς ἀγαπημένης της κυρίας.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ δὲν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπάνια παραδείγματα τῆς ἀγάπης ποὺ συνδέει τὰ ζῷα μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ

Τὸν ἀκούσατε τὸν Ἀρχηγό; «Εἶμαι, λέει, κι' ἐγὼ ἕνας ἐργάτης καὶ μάλιστα ἕνας ἐργάτης φτωχός...». Αὐτὰ τὰ εἶπε προχθὲς σὲ μιὰ συγκέντρωσι ἐργατῶν ποὺ πῆγα κι' ἐγὼ μὲ ἄλλους Σκαπανεῖς.

Καὶ δὲν εἶναι μονάχα ἕνας ἐργάτης, ἀλλὰ ἕνας ἀκούραστος ἐργάτης. Ὅσοι ἀπὸ μᾶς τοὺς Σκαπανεῖς ζοῦμε ἐδῶ στὴν Ἀθήνα τὸ ξέρομε αὐτό. Μὰ τὸ γράφω καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ παιδιὰ ποὺ εἶναι μακριά. Ὁ Ἀρχηγὸς δουλεύει ἀκατάπαυστα, μέρα καὶ νύχτα — ναὶ καὶ τὴ νύχτα! Μεσάνυχτα περασμένα ἂν περάσετε ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ποὺ ἔχει τὸ γραφεῖο του, θὰ δῆτε τὰ παράθυρα φωτισμένα. Ἐκεῖ πηγαίνουν οἱ ὑπουργοί, ἐκεῖ δίδει τὶς διαταγὲς ποὺ χρειάζονται. Κοιμᾶται λίγες ὧρες καὶ πρωῒ-πρωῒ πάλι στὴ δουλειά του. Τὴ μιὰ φορὰ θὰ τὸν δῆτε στὰ ἐργοστάσια νὰ δῆ πῶς ζοῦν οἱ ἐργάτες, τὴν ἄλλη στοὺς Τομεῖς καὶ στὰ Γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ μιλᾷ μὲ τοὺς Φαλαγγῖτες καὶ τοὺς Σκαπανεῖς, τὴν ἄλλη στοὺς Στρατῶνες ἢ στὰ πολεμικὰ πλοῖα. Ἄλλη φορὰ θὰ τὸν δῆτε στὴν ἀγορὰ νὰ ἐξετάζη τὶς τιμὲς ποὺ πωλοῦνται τὰ ἐμπορεύματα, μὴ τύχη καὶ πωλοῦνται παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει. Ἀκόμη θὰ τὸν δῆτε στὶς φτωχογειτονιὲς ποὺ πάει νὰ ἰδῆ πῶς ζῆ ὁ φτωχὸς κόσμος καὶ νὰ δώση ἀνάλογες διαταγὲς γιὰ νὰ καλυτερέψη ἡ ζωή του.

Παντοῦ ἀκούραστος, πρόθυμος, γελαστός, σκορπᾷ τὴ χαρὰ καὶ τὴν παρηγοριὰ σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Κοντὰ σὲ ἕνα τέτοιο Ἀρχηγὸ καταλαβαίνετε ποιὸ εἶναι καὶ τὸ δικό μας τὸ καθῆκον.

Νὰ κάνη καθένας μας μὲ ὅλη του τὴ δύναμι καὶ τὴ χαρά του τὴ δουλειὰ ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ εἴτε μαθητὴς εἶναι εἴτε τεχνίτης, εἴτε στὸ χωράφι, εἴτε στὸ σπίτι. Τεμπέληδες δὲν θέλει ὁ Ἀρχηγός.

ΟΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Ἡ μικρὴ Σκαπάνισσα Ντίτα Φωκᾶ, ἐγγονὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Κόλπα & μαθήματα τοῦ Γιαννάκη Φασαρία

(Συνέχεια)

Λίγο ὅμως ἂν πρόσεχαν θὰ ἔβλεπαν καὶ πάλι τὸν μυστηριώδη Γίγα ποὺ δὲν τοὺς ἄφηνε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Αὐτὸς ὁ κύριος Γίγας εἶχε στήσει ψιλὴ κουβέντα μὲ τὸν ἀρχιθεατρῖνο...

Κάτι τοῦ ἔλεγε κι' ἔδεχνε τὰ παιδιά...

Ἔπειτα τὸν ἀποχαιρέτησε... κι' ἐξαφανίστηκε!

Μόλις τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης, πλησίασαν ὁ ἀρχιθεατρῖνος ἐσταμάτησε μ' ἕνα σφύριγμα τὸν θίασο καὶ διέταξε νὰ κάνουν πρόβα...

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή τους τὰ δυὸ παιδιὰ ἔβλεπαν τέτοιο τσίρκουλο κι' ἐνθουσιάστηκαν. Μιὰ πιθικίνα χόρευε... ταγκό μ' ἕνα λυκόσκυλο, ἕνα φίδι ἀνέβαινε καὶ δενόταν σὰν γραβάτα στὸν λαιμὸ τοῦ ἀρχιθεατρίνου, μιὰ ἀρκούδα ἔκανε τὴ νύφη κι' ἔβαζε ποῦντρα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κόλπα παράξενα καὶ κωμικά...

Μόλις ἡ πρόβα τελείωσε ὁ ἀρχιθεατρῖνος γύρισε καὶ μίλησε στὸν Γιαννάκη καὶ στὸν Τάκη:

— Ἔ πιτσιρίκια, τοὺς εἶπε, σᾶς ἀρέσει τὸ τσίρκο;

— Πάρα πολύ! εἶπαν τὰ παιδιά.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε ποῦ δουλεύετε;

— Πουθενά, εἶπε ὁ Γιαννάκης.

Ἔστησε κουβέντα μὲ τὸν θεατρῖνο.

— Ὡραῖα, ξανάπε ὁ ἀρχιθεατρῖνος, καὶ ἀφοῦ δὲν δουλεύετε τί τρῶτε;

— Βατόμουρα! εἶπε μὲ παράπονο ὁ Τάκης.

— Λοιπὸν ἐγώ, εἶπε πάλι ὁ ἀρχιθεατρῖνος, θέλω δυὸ παιδιὰ σὰν καὶ σᾶς γιὰ τὴ δουλειά. Ἔρχεστε σεῖς;

— Ἄκου λέει, εἶπε ὁ Γιαννάκης ποὺ τοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικὰ ἡ μαϊμοῦ.

Καὶ ἀμέσως ἡ συμφωνία ἔκλεισε καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ μπῆκαν στὴν οὐρὰ τοῦ θιάσου ὡς θεατρῖνοι...

— Τὰ ὀνόματά σας; ρώτησε ὁ ἀρχιθεατρῖνος.

— Γιαννάκης καὶ Τάκης...

— Λοιπὸν ἐσὺ Γιαννάκη ἀπὸ σήμερα θὰ εἶσαι... ὁ Ἀβραδακαβρά, τὸ παιδὶ τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου τῆς... Κίνας, ποὺ τρώει ὠμὲς τὶς τροφές του καὶ τὸ κρέας... Ὅ,τι σοῦ λέω θὰ γίνεται ἀμέσως, ἀλλοιῶς.... τὸ καμτσίκι θὰ σὲ μάθη νὰ γίνης καλὸς θεατρῖνος. Ἄκουσες;

Ὁ Γιαννάκης κατέβασε τὸ κεφάλι...

Τὸ ὅτι θὰ ἔτρωγε ὠμὸ κρέας δὲν τοῦ καλοάρεσε βέβαια, ἀλλὰ ἦταν καὶ τὸ καμτσίκι στὴ μέση. Τί νὰ κάνη;

— ...Ἐσὺ δὲ Τάκη θὰ εἶσαι ἀπὸ σήμερα μουζικάντης, ἀρκούδα καὶ φακίρης...

— Μὰ δὲν ξέρω μουσική, ἐτόλμησε νὰ πῆ ὁ Τάκης.

— Θὰ σὲ μάθη τὸ καμτσίκι ὅτι... ὅλα τὰ ξέρεις, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀρχιθεατρῖνος. Ὅσο γιὰ τὴν ἀρκοῦδα, ἔχουμε ἀρκουδοτόμαρα καὶ γιὰ νὰ γίνης φακίρης δὲν ἔχεις παρὰ νὰ φᾶς λίγη... φωτιὰ καὶ νὰ κοιμηθῆς ἀπάνω σέ... καρφιά...

Ὁ Τάκης κιτρίνισε, ἀφοῦ ἄκουσε πῶς θὰ πρέπη νὰ φάη φωτιά, ἀλλὰ τὸ καμτσίκι ἔκανε στράκες στὰ χέρια τοῦ ἀρχιθεατρίνου.

— Θὰ σὲ μάθη τὸ καμτσίκι...

—Λοιπὸν ὅλοι μαζί, ἐξακολούθησε ὁ θεατρῖνος. Ἐσὺ Γιαννάκη θὰ μάθης νὰ μουγκρίζης σὰν ἄγιος. Ἐμπρὸς δοκίμασε.

Ὁ Γιαννάκης ἀναγκάστηκε νὰ βγάλη μιὰ φωνὴ τέτοια ποὺ ἔκανε τὸ λυκόσκυλο νὰ ἀρχίση νὰ γαυγίζη.

— Ἔτσι μπράβο!

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχὲς)

Ἄνω: Μία μικρὰ ὁμὰς ἀπὸ Σκαπανάκια τῆς Σάμης — Κεφαλληνίας.
Κάτω: Σκαπανάκια τοῦ Β' Δημοτικοῦ Σχολείου Ἐπανωμῆς εἰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις.

...ΠΙΟ ΠΟΛΥ

Ἐρωτοῦσε τὸν Γιωργάκη
κάποια μέρα ἡ γιαγιά του
πιὸ πολὺ ποιὸν ἀγαπάει,
τὸ μπαμπᾶ ἢ τὴ μαμά του.
Κι' ὁ Γιωργάκης, ὅπου μόλις
τώρ' ἀρχίζει νὰ μιλῆ,
ἀποκρίθηκε ὅλος γέλια:
«Καὶ τοὺς δύο... πιὸ πολύ!»

ἔξυπνα κουτά

— Μπαμπᾶ, πές μου πάλι σήμερα κάτι γιὰ τὴ λαιμαργία...

— Γιατί;...

— Νά, γιατὶ μοῦ μιλεῖς γιὰ πάστες, καραμέλλες, σοκολάτες καὶ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ κουβέντα...

Μίμης: — Γιατὶ μαμά, μοῦ τραβᾶς ταὐτιά;

Μαμά: — Γιὰ νάκοῦς ὅταν σοῦ μιλοῦνε.

Μίμης: — Τότε γιατὶ δὲν τραβᾶς καὶ ταὐτιὰ τῆς γιαγιᾶς;

Ἡ μικρὴ Νίνα ἐπισκέπτεται μιὰ φιλενάδα της, ἄρρωστη.

Νίνα: Καὶ πόσο πυρετὸ ἔχεις;

Ἄρρωστη: Σήμερα 39,5.

Νίνα μὲ σοβαρότητα: Ἀ! Δὲν εἶναι τίποτε καϋμένη. Ἐγὼ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἀρρώστησα εἶχα 51 — 52.

Ἄρρωστη: Μα ἡ γιαγιὰ μοῦ εἶπε πὼς τὸ θερμόμετρο ἔχει ἀριθμοὺς ὡς τὸ 43.

Νίνα μὲ ὑπερηφάνεια: Τὸ δικό μας εἶναι μεγαλύτερο.

Ο ΜΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΠΟΜΠΗΣ

Σκύβει ὁ Μίκης καὶ κυτιάζει
στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ,
τὸ μαλλί του ἀνατριχιάζει
γιατὶ βλέπει μιὰ μαϊμοῦ.

«Μπόμπη, φίλε μου, γιὰ ρίξε
στὸ πηγάδι μιὰ ματιά,
κύτταξε καλὰ καὶ φρίξε
ποιὸς κατέβηκε ἐκειδά».

Μὰ ὁ Μπόμπης δὲν πιστεύει,
τὸ νομίζει χωρατό,
σκύβει μέσα κι' ὤ! τί βλέπει
κάποιον ἄλλον στὸ νερό.

«Τί τρελλὸς ποὺ εἶσαι, Μίκη,
ἐκεῖ κάτω ἐγὼ θωρῶ
ὄχι πίθηκο. Τί φρίκη!
τὸ μαμμοὺθ τὸ φοβερό!»

«Στάσου! στάσου!» στὸ θυμό τους,
λένε καὶ πετροβολοῦν
μὲ λιθάρια τὸν ἐχθρό τους,
στὰ νερὰ ποὺ ἀναπηδοῦν.

Στέκουνε συλλογισμένοι
τώρα πάνω ἀπ' τὸ νερό,
καὶ δὲν ξέρουν οἱ καϋμένοι
πὼς γελάστηκαν κι' οἱ δυό.

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Τὰ 2α καὶ 4α

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν γνωστὸν ὄνομα καὶ τὰ τέταρτα ἔνδοξον πολιτικὸν τῆς ἐποχῆς μας. 1) Κράτος τῆς Ἀσίας, 2) Καρποφόρον δένδρον, 3) Ὅταν τρῶμε πολλὰ φέρνουν μεγάλη δίψα, 4) Γυναικεῖον ὄνομα, 5) Βασιλῆας, 6) Ἀπ' αὐτὸ ὑδρεύονται συνήθως τὰ χωριά, 7) Ἀρχαία Αἰγυπτιακὴ θεότης.

ΝΙΚ. ΣΚΑΡΑΚΗΣ

Γεωγραφικὴ

Μὲ τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελεῖται κράτος τῆς Εὐρώπης.

1) Πόλις τῆς Ἰταλίας, 2) Βιομηχανικὴ πόλις πλησίον τῶν Ἀθηνῶν, 3) Πρωτεύουσα Βαλτικοῦ κράτους, 4) Πόλις τῆς Ἰσπανίας, 5) Κόλπος τῆς Ἑλλάδος, 6) Πόλις τῆς Πελοποννήσου, 7) Κράτος τῆς Ν. Δ. Εὐρώπης, 8) Χώρα τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου.

Ι. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ

Κρυπτογραφικὸν

123456789	= Αὐτοκράτωρ.
743273	= Νῆσ. Αἰγαίου.
47241	= Ἀρχ. μάγισσα.
42639	= Θρεπτ. τροφή.
15739	= Προφήτης.
65373	= Δένδρον.
45689	= Δόξα (ἀρχ.).
123	= Ἀρχ. θεά.

Δ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

Τετράγωνον: Ὕδωρ, δέμα, ὠμός, ράσα.

Διπλῆ ἀκροστιχίς: Νεολαία Ἑλλάδος (ΝΕρων, Ἑλλάς, Ὄλυνθος, ΛΛμία, ΑΔάμας, ΙΟνιον, ἈΣΙα).

Κρυπτογραφικόν: Λευκωσία, Σία, Κῶς, Κέα, λεία, λεῖ, Λευκάς.

Ρόμβος: Λ, ἔθη, χρῆμα, ἴνα, Α, Ἀθηνᾶ.

Τρίγωνον: Ράκος, ἄκων, Κῶς, ὄν, Σ.

Ἀκροστιχίς: Ἰορδάνης (Ἰκόνιον Ὄσσα, ρόδον, Δανία, Ἀμερική, Νεῖλος, Ἠσαΐας, Σαρδηνία).

Αἴνιγμα: Ἄγκυρα.

Συλλαβόγριφος: Νί-καὶ-α = Νίκαια.

Μαγ. εἰκών: Τὸ ζαρκάδι φαίνεται ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Φαλαγγίτου, ἂν ἀναποδογυρίσωμε τὴν εἰκόνα.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Τέσσαρες Φαλαγγῖτες παίζουν τὴν τυφλόμυιγα.

Οἱ τρεῖς φαίνονται στὴ μαγικὴ εἰκόνα.

Μήπως βλέπετε τὸν τέταρτο;

ΜΕΣΑ ΑΠ' ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ !

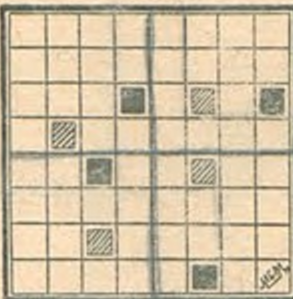
Κατασκευάζετε ἕνα κύκλο ἀπὸ λεπτὸ ἀλλὰ γερὸ χαρτί, διαμέτρου 20 ἢ 25 ἑκατοστομέτρων. Στὴ μέση τοῦ κύκλου ἀνοίγετε μιὰ τρύπα, μεγέθους μιᾶς δραχμῆς ἢ διδράχμου.

Δείχνετε τὸν κύκλο στοὺς φίλους σας. Καὶ ἰσχυρίζεσθε ὅτι μπορεῖτε νὰ περάσετε ὁλόκληρος μέσα ἀπ' αὐτόν. Πῶς θὰ γίνῃ κατορθωτόν;

Πρῶτα-πρῶτα διπλώνετε τὸν κύκλο στὰ τέσσερα, ἐπάνω στὰ σημάδια ποὺ φαίνονται στὸ πρῶτο σχέδιο. Ἔπειτα παίρνετε ἕνα ψαλίδι καὶ κάμνετε δέκα ψαλιδιὲς στὸ διπλωμένο χαρτί, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ κύκλου καὶ σταματῶντας ἕνα ἑκατοστόμετρο ἀπὸ τὴν περιφέρεια. Ἔπειτα ψαλιδίζετε τὸ χαρτί, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀρχίζετε ἀπὸ τὴν περιφέρεια καὶ σταματᾶτε ἕνα ἑκατοστόμετρο πρὸ τοῦ κέντρου (δεύτερο σχέδιο).

Θὰ παρουσιασθῇ τότε τεράστιος κύκλος, μέσα ἀπ' τὸν ὁποῖον μποροῦν νὰ περάσουν δυὸ καὶ τρεῖς ἄνθρωποι!

Ὁ χωρισμὸς

Τὸ πρόβλημα ποὺ ἐτέθη μιὰ μέρα ἀπὸ ἕνα Φαλαγγίτη σὲ ἄλλους συναδέλφους του ἦταν τὸ ἑξῆς: Νὰ χωρισθῇ τὸ σχέδιον σὲ τέσσαρα ἴσα μέρη, ποὺ νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ἔκτασι καὶ τὸ ἴδιο σχῆμα καὶ ποὺ τὸ καθένα νὰ περιέχῃ ἕνα μαῦρο καὶ ἕνα γραμμωτὸ τετραγωνίδιο, ὅπως στὸ εἰκονιζόμενο σχῆμα. Καθένα ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ ἐξ ἄλλου δέκα ἕξη ἐν ὅλῳ τετραγωνίδια.

Μπορεῖτε νὰ κάμετε τὸ χωρισμό;

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Ναὶ ἢ ὄχι;

1. Ὁ Βελισσάριος ἦτο στρατηγὸς τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ τὸ στενὸν τῆς Μάγχης ἔχουν τὸ ἴδιο ἄνοιγμα. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Οἱ καταρράκται τοῦ Ρίου Γοβότα (Κολομβία), εἶναι μεγαλύτεροι ἀπὸ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νιαγάρα. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Αἱ Ἀθῆναι εἶναι ἡ μεγαλυτέρα πόλις ἀπὸ τὰς πρωτευούσας τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες τοῦ 1940 θὰ γίνουν εἰς τὸ Βουκουρέστι. Ναὶ ἢ ὄχι;

6. Ὁ Φινλανδὸς δρομεὺς Μέκι ἔχει ἀνώτερα ρεκὸρ εἰς τοὺς δρόμους ἀντοχῆς ἀπὸ τὸ ρεκὸρ τοῦ περιφήμου Νοῦρμι. Ναὶ ἢ ὄχι;

Πρόβλημα

Τὸ ἄθροισμα δύο ἀριθμῶν εἶναι 21. Τὸ τετραπλάσιον τοῦ μικροτέρου ἀριθμοῦ, ἐλαττωθὲν κατὰ τὸ τριπλάσιον τοῦ μεγαλυτέρου, δίδει 0. Ποῖοι εἶναι οἱ δύο ἀριθμοί;

Π. ΜΕΓΑΣ

Ὀλίγη εὐθυμία

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Κάποιος καυχιώταν πὼς μποροῦσε νὰ κάνῃ μιὰ ἐρώτησι, στὴν ὁποία δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ ἀπαντήσῃ κανείς.

— Νὰ τὴν ἀκούσωμε, τοῦ εἶπαν.

— Ὁρίστε: Τί κάνουν οἱ δώδεκα ἀπόστολοι στὸν Παράδεισο;

— Αὐτὴ τὴ στιγμή;

— Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ πάντα!

Ἡ ἐρώτησις ἦταν δύσκολη. Ὁ καθένας εἶπε τὴ δική του γνώμη, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι κανένας δὲν μποροῦσε ν' ἀποδείξῃ αὐτὸ ποὺ ὑπεστήριζε.

— Νὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπὸν ἐγώ, εἶπε στὸ τέλος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἐρώτησι. Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι στὸν Παράδεισο κάνουν ἁπλούστατα... μιὰ ντουζίνα!

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀντίρρησι...

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ...

Στὸ ἑστιατόριο:

— Γκαρσόν! Στὴ σούπα μου κολυμπάει μιὰ μυῖγα!

— Τί λέτε! Καὶ ὅμως, πρὶν σᾶς τὴ σερβίρω εἶχα βγάλει ὅλες τὶς μυῖγες ποὺ ἦσαν μέσα!

«ΑΠΩΛΕΣΘΗ..»

Στὶς ἐξετάσεις:

— Τί θὰ κάμῃς γιὰ νὰ εὕρῃς τὴν τετραγωνικὴ ρίζα ἑνὸς ἀριθμοῦ;

— Θὰ δημοσιεύσω μιὰ μικρὴ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες!

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ!

Στὶς ἐξετάσεις:

— Τί πνεῦμα ἔχει ἡ «ἀλώπηξ»;

— Πονηρὸ λένε, κύριε καθηγητά!

ΘΑ ΒΑΡΥΣΤΟΜΑΧΙΑΖΕ!..

— Γιατί Γιαννάκη ἔφαγες ὅλο τὸ ψωμάκι; Τώρα μὲ τί θὰ φᾷς τὸ γιαοῦρτι;

— Μὲ τὸ κουτάλι!

Διασκεδάζοντας

Τὰ πατώματα.

Τέσσαρες οἰκογένειες κατοικοῦσαν σ' ἕνα μεγάλο τετραόροφο σπίτι: Οἱ οἰκογένειες Παπαδοπούλου, Γεωργιάδη, Ἀργυροῦ καὶ Νικολαΐδη. Κάθε οἰκογένεια εἶχε στὴ διάθεσι της ἕνα πάτωμα.

Μιὰ μέρα ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐκάλεσε κάποιο φίλο του σὲ γεῦμα. Τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ ξέχασε νὰ τοῦ πῇ τὸ πάτωμα. Ἔτσι, ὅταν πῆγε ὁ φίλος στὸ σπίτι, βρέθηκε σὲ ἀμηχανία καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ρωτήσῃ τὸν θυρωρό. Ὅσο γιὰ τὸν τελευταῖο, ἔκρινε καλὸ νὰ βασανίσῃ λίγο τὸν ξένο τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, τοῦ ὑπέδειξε ἕνα πρόβλημα, ἀπ' τὴ λύσι τοῦ ὁποίου θὰ εὕρισκε τὸ πάτωμα στὸ ὁποῖο ἐκάθητο ὁ φίλος του!

— Ὁ Ἀργυρὸς καὶ ὁ Γεωργιάδης, εἶπεν ὁ θυρωρός, ἀνεβαίνουν περισσότερα σκαλιὰ ἀπὸ τὸν Νικολαΐδη. Ὁ Γεωργιάδης κάθεται ἀνάμεσα στὸν φίλο σας τὸν Παπαδόπουλο καὶ στὸν Ἀργυρό. Οἱ οἰκογένειες Γεωργιάδη καὶ Νικολαΐδη χωρίζονται ἀπὸ τὸν Ἀργυρό!

Ποιὸ πάτωμα κατεῖχε ἡ κάθε οἰκογένεια;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Οἱ Σκαπανεῖς εἶναι ἐκδρομεῖς καὶ παίζουν διάφορα παιγνίδια.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκοῦν μιὰ ἀγελάδα ποὺ μυκᾶται.

Τὴν βλέπετε;

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Τραβᾶτε τέσσαρες κάθετες γραμμές, καὶ πάνω σ' αὐτὲς τέσσαρες ὁριζόντιες, σὲ ἴσες ἀποστάσεις. Θὰ ἔχετε ἐννέα τετραγωνίδια, τὸ πλάνο δηλαδὴ τοῦ παιγνιδιοῦ σας.

Στὸ παιγνίδι λαμβάνουν μέρος δύο παῖκται. Γίνεται ἀπ' τὴν ἀρχὴ συμφωνία ποιὸς θὰ ἔχῃ τοὺς σταυροὺς καὶ ποιὸς τοὺς κύκλους. Γυρίζετε κορώνα-γράμματα, καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ κερδίσῃ, ἀρχίζει πρῶτος. Γράφει δηλαδὴ σὲ ἕνα τετραγωνίδιο ἕνα σταυρό. Μὲ τὴ σειρά του ὁ δεύτερος παίκτης γράφει ἕνα κύκλο σὲ ἄλλο τετραγωνίδιο. Μὲ τὴν ἴδια τάξι συνεχίζεται καὶ τελειώνει τὸ παιγνίδι. Κερδίζει ἐκεῖνος, ποὺ θὰ κατορθώσῃ νὰ γράψῃ τρία σημεῖα του (σταυροὺς ἢ κύκλους) σὲ τρία τετραγωνίδια στὴ γραμμὴ (καθέτως, ὁριζοντίως ἢ διαγωνίως), ὅπως φαίνονται στὸ πρῶτο σχέδιο ἀριστερά. Πολλὲς φορὲς ὅμως τὸ παιγνίδι τελειώνει χωρὶς ἀποτέλεσμα (ὅπως στὸ σχέδιο δεξιά).

Τρίγωνον

1η σειρά: Σημαντικὴ μεσόγειος κωμόπολις τῆς Πελοποννήσου, ὑπαγομένη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Αἰγιαλείας, 2α σειρά: Ἄμπελος, 3η σειρά: Μέρος τοῦ λόγου. 4η σειρά: Συγχρόνως (ἀρχ.). 5η σειρά: Ἄρθρον (πληθ). 6η σειρά: Φωνῆεν. Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Κ. ΠΕΡΙΒΟΛΙΔΗΣ

Τετράγωνον

= Ἀγκιστρώνεται.
= Τοῦρκος ἄρχων.
= Οἰνοπνευμ. ποτόν.
= Αἰγυπτ. θεότης.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια

Μ. ΠΑΠΑ·Ι·ΩΑΝΝΟΥ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους:

1) Πόλις τῆς Β. Ἑλλάδος, 2) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 3) Ποταμὸς τῆς Γερμανίας, 4) Ὑπομονητικὸν ζῷον, 5) Ἀπὸ τὰ κυριώτερα προϊόντα τῆς Ἑλλάδος (δημ.), 6) Κατασκευάζεται ἀπὸ τοὺς ναυπηγοὺς καὶ τὶς ἀράχνες, 7) Συνηθισμένο ἀνδρικὸ ὄνομα, 8) Ὑψηλὰ μέρη, 9) Τόπος προσευχῆς.

Ι. ΣΚΟΛΑΡΙΚΟΣ

Ἑλληνικὴ εὐθυμία

ΤΟΝ ΕΦΩΤΙΣΕ!

Στὸ ξενοδοχεῖο:

— Τί ζωΰφια εἶναι αὐτά;

— Χτυπῆστε τα μὲ τὸ χέρι σας. Ἂν πετάξουν, εἶναι ψύλλοι. Ἂν περπατήσουν, πρόκειται περὶ κορέων!

ΟΙ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΙ!

Ὁ κ. Θρασύβουλος εἶχε δυὸ παιδιὰ ποὺ διαρκῶς τὰ ἐπαινοῦσε πὼς εἶναι περίφημοι μετεωρολόγοι.

Κάποτε ἕνας φίλος του, ποὺ εἶχε ἀκούσει γιὰ χιλιοστὴ φορὰ τὴν εἰδικότητα αὐτὴ τῶν παιδιῶν, ρώτησε τὸν κ. Θρασύβουλο ποῦ σπούδασαν καὶ πῶς ἔγιναν τόσο δυνατὰ στὴ Μετεωρολογία.

— Δὲν ἐσπούδασαν πουθενά, ἀπάντησε ὁ περήφανος πατέρας. Τὴν ἐπιστήμη αὐτὴ τὴν ἔχουν ἔμφυτη, ἐκ γενετῆς. Κάθε πρωΐ, μόλις σηκωθοῦν ἀπ' τὸ κρεββάτι, ἐξετάζουν τὸν οὐρανό. Ὁ ἕνας λέει: «Δὲ θὰ βρέξῃ σήμερα». Ὁ ἄλλος λέει: «Ὄχι, θὰ βρέξῃ!». Καὶ νὰ ἰδῇς, φίλε μου, ὅτι πάντα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο πετυχαίνει!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ — ΘΑΥΜΑ!

Στὸ τράμ:

Ὁ εἰσπράκτωρ: Πόσων ἐτῶν εἶναι τὸ ἀγοράκι σας;

Ἡ μητέρα: Τεσσάρων.

Ὁ εἰσπράκτωρ: Πόσων ἐτῶν εἶσαι, παιδί μου;

Τὸ ἀγοράκι: Τεσσάρων!

Ὁ εἰσπράκτωρ: Πολὺ καλά, κυρία μου, δὲν θὰ τοῦ κόψω εἰσιτήριο, σᾶς προειδοποιῶ ὅμως πὼς ὅταν τὸ παιδί σας μεγαλώσῃ ἢ πολὺ μεγάλος ψεύτης θὰ γίνῃ ἢ γίγας...

ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ...

— Πετράκη, τί λέγεται μεσόγειος πόλις;

— Μία πόλις ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ὁριζοντίως: 1 Τὸ πρῶτον τάνκ, 4 Μουσικὸν σημεῖον, 7 Ὄχι εἰρηνικὴ πρᾶξις, 9 Γίνεται ἀπὸ τὸ ξύλο, 11 Ἀντίθετον ἐπιθέσεως, 13 Σύνδεσμος, 15 Ἀρχ. θεά, 16 Καθένας, 17 Μέρος ἀρότρου, 18 Ἀναπνέεται (γεν.) 20 Ἀφορμή, 22 Ἐπίρρημα, 23 Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ναπολέοντος, 24 Ὑποθετικόν, 25 Πρωτεύουσα, 26 Ἤπειρος.

Καθέτως: 1 Ἀγώνισμα, 17 Πίνεται, 2 Αἰγυπτ. θεότης, 12 Τὸ 1/12 τοῦ χρόνου, 9 Μεσογειακὴ χώρα, 3 Περίφημη διὰ τὰ ποῦρά της, 21 Πολλοὶ ἱππεῖς, 8 Σύνδεσμος, 18 ΑΤΑ, 4 Κατάφασις, 16 Τὴν ἔχουμε τὸ μεσημέρι, 13 Μ' αὐτὴ ψήνουμε τὶς μπριτζόλες, 5 Ἄρθρον (πληθ.), 14 Ὀργανισμός, 24 Ἄρθρ. (πλ.), 6 Πρόβατο, 19 Ἐθνικὸς εὐεργέτης (κλητ.).

ΑΝ. ΧΑΛΛΑΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

Ναὶ ἢ ὄχι; 1, 2, 5, 6 Ναί. 3, 4, 7, 8 Ὄχι.

Ὁ νικητής: Ἐτερμάτισαν μαζὶ ὁ Γιῶργος καὶ ὁ Κώστας.

Ἀπρόοπτα: Ἡ Μύκονος, ἡ Φιλαδέλφεια, ἡ Μῆλος, ἡ Σεβαστούπολις, ἡ Ἄγκυρα.

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 2 Κῶς, 4 βάρος, 6 Χαλίφης, 7 τόκος, 8 ΣΟΣ. Καθέτως: 4 βάτ, 2 κάλος, 1 χωρικός, 3 σωρός, 5 σῆς.

Κυκλόλεξον: 1 κάτσε, 2 σακκί, 3 Σίνας, 4 ἄλσος, 5 πόνος, 6 Ἰανός, 7 Αἶμος, 8 ὅσιος, 9 μοῖρα, 10 Λάμας, 11 Λαμία, 12 Τῖμος.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Γήπεδον τοῦ Πανελληνίου συνηντήθη ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τοῦ 4ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα μὲ τὴν ὁμάδα

τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Λεωφορείων αὐτοκινήτων.

Ἡ συνάντησις διεξήχθη μὲ πεῖσμα, κατέληξε δὲ ὕστερα ἀπὸ ἕναν ἀγῶνα θεαματικὸν καὶ πολὺ ἐνδιαφέροντα εἰς τὴν νίκην τῆς ὁμάδος τοῦ 4ου Ὑποτομέως μὲ τέρματα 4 ἔναντι 2.

Ἐπίσης τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Πανελληνίου συνηντήθησαν εἰς φιλικὸν ἀγῶνα

Μία φάσις τοῦ ἀγῶνος

αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τοῦ 8ου καὶ τοῦ 12ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν.

Μετὰ πεισματώδη ἀγῶνα νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ 8ου Ὑποτομέως μὲ τέρματα 7 ἔναντι 1.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πρὸ ἡμερῶν ἐτελέσθη εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ε.Ο.Ν. Ἑρμιόνης ποδοσφαιρικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ὕδρας καὶ Ἑρμιόνης. Οἱ κάτοικοι καὶ οἱ Φαλαγγῖται Ἑρμιόνης ὑπεδέχθησαν θερμῶς τοὺς συναγωνιστὰς Ὕδρας.

Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ τὴν νίκην τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος Ἑρμιόνης διὰ τερμάτων 4 ἔναντι 0.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ Δ.Α.Σ. ΑΡΡΕΝΩΝ

Τὴν 21 Νοεμβρίου ἐγένετο ἡ δευτέρα συνάντησις διὰ τὸ Β΄ ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα τῆς Δ.Α.Σ μεταξὺ τῶν Ὑποδιοικήσεων Α.Σ.Ο.Ε.Ε καὶ Παντείου Σχολῆς εἰς τὸ Πανελλήνιον γυμναστήριον.

Τὸ παιχνίδι παρουσίασεν ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον λόγῳ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν νίκην. Ἐσημειώθησαν δὲ μερικαὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσαι φάσεις καὶ εἰς τὰ δύο ἡμιχρόνια. Ἡ ὁμὰς τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. παρουσίασεν ἕνα ὑπέροχον σύνολον ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως. Ἡ συνοχή της καὶ ἡ πλήρης συνεννόησις τῶν παικτῶν της ὑπῆρξε θαυμαστή. Ἡ Ὑποδιοίκησις Παντείου ἀντιπαρέταξεν ὁμοίως ἐφάμιλλον ὁμάδα, ἡ ὁποία ἐπέδειξε σημαντικωτάτην ἄμυναν. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Α.Σ.Ο.Ε.Ε. μὲ τέρματα 4—2.

—Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πολυτεχνείου ἀνεχώρησε τὴν Παρασκευὴν 24 Νοεμβρίου διὰ Θεσσαλονίκην, διὰ νὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς ὁμάδος τῆς Ὑποδιοικήσεως τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου διὰ τὸ Β΄ Ποδοσφαιρικὸν πρωτάθλημα τῆς Δ.Α.Σ. Ἡ συνάντησις ἐγένετο τὴν Κυριακὴν 26 λήξαντος. Ἡ νικήτρια ὁμὰς θὰ συναντηθῇ διὰ τὸν τελικὸν ἀγῶνα ἢ μετὰ τῆς ὁμάδος τῆς Ὑποδιοικήσεως Α.

Σ.Ο.Ε.Ε. ἢ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν.

—Ἤρχισεν ἤδη καὶ συνεχίζεται τακτικὰ ἡ προπόνησις τῶν ἀθλητῶν διὰ τὰς ἀθλοπαιδιὰς μπάσκετ-μπὼλ καὶ βόλλεϋ-μπὼλ εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου. Καταβάλλεται ἡ μεγαλυτέρα δυνατὴ προσπάθεια διὰ τὴν τελειοποίησιν τῶν ἀθλητῶν. Ἐπίσης γίνονται προπονήσεις καὶ διὰ τὰ ἄλλα ἀγωνίσματα στίβου μὲ ἐξαιρετικὴν ἔντασιν. Τὸ Πανελλήνιον Γυμναστήριον διέθεσε τὰ πλέον συγχρονισμένα καὶ τελειοποιημένα μέσα διὰ τὴν ἀρτιωτέραν ἐκπαίδευσιν καὶ προπόνησιν τῶν Φαλαγγιτῶν-Σπουδαστῶν.

—Εἰς τὸ Ἐθνικὸν Σκοπευτήριον ἤρχισαν αἱ προπονήσεις τῶν Φαλαγγιτῶν-σκοπευτῶν, οἱ ὁποῖοι σημειώνουν ἐξαιρετικὴν πρόοδον καὶ ἐπιτυχίαν. Ἐπετεύχθησαν ἀξιοσημείωτοι ἐπιδόσεις τείνουσαι νὰ φθάσουν τὰς Πανελληνίους τοιαύτας. Πιστεύεται ὅτι ἡ ἐπιτυχία των κατὰ τοὺς μέλλοντας νὰ τελεσθῶσιν ἀγῶνας θὰ ὑπερβῇ πᾶσαν δυνατὴν πρόβλεψιν.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Τὴν Κυριακὴν 26ην Νοεμβρίου ἐγένετο ἡ ἔναρξις τοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν μεταξὺ τῶν διαφόρων Ὑποδιοικήσεων τοῦ Νομοῦ Ἀρκαδίας.

Εἰς τὸ γήπεδον τῆς Ὑποδιοικήσεως Μεγαλοπόλεως ἐγένετο συνάντησις μεταξὺ τῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεδείχθη νικήτρια ἡ ὁμὰς τῆς Μαντινείας μὲ τέρματα 3 ἔναντι 1.

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Προεκηρύχθησαν ἐσωτερικοὶ ἀγῶνες τῆς δυνάμεως τοῦ 25ου Ὑποτομέως, οἱ ὁποῖοι θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον.

Ἐπίσης ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες προεκηρύχθησαν μεταξὺ τῶν Σχηματι-

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τοῦ 14ου Ὑποτομέως

σμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν διὰ τὴν ἀνάδειξιν νικητρίας ὁμάδος, ἥτις θὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας πρωταθλήματος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Ἤδη ἅπαντες οἱ Ὑποτομεῖς διὰ συνεχῶν προπονήσεων ἑτοιμάζουν τὰς ὁμάδας των, αἱ ὁποῖαι θὰ κατέλθοῦν εἰς τὸν στίβον ἄριστα κατηρ-

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς τοῦ 5ου Ὑποτομέως

τισμέναι διὰ νὰ διεκδικήσουν τὴν νίκην.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ—ΚΡΗΤΗΣ

Κατὰ τὴν 12ην Νοεμβρίου, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν., ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς ἀγῶνες τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἡρακλείου Κρήτης μὲ τὰ κάτωθι τεχνικὰ ἀποτελέσματα:

Δρόμος 500 μέτρων Σκαπανισσῶν: α) Ἀποστολάκη Μαρ. 8΄2΄΄, β) Γιγουρτζῆ Μαρ., γ) Ἀνδρουλιδάκη Χρ.

Δρόμος 60 μέτρων Φαλαγγιτισσῶν: α) Μανουσάκη Ἐλευθ. 9΄, β) Καρακατσάνη Ὄλγα 9΄40΄΄, γ) Περρῆ Καλ.

Ἅλμα εἰς μῆκος: α) Πουλακάκη Σταυρούλα 8,90 μ., β) Μανουσάκη Ἐλευθ., γ) Μουλιανάκη Βασ.

Ἅλμα εἰς ὕψος: α) Κεφαλάκη Χρυσῆ 1,15 μ., β) Βαρδάκη Στ.

Χρήσιμοι συμβουλαί

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΜΙΛΗΤΑΣ ΜΑΣ

Σήμερα θὰ θίξουμε ἕνα ζήτημα ποὺ παρουσιάζεται σὲ κάθε συγκέντρωσι τῆς ὀργανωμένης ἐθνικὰ νεολαίας μας καὶ ποὺ ἀπὸ τὴ σωστή του τοποθέτησι ἐξαρτᾶται ὡς ἕνα μεγάλο σημεῖο ἡ ἐπιτυχία τῶν συγκεντρώσεων αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πρέπει νὰ διαχειρίζωνται τὰ θέματά τους οἱ ὁμιλητές, ὅταν βρίσκωνται μπροστὰ σὲ ἀκροατήριο ἀπὸ παιδιὰ κι' ἐφήβους ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε τὴν ἴδια ἡλικία οὔτε τὴν ἴδια μόρφωσι, οὔτε τὴν ἴδια κοινωνικὴ προέλευσι. Μὲ ποιὸν τρόπο θὰ γίνη μιὰ ὁμιλία ποὺ ἀπευθύνεται σὲ Φαλαγγίτες καὶ Σκαπανεῖς ἀπὸ 8 ὡς 18 χρονῶν, σ' ἕνα σύνολο ποὺ τὸ χωρίζουν διαφορὲς ἐπαγγέλματος καὶ γνώσεων, σ' ἕνα σχηματισμὸ ἀνομοιογενῆ μὲ δυὸ λόγια;

Γιὰ νὰ κατορθώση στὴν περίπτωσι αὐτὴ ὁ ὁμιλητὴς νὰ κινήση τὸ ἐνδιαφέρο τῶν ἀκροατῶν του, χρειάζεται νὰ διαθέτη ἀρκετὴ τέχνη. Μὲ τὴ λέξι αὐτὴ ἐννοοῦμε κάτι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ὁρμή, ποὺ ὑποτίθεται πὼς σπρώχνει πάντα ἕναν ἄνθρωπο γιὰ νὰ μεταδώση τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὶς συγκινήσεις του στοὺς ἄλλους. Χωρὶς βέβαια τὴ θέρμη αὐτὴ καὶ τὴν εὐγλωττία, σπάνια μιὰ δημόσια ὁμιλία πετυχαίνει τὸ σκοπό της. Ἕνας ρήτορας μὲ ἄτονο ὕφος δὲν θὰ κατορθώση ἄλλο, ἀπὸ τὸ νὰ κάμη νὰ νυστάξουν ὅσοι τὸν ἀκοῦν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιλήση κανεὶς ὅπως πρέπει, γιὰ νὰ ἠλεκτρίση ὅπως λέμε τὸ ἀκροατήριο, χρειάζεται νὰ κατέχη μὲ τὸ παραπάνω τὸ θέμα του. Ἕνας ἀπροπαρασκεύαστος, ἕνας ποὺ αὐτοσχεδιάζει τὴν τελευταία στιγμή, δὲ μπορεῖ νὰ περιμένη σπουδαῖα ἀποτελέσματα. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι πού, ἔχοντας ὑπερβολικὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, καταφέρνουν, δίχως προεργασία καὶ ἄσκησι, νὰ μιλήσουν ἴσαμε τὸ τέλος ἐμπνευσμένα καὶ μεταδοτικά. Αὐτοὶ εἶναι οἱ γεννημένοι ρήτορες, ἀληθινὲς ἰδιοφυΐες τοῦ λόγου. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ τὰ γενικά, ποὺ δὲν εἶναι ἄσχετα ὡστόσο μὲ τὸ ζήτημά μας ἂς ἔρθουμε στὴν ἰδιαίτερη περίπτωσί μας. Ποιὸ θἆναι τὸ περιεχόμενο τῆς ὁμιλίας ἑνὸς βαθμοφόρου τῆς Ε.Ο.Ν., ὅταν θελήση ν' ἀναπτύξη κάτι σὲ μιὰ συγκέντρωσι, ὅπου δὲν ὑπάρχουν μόνον φοιτητὲς ἢ ἐργατόπαιδα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὶς δυὸ αὐτὲς κατηγορίες, καὶ σὲ διαφορετικὲς μάλιστα ἡλικίες;

Ὁ ὁμιλητὴς πρέπει νὰ προσέξη ὥστε τὸ ὕφος του, χωρὶς νἆναι πολὺ βαρὺ καὶ κουραστικὸ γιὰ τοὺς μικρούς, νὰ παρουσιάζη ὡστόσο ἐνδιαφέρον καὶ γιὰ τοὺς μεγαλυτέρους. Εἶναι πλάνη νὰ πιστεύωμε πὼς τὰ παιδιά, εἴτε λόγῳ τῆς ἡλικίας των εἴτε γιατὶ δὲν ἔχουν πολλὲς γνώσεις, δὲν εἶναι γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς σὲ θέσι νὰ ἐννοήσουν ἕνα θέμα σοβαρό, ἕνα θέμα εἰδικό. Ὅταν ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἔχει ἀναλάβει κατορθώση νὰ τὸ ἐκθέση μὲ σαφήνεια, ἁπλᾶ καὶ ἀναλυτικά, χωρὶς νὰ μεταχειριστῆ στρυφνὲς ἐκφράσεις ἢ ἀκατανόητους ὅρους, τότε ὁ ἀκροατὴς ἀφομοιώνει πρόθυμα καὶ εὔκολα τὸ καινούργιο, τὸ ἄγνωστο. Ὅταν ἀπεναντίας ὁ πρῶτος θελήση νὰ κάμη ἐπίδειξι γνώσεων καὶ λεκτικὲς ἀκροβασίες, πολὺ λίγοι θὰ ἔχουν τὴν ὑπομονὴ νὰ τὸν παρακολουθήσουνε σ' αὐτά. Ἔτσι λοιπὸν βγαίνει τὸ συμπέρασμα πὼς ὁ προσεχτικὸς ὁμιλητὴς ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἀναπτύξη ἕνα θέμα σὲ τρόπο ποὺ νὰ εὐχαριστήση μικροὺς καὶ μεγάλους, νὰ πλουτίση τὶς γνώσεις ὅλων, νὰ τοὺς διδάξη καὶ νὰ τοὺς φρονηματίση, νὰ ἐξασφαλίση τὴν ἐπιτυχία στὴ συγκέντρωσι. Ἕνα θέμα λοιπόν, ὅσο δύσκολο καὶ ἂν φαίνεται ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά, μπορεῖ νὰ γίνη προσιτὸ καὶ στὸν τελευταῖο μαθητάκο, ἀρκεῖ ὅποιος τὸ διαχειρίζεται νὰ ξέρη νὰ φωτίση κατάλληλα τὶς διάφορες πλευρές του. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει παρατηρηθῆ πάντως, γενικά, εἶναι πὼς ποτὲ δὲ θὰ μπορέσωμε νὰ μεταδώσωμε στοὺς ἄλλους κάτι ποὺ οἱ ἴδιοι δὲν τὸ καταλάβαμε ἢ δὲν τὸ αἰσθανθήκαμε καλά. Ὅποιος λοιπὸν ἀναλαβαίνει ἕνα θέμα πρέπει νὰ τὸ μελετᾷ πρωτήτερα βαθειά. Ἔπειτα ἂς προσέχη νὰ τὸ ἐκθέτη μὲ ἁπλότητα, νὰ τὸ χρωματίζη ζωηρά, νὰ τὸ ποικίλλη μὲ κανένα ἀνέκδοτο, ν' ἀποφεύγη τὶς ἐπαναλήψεις καὶ τὶς ταυτολογίες, νὰ συγκεφαλαιώνη στὸ τέλος τὶς ἀπόψεις του. Ἡ γλῶσσα, ποὺ αὐτὴ εἶναι τὸ ὄργανο τοῦ λόγου, πρέπει νὰ συγκεντρώνη σὲ μιὰ δημόσια ὁμιλία ὅλη της τὴν τέχνη καὶ τὴν ἐκφραστικότητα, μὲ τὴν παρατήρησι πὼς ἡ καλλιέπεια ἔχει ἀνάγκη, γιὰ νὰ κάμη ἐντύπωσι, καὶ τὴ σοβαρότητα τῶν ἐπιχειρημάτων. Τὸ ὡραῖο ὕφος καταντάει ἄδειο, ἅμα τοῦ λείψη ἡ οὐσία.

Μονάχα ἔτσι θὰ γίνουν πλατειὰ γνωστὲς οἱ κατευθυντήριες γραμμὲς τῆς Ε.Ο.Ν. στὶς χιλιάδες τῶν ὀργανωμένων πιὰ Ἑλληνοπαίδων. Μονάχα ἔτσι θὰ διαδοθοῦν ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τῆς Πατρίδας μας ἴσαμε τὴν ἄλλη, ἀνάμεσα στὴ νέα γενεά, οἱ ἀρχὲς τοῦ Νέου Κράτους. Καὶ ἀξίζει ὅλοι ὅσοι βρίζονται νὰ μιλήσουν στὶς συγκεντρώσεις τῆς Νεολαίας νὰ καταβάλλουν κάθε προσπάθειαν ὥστε πάντα κάτι νὰ βγαίνη ἀπὸ τὶς ὁμιλίες των. Οἱ λόγοι τοῦ Ἀρχηγοῦ, μὲ τὴν ἁπλότητα καὶ τὴ θετικότητα ποὺ τοὺς διακρίνει, ἂς τοὺς γίνουν παραδείγματα ἀποτελεσματικά.

Κτς

ΤΟ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟΝ

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐνάρξεως τῶν παραστάσεων τοῦ ὀργανωθέντος ὑπὸ τῆς Περ. Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης Κουκλοθεάτρου, ποὺ ἐγένετο εἰς τὸ 8ον Γυμνάσιον Ἀθηνῶν τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακήν, ὡμίλησεν ἡ Διευθύντρια τῆς Ψυχαγωγίας Β. Κολοκοτρώνη, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ Π. Δ. Θ. Π. χαρίζει σήμερον εἰς τὰ μέλη της τὸ πρῶτον Κουκλοθέατρόν της. Ἐὰν ἐπιτύχωμεν εἰς τὴν προσπάθειάν μας, θὰ μᾶς τὸ εἰπῆτε μετ' ὀλίγον σεῖς καὶ αἱ μικραί μας φίλαι διὰ τὰς ὁποίας κυρίως ἐκοπιάσαμεν.

»Δὲν εἶναι ἀτυχῶς εὔκολον νὰ ἐμβαθύνη κανείς, ἐσυνέχισεν ἡ δὶς Κολοκοτρώνη, εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ νὰ ἐξηγήση γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας θεωρεῖ τὸ ὁμοίωμά του τόσον σημαντικόν, ἰδίως ὅταν τοῦτο κάμνη κωμικὰς κινήσεις. Ὁ μικρὸς παληάτσος ποὺ κινεῖ τὰ χέρια του, ὁ καραγκιόζης ποὺ κάνει τοῦμπες στὸν σπάγγο, ἡ κούκλα ποὺ ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια της, εἶναι ἀσφαλῶς — ὅπως καὶ σεῖς θὰ ἔχετε προσέξει — ὄχι μόνον λίαν σοβαρὰ ὑπόθεσις διὰ τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ λίαν κωμική.

Μετὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀκόμη μεγαλείτερον ἔναντι τῆς κούκλας. Δὲν τὸ φτάνει νὰ βλέπη τὰς κινήσεις της μόνον. Θέλει ν' ἀκούη καὶ τὴ φωνή της. Νὰ τὴν δῆ ἐν δράσει. Νὰ κάμη καὶ αὐτὴ ὅ,τι ἔχει ἀρχίσει νὰ κάνη καὶ αὐτό. Καὶ ὅταν ὕστερα κάποιος ἀπὸ τοὺς μεγάλους, κρατῶντας τὴν κούκλα στὸ χέρι καὶ μιμούμενος κάποιαν κωμικὴν σκηνήν, δώση στὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποὺ ζήτησε, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ παιδὶ εἶδε διὰ πρώτην φορὰν Κουκλοθέατρον καὶ ἐπήνεσε μὲ τὰ ἀκράτητα γέλια του τοὺς πρώτους καλλιτέχνας τοῦ Κουκλοθεάτρου ποὺ γνώρισε, δηλ. τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του ἢ τὸ νουνό του. Τέτοιοι λοιπὸν καλλιτέχναι λίγο ὡς πολὺ ἔχομεν γίνει ὅλοι μας.

»Ἀργότερα μὲ τὴν πάροδον τῆς ἡλικίας του τὸ παιδὶ γίνεται ἀπαιτητικώτερον, ζητεῖ ἀπὸ τὶς κοῦκλες του νὰ ἔχουν καὶ αὐτὲς τὶς ὑποθέσεις του. Τὶς παίρνει λοιπόν, τὶς τοποθετεῖ ὅπως τοῦ ἀρέσει καὶ κάθεται ἐπὶ ὧρες καὶ συνομιλεῖ μαζί τους. Ἐρωτᾷ καὶ ἀπαντᾷ διὰ λογαριασμόν τους καὶ γίνεται τὸ ἴδιο, συγχρόνως καλλιτέχνης καὶ ὑποβολεύς. Ἂν κρυφακούση κανεὶς ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ δῆ νὰ λύωνται σπουδαῖα προβλήματα. Πῶς πρέπει νὰ τρώη ἡ κούκλα, πῶς νὰ κοιμᾶται, ὅτι δὲν θὰ φάγη τὸ γλυκό της ἂν κάνη τρέλλες κλπ. Δηλαδὴ ἡ κούκλα ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως τὰς ἐσωτερικὰς ἀνάγκας τοῦ παιδιοῦ.

»Τὸ παιδικὸν θέατρον εὐχαριστεῖ ἐξ ἴσου τὸ παιδί, ἀλλ' ἐκεῖνο τοῦ παρουσιάζει καταστάσεις νέες, τὸ διδάσκει καὶ τοῦ παρέχει ὑποσυνειδήτως γνώσεις. Ἐνῷ τὸ Κουκλοθέατρον τὸ διασκεδάζει, ἀπαντᾷ εἰς τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, καὶ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ παιδιοῦ οἱ ἥρωες τοῦ Κουκλοθεάτρου συναδελφώνονται μαζί του. Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς συναδελφώσεως αὐτῆς καθιερώσαμεν εἰς τὸ Κουκλοθέατρόν μας νὰ παίζουν τὰ ἴδια τὰ παιδιὰ ποὺ ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀκούσετε.

»Καταρτίσαμε λοιπὸν ἄρτιον Κουκλοθέατρον, πρωταγωνιστῶν, πρωταγωνιστριῶν καὶ λοιπῶν ἠθοποιῶν... διεθνοῦς φήμης! μὲ ἀνάλογα σκηνικά, ὀφειλόμενα εἰς τὸν καλὸν συνεργάτην μου κ. Μοναστηριώτην, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται καὶ ὁλόκληρος ἡ κατασκευὴ τοῦ σκελετοῦ καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω νὰ ἐκφράσω τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου διὰ τὴν πολύτιμον συνεργασίαν του.

»Μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἠθελήσαμεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸ παιδὶ τὴν ψυχαγωγίαν του. Διασκεδαστικὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ἀλλὰ ἠθικὴν καὶ διδακτικήν. Ἡ χαρὰ εἶναι ἡ ὕπαρξις, ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ. Τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς ἐξαϋλώνουν τὰ ἀθῶα του ἀκόμη μάτια, ἐνῷ τὰ δάκρυα τῆς λύπης πολὺ πρόωρα καὶ ἄδικα τὰ συννεφιάζουν.

»Τέτοια δάκρυα λύπης θὰ τοῦ προκαλέση ἀργότερα ἴσως ἡ ζωή του. Ἂς φροντίσωμεν λοιπὸν ἡμεῖς τώρα νὰ τοῦ προκαλέσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν γέλιο καὶ χαράν».

Αἱ παραστάσεις τοῦ Κουκλοθεάτρου θέλουσι συνεχισθῆ ἀνελλιπῶς εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμούς.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Κατὰ τὴν γενικὴν ἐξόρμησιν τῆς ἀναδασώσεως, ποὺ ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἡ Ε.Ο.Ν. συνέβαλε μεγάλως, δι' ὅλων τῶν τμημάτων αὐτῆς. Οὕτω εἰς Καισαριανὴν παρουσίᾳ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς παρακολουθῶν τοὺς Φαλαγγίτας.

τοῦ Ἀρχηγοῦ κ. Ι. Μεταξᾶ, ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Πρωτευούσης περὶ τὰ 10.000 δένδρα. Τὴν ἐργασίαν τῶν Φαλαγγιτῶν παρηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς.

Η Α.Β.Υ. Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν πρωΐαν τῆς προπαρελθούσης Τετάρτης ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἑλλάδος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελάρχου τῆς Ὀργανώσεως, ἐπεσκέφθη διαφόρους Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ὅπου παρηκολούθησε τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Ἀκολούθως ἡ Α.Β.Υ. ἐπεσκέφθη τὸ Κέντρον Ἐκπαιδεύσεως μέσων συνδέσμων καὶ διαβιβάσεων, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς τὸ γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τοῦτο ἐκπαιδεύονται 350 Φαλαγγῖται, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν πρώτην σειρὰν ἐκπαιδευομένων.

Ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος, ἀφοῦ παρηκολούθησε καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως εἰς τὴν ραδιογραφίαν, εἰς τὴν τηλεφωνίαν, εἰς τὴν ὀπτικὴν καὶ τὴν σηματοδοσίαν, ἐξέφρασε τὴν ἀπόλυτον Αὐτοῦ ἱκανοποίησιν διὰ τὸ συντελούμενον ἔργον ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὴν αὐτήν, ἐπίσης, ἡμέραν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς ἐπεσκέφθη διαφόρους Ὑποτομεῖς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης, ἵνα ἀντιληφθῇ προσωπικῶς τὸν τρόπον ἐκτελέσεως τοῦ προγράμματος ἐκπαιδεύσεως τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπεσκέφθη καὶ τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων, παρακολουθήσας μαθήματα γυμναστικῆς καὶ οἰκοκυρικῆς, καὶ τοὺς Σχηματισμοὺς Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν παραστὰς καὶ εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἐθνικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς διδασκαλίας Ἑλληνικῶν χορῶν καὶ Ἑλληνικῶν τραγουδιῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθορισθέντος προγράμματος τῶν παιγνιδίων.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν παρουσίᾳ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου κ. Θεοχαροπούλου ἐγένετο εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον ἡ ἔναρξις τῆς καλλιεργείας ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Σχηματισμοῦ Θηλέων. Ἐν ἀρχῇ ἐψάλη ἁγιασμός, κατόπιν δὲ ὡμίλησεν ὁ Ἀρχηγὸς τονίσας τὴν σημασίαν τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας τῆς ἑλληνικῆς γῆς. «Εἶμαι πάρα πολὺ εὐχαριστημένος, εἶπε, διότι καταλάβατε τόσον πολὺ τὸ σύνθημά μου καὶ θέλω οὔτε ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ σας, οὔτε ἡ αὐλὴ τοῦ Σχολείου σας νὰ μείνῃ ἀκαλλιέργητη». Ἀκολούθως ἔρριψε πρώτους σπόρους εἰς τὴν ἀνασκαφεῖσαν ἔκτασιν, ἡ ὁποία ἐσπάρη ὁλόκληρος ἀπὸ τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ Σκαπανίσσας Παλαιοῦ Φαλήρου. Ἡ ὅλη ἔκτασις ἀνερχομένη εἰς ἓν περίπου στρέμμα, ἐδωρήθη εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τῆς Κοινότητος, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν πρόκειται νὰ ἀρχίσῃ ἡ καλλιέργεια καὶ ἄλλων ἐκτάσεων παραχωρηθεισῶν ὑπὸ διαφόρων ἰδιωτῶν.

ΜΙΑ ΔΩΡΕΑ ΔΙΑ ΤΗΝ «ΝΕΟΛΑΙΑΝ»

Ὁ κ. Ἰωάννης Καρπουλώνης διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως ἀπέστειλε πρὸς τὸ περιοδικὸν «Νεολαία» δραχμὰς 10.000 διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου του. Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπήντησε διὰ τῆς κατωτέρω ἐπιστολῆς:

Φίλε κ. Καρπουλώνη,

Τὸ περιοδικὸν «Ἡ Νεολαία» ἔλαβε τὰς δέκα χιλιάδας δραχμάς, τὰς ὁποίας ἀπεστείλατε διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου του.

Εἶμαι εὐτυχὴς διότι τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐθνικῆς ἑνότητος καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου διαπαιδαγωγήσεως τῆς Νεολαίας τοῦ Ἔθνους ἀναγνωρίζεται καὶ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὡς ἀποδεικνύει ἡ δωρεά σας, ἡ ὁποία γίνεται ἀκριβῶς πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς διαπαιδαγωγήσεως ταύτης.

Σᾶς χαιρετῶ πρὸς τούτοις καὶ σᾶς συγχαίρω.

Φιλικώτατα
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΥ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὁ Διευθυντὴς τοῦ Διδασκαλείου Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Κ. Βουρβέρης μετὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν τῆς εἰς τὸ Διδασκαλεῖον προσηρτημένης προτύπου Σχολῆς καὶ τῶν Διευθυντῶν αὐτῶν κ. κ. Σ. Γερακιοῦ καὶ Γ. Λιώκη, ἐπεσκέφθησαν τὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 28 ἐγκαταστάσεις τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἑλλάδος. Εἰς τούτους παρέσχε τεχνικὰς καὶ λοιπὰς πληροφορίας σχετικῶς μὲ τὴν λειτουργίαν τοῦ σταθμοῦ ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ραδιοφωνίας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚ. ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Εἰς τὴν Υ.Θ.Α. ἐξακολουθοῦν αἱ συγκεντρώσεις εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς μετὰ ζήλου, ὅπου προσέρχονται αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν καὶ παρακολουθοῦν τὴν ὅλην κίνησιν τῶν Ὑποτομέων. Κατὰ τὰς συγκεντρώσεις γίνεται ἡ δέουσα ἀναφορὰ παρὰ βαθμοφόρου καὶ δίδεται τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς ἑβδομάδος ποὺ θὰ ἐπακολουθήσῃ. Ἦτοι ἐκδρομαί, ἐκκλησισμός, πορεῖαι κτλ.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν παρετηρήθησαν ἐκδρομαὶ εἰς τοὺς περισσοτέρους Ὑποτομεῖς τῆς Υ.Θ.Α. μὲ πλούσιον πρόγραμμα ψυχαγωγίας. Ὁ 21ος καὶ 7ος καθὼς καὶ ἡ Τετραρχία ἐργοστασίου Λαναρᾶ ἐξέδραμον εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰ Μεταξᾶς», ὅπου ἐξετελέσθη τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς Στρατοπεδεύσεως. Αἱ ἐργαζόμεναι φαλαγγίτισσαι μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν ἐξέφρασαν τὸν μεγάλον τους θαυμασμὸν πρὸς τὸν Ἀρχηγό.

Εἰς τὸν 5ον Ὑποτομέα ἔγινε πορεία πρὸς τὸ ἄλσος Παγκρατίου, καθὼς καὶ εἰς τὴν τοποθεσίαν παρὰ τοὺς πρόποδας Λυκαβηττοῦ.

Εἰς τὴν Υ.Θ.Α. τὴν Τετάρτην 22 Νοεμβρίου ἡμέραν ἐκπαιδεύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ πρόγραμμα ἐξετελέσθη μὲ πολλὴν τάξιν εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς.

Ὅλα τὰ μαθήματα ἤρχισαν τακτικὰ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἐκπαιδευτάς. Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἔμειναν ἐνθουσιασμέναι, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς ἰχνηλασίας καὶ τῶν οἰκοκυρικῶν.

Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν συγκέντρωσιν τῶν Σκαπανέων τοῦ 9ου Ὑποτομέως ἐγένετο ἐπιθεώρησις ὑπὸ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ τοῦ Κ.Ε.Ν.

Εἰς τὰς 5 μ. μ. ἤρχισεν ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Ὑποτομεαρχῶν καὶ ἐπηκολούθησε σύσκεψις μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Διοικήτριαν.

Τὴν Κυριακὴν 26 Νοεμβρίου εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς διεξήχθη τὸ ψυχαγωγικὸν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον εἶχε καθορισθῆ ἐκ τῶν προτέρων.

Εἰς τὸν 1ον Ὑποτομέα συνεκεντρώθησαν αἱ Σκαπάνισσαι αἱ ὁποῖαι ἐπέρασαν ἕνα εὐχάριστο ἀπόγευμα.

Ὁ 2ος Ὑποτομεὺς ἔκανε ἕνα ὡραῖο πρωϊνὸ περίπατο ἕως τὸ Π. Φάληρον.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Εἰς τὸν 4ον Ὑποτομέα γίνονται κανονικώτατα καθ' ἑβδομάδα αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἐργαζομένων Φαλαγγιτισσῶν, Τρίτην, Πέμπτην, καὶ Παρασκευήν.

Ἕνας λόχος Φαλαγγιτισσῶν καὶ ἕνας Σκαπανισσῶν μετέβησαν πεζῇ εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκκλησίαν «Ἁγία Παρασκευή», ὅπου ἀφοῦ ἐκκλησιάσθησαν ἐπέρασαν τὴν ἡμέρα μὲ τραγούδια, χορούς, παιχνίδια.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τοῦ 8ου Ὑποτομέως μετέβησαν τὴν Κυριακὴν τὸ πρωΐ εἰς Π. Φάληρον ἐπιστρέψασαι εἰς τὸν Ὑποτομέα των τὴν 1ην μ. μ.

Ὁ 9ος Ὑποτομεὺς εἶχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πρωΐ τῆς Κυριακῆς γιὰ μορφωτικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον, ὅπου ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας ὁ συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Μαλτέζος.

Εἰς τὸν 10ον Ὑποτομέα ἀφοῦ ἐκκλησιάσθησαν πρῶτον Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι μετέβησαν εἰς τὸν κῆπον τοῦ Ν. Φαλήρου. Ὁ 11ος Ὑποτομεὺς ἐξέδραμεν εἰς Βαρυμπόμπην ὅπου ἐπεθεωρήθη ὑπὸ τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ Διοικητρίας κ. Μαντζούφα.

Εἰς τὴν Υ.Θ.Π. ὅλα τὰ μέλη παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τῆς Τετάρτης.

Ἡ Διοικήτρια τῆς Υ.Θ.Π. μετὰ τῆς Ὑποδιοικητρίας ἐπεσκέφθησαν ὅλους τοὺς Ὑποτομεῖς καὶ ἐξέφρασαν τὴν ἱκανοποιήσίν των διὰ τὰς συγκεντρώσεις.

Ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῶν Οἰκοκυρικῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν ὑπὸ ἀρίστου οἰωνοῦ. Ὁ 2ος Ὑποτομεὺς συγκεντρώνεται εἰς τὸ Ῥάλλειον Γυμν. ὅπου χωριζόμεναι εἰς τὰς ειδικότητάς των αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐκπαιδεύονται ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευτῶν καὶ αἱ λοιπαὶ παρακολουθοῦν μαθήματα τῆς Υπ/μεάρχου. Τὴν Κυριακὴν ἐξέδραμον εἰς τὸ Πέραμα ὅπου ἐκκλησιάσθησαν καὶ ἐξετελέσθη τὸ σύνηθες πρόγραμμα τῶν ἐκδρομῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ 3ου Ὑποτομέως, τὸν ἐπεσκέφθη ἡ Ὑποδιοικήτρια ὅπου ὡμίλησεν εἰς τὰς Φαλαγγιτίσσας. Ἐξαιρετικὴν τάξιν παρουσιάζει ὁ 4ος Ὑποτομεύς. Τὴν Τετάρτην ἐπεθεώρησε τὸν Ὑποτομέα ἡ Διοικήτρια τῆς Υ.Θ Π., ὅπου αἱ Φαλαγ. καὶ Σκαπ. ἐξαλλες ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἐζητωκραύγασαν ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς Διοικητρίας. Εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα ἡ συγκέντρωσις τῆς Τετάρτης παίρνει πανηγυρικὴν ὄψιν. Εἰς τὸν 7ον ἐτηρήθη ἡ αὐτὴ τάξις, ὡμίλησε δὲ ἡ Ὑποτομεάρχης. Τὸν 8ον Ὑποτομέα κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τὸν ἐπεσκέφθη ἡ Ὑποδιοικήτρια. Ὁμοίως εἰς τὸν 9ον αἱ συγκεντρώσεις τῆς Τετάρτης γίνονται ἀντικείμενον ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων. Τὸν Ὑποτομέα τὸν ἐπεθεώρησεν ἡ Ὑποδιοικήτρια. Εἰς τὸν 10ον τηρεῖται ἀνελλιπῶς τὸ ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα εἰς τὰ μαθήματα ὁμοίως καὶ προετοιμασίας διὰ τὴν παράστασιν τὴν ὁποίαν θὰ δώσῃ διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν. Εἰς τὸν νεοσύστατον 11ον Ὑποτομέα παρατηρεῖται ἐξαιρετικὴ κίνησις ὅπου πρόθυμες ὅλες αἱ Φαλαγ. καὶ Σκαπάν. σπεύδουν νὰ συντρέξουν τὴν Ὑποτομεάρχη εἰς τὸ ἔργον της καὶ διὰ νὰ προσανατολισθοῦν πρὸς τὰς κατευθύνσεις ὅλων τῶν ἄλλων Ὑποτομέων.

Θηλέων

Τὴν Τετάρτην 29 Νοεμβρίου ἐγένετο ἐπίσημος ἐναρκτήριος τῆς Παντείου Σχολῆς. Στὴν ἑορτὴ παρέστησαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως μετὰ πολλῶν Ὑπουργῶν καὶ Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ὡς ἐπίσης ὅλοι οἱ Καθηγηταὶ τῆς Παντείου καὶ ἡ Διοικήτρια τῆς Δ. Α. Σ. Θ. μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου της.

Μετὰ τὸν Ἁγιασμὸν ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Σχολῆς κ. Παπαδάκης καθὼς καὶ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Σταύρου ηὐχαρίστησαν τὸν Κυβερνήτην, τὸν ἀναδιοργανωτὴν τῆς Παντείου, γιὰ τὸ μεγάλο του ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν φοιτῶσαν εἰς αὐτὴν Νεολαίαν καὶ τὸν ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ προσπαθήσουν οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὴν Σχολὴν αὐτὴν νὰ εἶναι ἄξιοι νὰ συμβάλουν εἰς τὴν Ἐθνικὴν προσπάθειαν.

Ἀκολούθως ὁ Ἀρχηγὸς ὡμίλησε πρὸς τοὺς σπουδαστὰς τῆς Σχολῆς συνιστῶν εἰς αὐτοὺς μεγάλην ἐπιμέλειαν καὶ πίστιν εἰς τὸ ἔργον Του.

Ὁ λόγος τοῦ Κυβερνήτου κυριολεκτικῶς ἐνεθουσίασε τοὺς σπουδαστάς, οἱ ὁποῖοι συνεχῶς τὸν διέκποτον μὲ τὰ ζωηρά των χειροκροτήματα.

Στὰ Γραφεῖα τῆς Δ. Α. Σ.Θ. τὸ Σάββατον ἔγινεν ἡ τακτικὴ συγκέντρωσις ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως τῶν φοιτητριῶν τοῦ Πανεπιστημίου, καθ' ἣν συνεζητήθη τὸ θέμα «περὶ καθήκοντος». Τὴν συζήτησιν διηύθυνεν ἡ Διοικήτρια μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως.

Τὴν Πέμπτην μὲ μεγάλην ἐπισημότητα ἔγινεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν πρωτοετῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς.

Τὴν τελετὴν ἐτίμησεν ὁ Ἀρχηγός, τὸν ὁποῖον οἱ σπουδασταὶ ὑπεδέχθησαν μὲ ζωηρότατον ἐνθουσιασμόν.

Τὴν Κυριακὴν ἡ Διοικήτρια Δ. Α. Σ. Θ. διωργάνωσεν ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν τῶν βαθμοφόρων τῆς Δ.Α.Σ.Θ. καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας εἰς Δαφνί.

Ἡ ἐκδρομὴ ὑπῆρξεν, ὅπως ἄλλως τε ὅλαι, ἐπιτυχὴς καὶ ἐπέστρεψαν ὅλαι κατενθουσιασμέναι.

Τὴν χθὲς Παρασκευὴν 8ην Δεκεμβρίου ἐγένετο ἡ α' συγκέντρωσις ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως τῶν σπουδαστριῶν τῆς Παντείου Σχολῆς.

Ἀρρένων

Τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην, 29ην παρελθόντος μηνός, ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων τῆς Παντείου Σχολῆς.

Λόχος Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑπ)σεως Παντείου, παρατεταγμένος ἐπὶ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ καὶ ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀπέδωσε τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους τιμάς. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Σταύρου προσεφώνησε τὸν Ἀρχηγόν, διαβεβαιώσας αὐτὸν ὅτι οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς θὰ ἐμπνέωνται καὶ θὰ κατευθύνωνται ἀπὸ τὰ διδάγματά του. Ἀκολούθως ὁ πρεσβευτὴς καὶ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς κ. Παπαδάκης, λαβὼν τὸν λόγον, ἐτόνισε τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνονται οἱ σπουδασταὶ τῆς Παντείου Σχολῆς ὑποδεχόμενοι διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Σχολήν των τὸν Ἀρχηγόν, καὶ προσέθεσεν ὅτι σήμερον ἡ δημοσία ὑπαλληλία εἶναι μία μᾶζα ὠργανωμένη καὶ γεμάτη πίστι. Μετὰ τὴν σύντομον ὁμιλίαν τοῦ κ. Παπαδάκη ὁ Ἀρχηγός, ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐν μέσῳ θυέλλης χειροκροτημάτων, ἐτόνισεν ὅτι ἅπαντες πρέπει νὰ διαπνέωνται ἀπὸ βαθεῖαν πίστιν εἰς ὡρισμένα ἰδανικά, **διότι ἄνευ πίστεως οὐδὲν κατορθοῦται.**

— Τὴν προπαρελθοῦσαν Τρίτην 28 παρελθ. μηνός, ἐν γενικῇ συγκεντρώσει τῆς δυνάμεως τῆς Ὑπ)σεως Ἀνωτάτων Σχολῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Γεωργικῆς Συνεταιριστικῆς Σχολῆς καὶ παρουσίᾳ τοῦ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Κ. Ε. καὶ Ἐπιτελάρχου τῆς Ε.Ο.Ν., τοῦ Ὑφυπουργοῦ κ. Ἀλιβιζάτου, τοῦ Διοικητοῦ τῆς Δ.Α. Σ., τῶν Διευθυντῶν καὶ ὅλων τῶν καθηγητῶν τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ε.Ο. Ν. καὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ Φαλαγγίτου, χαρακτηρίσας τὴν Ε.Ο.Ν. ὡς τὸ φυτώριον ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαπλάσσεται ὁ χαλύβδινος χαρακτὴρ τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀποτελέσουν τὰ θεμέλια τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην 30 παρ. μηνὸς ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν πρωτοετῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἐμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη ὁ Ἀρχηγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Σπέντζα. Παρέστησαν ἐπίσης ἅπαντες οἱ καθηγηταὶ τῆς Α. Σ. Ο. Ε., οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τοῦ Πολυτεχνείου, πλῆθος ἐπισήμων καὶ ἅπαντες οἱ σπουδασταὶ τῆς Σχολῆς.

Λόχοι τῆς Ὑποδιοικήσεως Α.Σ.Ο.Ε. ἦσαν παρατεταγμένοι ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς πύλης τῆς Σχολῆς μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἀμφιθεάτρου, ὅπου ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία, διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰς πρὸς τοὺς ἐπισήμους τιμάς. Περὶ τὴν ἑνδεκάτην κατέφθασεν ὁ Ἀρχηγός, γενόμενος ἀντικείμενον ζωηροτάτων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν σπουδαστῶν καὶ τοῦ ἔξωθεν τῆς Σχολῆς συγκεντρωμένου πλήθους. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀρχηγοῦ ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς ἐξεφώνησεν ἐμπνευσμένον λόγον, ὑπομνήσας εἰς τοὺς νέους σπουδαστὰς ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὴν ζωήν των πρέπει νὰ ἐπιδείξουν ἐργατικότητα ἄοκνον, θέλησιν καὶ ἀποφασιστικότητα, ἔχοντες ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔληξεν ἡ προθεσμία διὰ τὴν ὑποβολὴν ἐργασιῶν καὶ ἤρχισεν ἡ κρίσις αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, αἱ ἀποφάσεις τῆς ὁποίας ἐν καιρῷ θὰ ἀναγγελθοῦν. Τὰς τελευταίας ἡμέρας ὑπεβλήθησαν καὶ ἕτεραι 26 ἐργασίαι, τοὺς τίτλους τῶν ὁποίων θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ Δ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων Πρωτευούσης ἐντείνει τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν κανονικὴν ἔνταξιν τῶν μελῶν καὶ πλαισίωσιν τούτων διὰ καταλλήλων καὶ ἱκανῶν βαθμοφόρων.

Ὁ ἐκδρομικὸς ὀργασμὸς καὶ ἡ ἀγάπη εἰς τὸ ὕπαιθρον δὲν ἄφῆκεν ἀσυγκινήτους τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς Περιφερείας, οἵτινες καθ' ἑκάστην Κυριακὴν εἰς τμήματα ὠργανωμένα κάνουν ἐκδρομὲς εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἀττικῆς καὶ τὰς πλησίον τῆς Περιφερείας ἐξοχάς. Τὸ πρόγραμμα τῶν ἐκδρομῶν τούτων, πλουσιώτατον εἰς ἐκπαίδευσιν καὶ ψυχαγωγίαν, ἐκτελεῖται μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας. Οἱ ἐκδρομεῖς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ἀναψυχῆς, ἀσκοῦνται εἰς τὰς Στρατιωτικὰς ἀσκήσεις καὶ προπαιδεύσεις, εἰς τὸν προσανατολισμόν, εἰς τὰς κατασκηνώσεις, εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τοῦ ἐδάφους, ἀθλητισμόν, ἀθλοπαιδιάς κλπ. Τὸ τραγούδι εἶναι ὁ σύντροφος στὸ ξεκούρασμά τους ἀπ' τὶς ἄλλες ἀσχολίες.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐξέδραμον τμήματα τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Βορρᾶ καὶ Νότου εἰς Κόκκινον Μύλον, Χαϊδάρι, Καισα-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Ἁγίαν Βαρβάραν καὶ Ἅγιον Κοσμᾶν.

Εἰς τὰ τμήματα ταῦτα διενεμήθη ἐκλεκτὴ ποσότης καὶ ποιότης συσσιτίου, τὸ ὁποῖον παρεσκευάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ παρέχη συσσίτιον εἰς ὅλα τὰ τμήματά μας κατὰ τὰς ἐκδρομάς των.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ περιῆλθε κατὰ σειρὰν ὅλα τὰ τμήματα καὶ ἔπαιξε διάφορα μουσικὰ τεμάχια. Πλεῖστα τῶν τμημάτων τούτων ἐπεθεώρησεν ὁ Ἀρχηγὸς ὅστις ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησίν του.

Αἱ κατὰ Τετάρτην συγκεντρώσεις τῶν Ὑποτομέων βαίνουν κανονικῶς μὲ ἀθρόαν προσέλευσιν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων. Τὸ πρόγραμμα ἐφαρμόζεται κανονικῶς καὶ ποικίλλεται μὲ ἰδεολογικὴν διαφώτισιν, μὲ παιχνίδια, μὲ προβολὰς κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ μὲ παραστάσεις τοῦ Κουκλοθεάτρου.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Ἡ κίνησις τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας εἶναι πάντοτε ζωηροτάτη. Τακτικώτατα γίνονται ἐπιθεωρήσεις εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ὑπὸ τῆς Α΄ Ἐπιτελοῦς, συνοδευομένης ὑπὸ ἑτέρων μελῶν τοῦ Ἐπιτελείου.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς β΄ ἐπετείου τῆς Ε.Ο.Ν. ἑωρτάσθη εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς μὲ μεγάλην ἐπισημότητα. Ὁ κ. Νομάρχης, Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ἀττικοβοιωτίας, περιώδευσε τὰ Μεσόγεια καὶ ἔμεινεν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τοὺς Σχηματισμοὺς Κερατέας καὶ Παιανίας.

Ἡ Α΄ Ἐπιτελὴς μὲ τὰς Διευθυντρίας τοῦ ΙΙΙ Γραφείου περιώδευσαν ἵνα ἐπιθεωρήσωσι τοὺς Σχηματισμοὺς Ἐρυθρῶν, Θηβῶν, Λεβαδείας καὶ Ἀραχώβης. Ὁ Σχηματισμὸς τῶν Θηβῶν παρήλασε θαυμάσια πρὸ τῶν συγκεντρωμένων ἐπὶ τούτῳ κατοίκων. Εἰς τὴν Λεβάδειαν ἔπαιξαν τὸ «λύκο καὶ τ' ἀρνάκι» τὰ μικρὰ Σκαπανάκια μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπιτελεῖς τῆς Π. Δ. Θ. Α.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΡΤΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. Ἄρτης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ε.Ο.Ν. Κάτω Καλεντίνης, Πιστιανῶν, Ἀνεμορράχης καὶ Μαρκυνιάδος εἰς τὸ ὀρεινὸν τμῆμα τοῦ Νομοῦ.

Οἱ κάτοικοι καὶ οἱ Φαλαγγῖται τῶν χωρίων ὑπεδέχθησαν ἐν συναγερμῷ τὸν κ. Νομάρχην καὶ τὸν Περιφερειακὸν Διοικητήν.

Ὁ κ. Νομάρχης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος συστήσας τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Ἐπίσης ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἔδωσε χρησίμους ὁδηγίας πρὸς τοὺς βαθμοφόρους τῶν Σχηματισμῶν.

Ἡ ἔναρξις τῆς γεωργικῆς ἐξορμήσεως ἀπὸ τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς Γρεμενίτσαν—Ἄρτης.

ΤΑ ΝΗΣΙΑ

ΧΑΛΚΙΣ.—Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς Συντονισμοῦ καταβάλλονται προσπάθειαι διὰ τὴν ἵδρυσιν ἐν Χαλκίδι νυκτερινῆς σχολῆς ἐπαγγελματικῆς μορφώσεως τῶν ἐργαζομένων κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐν Πειραιεῖ σχολῆς ὁ «Ἀρχιμήδης».

ΣΑΜΟΣ.—Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὸ ἑσπέρας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου τὰ ἐγκαίνια τῆς ἱδρυθείσης ὑπὸ τῆς Περιφ. Διοικήσεως Λέσχης τοῦ Φαλαγγίτου εἰς ὡραιότατον οἴκημα παρὰ τὴν λεωφόρον Καραθεοδωρῆ.

Ὁ Σχηματισμὸς Ε.Ο.Η. Πέλεκα Κερκύρας

Ἡ αἴθουσα εἶχε διακοσμηθῆ μὲ ἀρκετὴν καλαισθησίαν, στολισθεῖσα μὲ ἄνθη, μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὡς ἐπίσης καὶ μὲ διάφορα ἐμβλήματα τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸν τόπον τῆς τελετῆς προσῆλθον ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Δήμαρχος, ὁ Γυμνασιάρχης μετὰ τῶν καθηγητῶν, ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς καὶ ἄλλοι. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης πρὸς τοὺς κατακλύσαντας τὴν αἴθουσαν Φαλαγγίτας διὰ μακρῶν.

Ἡ τελετὴ ἔληξε μὲ τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

— Ὁ ἑορτασμὸς τῆς ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. προσέλαβε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς τῆς νήσου. Παντοῦ ἔγιναν παρελάσεις, διωργανώθησαν ἑορταὶ καὶ ἔγιναν διάφοροι ἀθλητικαὶ ἐπιδείξεις.

Εἰς Ν. Καρλόβασι μετὰ τὴν δοξολογίαν ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὅστις δι' ὡραίου λόγου ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς Ὀργανώσεως καὶ τοῦ ἔργου της.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τὴν 19ην Νοεμβρίου τμήματα τῆς Ε.Ο.Ν. μετὰ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ ἐπιτελείου του παρέστησαν εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας τῶν νέων μαθητῶν τῆς Σχολῆς Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν.

—Τὴν 12.30 τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων Κερκύρας εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ὁ Διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας, ὁ Γυμνασιάρχης, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τοῦ ἐπιτελείου του, ὁ πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἡμερησίων διαταγῶν ὡμίλησεν ὁ κ. Γυμνασιάρχης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Προσκόπων καὶ ὁ Περιφερ. Διοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ.—Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Ζακύνθου.

Τακτικὰ λαμβάνουν χώραν συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν, γίνονται ἐκδρομαί, ὡς ἐπίσης καὶ διάφοροι ὁμιλίαι, τὰς ὁποίας παρακολουθοῦν αἱ Φαλαγγίτισσαι μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτισσῶν ὡμίλησε βαθμοφόρος τῆς Ὀργανώσεως, ἀναπτύξασα τοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἀπηγγέλθησαν ὡραιότατα ποιήματα καὶ ἐψάλησαν οἱ Ὕμνοι τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα παρετηρήθησαν ἀθρόαι ἐγγραφαὶ νέων Φαλαγγιτισσῶν.

ΚΡΗΤΗ

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.—Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Λασσηθίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, μετέβη εἰς Νεάπολιν πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἐκεῖ Σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς ὡμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας, τονίσας τὸ μεγάλον ἔργον τὸ ὁποῖον συντελεῖται εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

— Τὴν 18ην λήξαντος ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ γεωργικὴ ἐξόρμησις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβε μέρος ὁ κ. Νομάρχης, ὡς ἐπίσης καὶ ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τοῦ τόπου. Μετὰ τὸν ἁγιασμὸν ὡμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης, τονίσας ὅτι ὅλαι αἱ παραγωγικαὶ δυνάμεις τῆς χώρας μας πρέπει νὰ κινητοποιηθοῦν διὰ τὴν τελεσφορωτέραν διεξαγωγὴν τοῦ ἀγῶνος τῆς ἐντατικῆς καλλιεργείας, δι' ἧς θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ αὐτάρκεια τῆς Πατρίδος μας.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου οἱ Φαλαγγῖται ἐπεδόθησαν εἰς τὸ ὄργωμα τῶν παραχωρηθέντων εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. ἀγρῶν.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Ρεθύμνης, συνεχίζουσα τὰς περιοδείας της ἀνὰ τὸν νομόν, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Ρουσσοσπίτι, Χρωμοναστηρίου, Πρασσές, Μύρθιος καὶ Σελλί.

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι ὑπεδέχθησαν τὴν Περιφερειακὴν Διοικήτριαν μὲ ζωηρότατον ἐνθουσιασμόν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφ. Διοικήτρια ὡμίλησε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ὀργανώσεως, θίξασα καὶ τὴν σημασίαν τῶν νυκτερινῶν σχολῶν, τὰς ὁποίας ἔχει ἱδρύσει ἡ Ε.Ο.Ν. εἰς διάφορα χωρία τοῦ νομοῦ. Ἡ Περιφ. Διοικήτρια ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

— Ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια Θηλέων τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνου, θεωροῦσα ὡς μίαν τῶν μεγάλων φροντίδων της τὴν ἰατρικὴν περίθαλψιν τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν, κατώρθωσε τῇ ἐγκρίσει τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ἀθαν. Παπαθανασίου νὰ παραχωρηθῇ εἰς τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον Ρεθύμνου μία αἴθουσα διὰ τὰς Φαλαγγιτίσσας τοῦ Νομοῦ Ρεθύμνου. Πρὸς τούτοις εἰσήχθησαν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα περὶ τὰς 10 Φαλαγγίτισσαι.

Ὡσαύτως ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Ρεθύμνου ἐχορήγησε δωρεὰν ἀρκετὰ φάρμακα πρὸς θεραπείαν ἀπόρων μελῶν τῆς Ὀργανώσεως. Αἱ ἀσθενεῖς Φαλαγγίτισσαι ἐξῆλθον τελείως θεραπευμέναι ἐκ τοῦ νοσοκομείου, εὐγνωμονοῦσαι τὸν Μεγάλον μας Ἀρχηγὸν ποὺ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ πτωχὰ καὶ ἐγκαταλελειμμένα παιδιά, χάριν τῶν ὁποίων ἵδρυσε τὴν σωτήριον Ε.Ο.Ν.

Λόχος Ε. Ο. Ν. Θηλέων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Κομοτινῆς. .

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΚΟΖΑΝΗ.—Μὲ πρωτοφανῆ ἐνθουσιασμὸν ἐτελέσθη ἐν Κοζάνῃ ἡ ἑορτὴ τῆς β' ἐπετείου ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου ἐτελέσθη ἐπίσημος δοξολογία, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ὁ κ. Νομάρχης, ἅπασαι αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, αἱ Φάλαγγες Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε μεγαλειώδης παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ε.Ο.Ν. Κοζάνης, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῇ Περιφ. Διοικήσει. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔλαβον χώραν γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἀγὼν βόλεϋμπώλ.

ΔΡΑΜΑ.—Τὴν 16ην Νοεμβρίου οἱ Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 243ης Φάλαγγος Ὑποδιοικήσεως Δράμας παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν τῆς ταινίας τῆς ἀναφερομένης εἰς τὴν περιοδείαν τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς Πελοπόννησον.

Ὡσαύτως τὴν 17ην Νοεμβρίου Φαλαγγῖται καὶ Σκαπανεῖς τῆς 281ης Φάλαγγος Ὑποδιοικήσεως Δράμας, συγκεντρωθέντες εἰς τὴν ἕδραν τοῦ 1 Τάγματος τῆς ὡς ἄνω Φάλαγγος, παρηκολούθησαν τὴν προβολὴν τῆς ἐν λόγῳ ταινίας.

ΦΛΩΡΙΝΑ.—Διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ε.Ο.Ν. ἡ ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πόλεως Καστοριᾶς προσέλαβε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα ἄνευ προηγουμένου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ἡ Ε.Ο.Ν. Θηλέων ἔστεψε τὴν προτομὴν τοῦ Παύλου Μελᾶ καὶ κατέθεσε στεφάνους εἰς μνήμην τῶν Μακεδονομάχων εἰς τὴν ἀναμνηστικὴν στήλην. Στεφάνους κατέθεσεν ἐπίσης ἡ Ε.Ο.Ν. Φλωρίνης κα Ἀμυνταίου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν ἐπισήμων, καθ' ἣν ἐθαυμάσθη ἡ ὡραία ἐμφάνισις τῶν Φαλάγγων.

—Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Φλωρίνης, ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Μπουφίου, Ἄνω καὶ Κάτω Κλεινῶν, Ἀμυνταίου, Ξυνοῦ Νεροῦ καὶ Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὁ κ. Νομάρχης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσσας, τονίσας τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντά των ἀπέναντι τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως.

—Εἰς τὸν λόχον Κεφαλαρίου παρεχωρήθη ἀγρόκτημα συνολικῆς ἐκτάσεως 12 στρεμμάτων πρὸς καλλιέργειαν. Οἱ Φαλαγγῖται Κεφαλαρίου ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματος.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ Ἐλασσῶνος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐπετείου.

— Εἰς τὴν 163ην Φάλαγγα ἐγένοντο κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην καὶ Κυριακὴν ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, ὡς ἐπίσης καὶ μαθήματα περιθάλψεως καὶ παθητικῆς ἀεραμύνης.

— Ἐπίσης μὲ ζωηρὸν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη εἰς Καστοριὰν ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. Ἔγιναν παρελάσεις, ὁμιλίαι, ἑορταί, τὸ ἀπόγευμα δὲ ἐχορεύθησαν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας εἰς τὸ Παλλάδιον ἑλληνικοὶ χοροὶ ὑπὸ Φαλαγγιτισσῶν τῇ συνοδείᾳ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου.

— Εἰς τὴν Λέσχην τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων γίνονται τακτικώτατα συγκεντρώσεις Φαλαγγιτισσῶν καὶ ἀναπτύσσονται διάφοροι μορφωτικαὶ ὁμιλίαι.

Ὁ ἑορτασμὸς τῆς β' ἐπετείου τῆς ἱδρύσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτελέσθη μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν.

Ἡ Φιλαρμονικὴ Ε.Ο.Ν. τοῦ Σχηματισμοῦ Νέου Πετριτσίου—Σερρῶν.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἔγινε μεγάλη συγκέντρωσις εἰς τὸ γήπεδον Φλωρίνης, ὅπου ὡμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς Ἀρρένων. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἔγιναν ὡραιότατοι ἀγῶνες.

— Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα οἱ Σχηματισμοὶ ὑπαίθρου ἐκαλλιέργησαν ἐκτάσεις παραχωρηθείσας εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Ἡ γεωργικὴ ἐξόρμησις τοῦ Σχηματισμοῦ Ἀγριοσυκιᾶς Γιαννιτσῶν.

— Ἡ 166η Φάλαγξ Ἄργους Ὀρεστικοῦ ἐπεδόθη εἰς τὴν καλλιέργειαν μεγάλων ἐκτάσεων παραχωρηθεισῶν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος.

— Ἐπίσης τὸ τάγμα Βασιλειάδος ἐκαλλιέργησεν ἔκτασιν 6 περίπου στρεμμάτων.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΥΡΓΟΣ.—Εἰς τὸν Πύργον Ἠλείας ἤρχισε λειτουργῶν κινηματογράφος τῆς Ε.Ο.Ν. ἀντὶ ἐλαχίστου εἰσιτηρίου. Κατὰ τὴν πρώτην προβολὴν παρευρέθη καὶ ὁ κ. Νομάρχης μετὰ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως; ὅστις καὶ ὡμίλησε διὰ τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τῶν μορφωτικῶν κινηματογράφων.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὴν Κυριακὴν τῆς 19ης Νοεμβρίου ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπιβλητικότητος ἡ συγχώνευσις τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων Καλαμῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.. Παρέστησαν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῶν Προσκόπων, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Ἐκπαιδεύσεως, τμήματα Φαλαγγιτῶν, προσκοπικαὶ ὁμάδες καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἡ ὅλη τελετὴ ἐπεσφραγίσθη διὰ τῆς ὑποστολῆς τῆς Σημαίας τῶν Προσκόπων καὶ ἐπάρσεως τῆς Σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὸ τὰ ζωηρὰ χειροκροτήματα τῶν παρισταμένων.

— Ὁ Φαλαγγίτης τοῦ 4ου Τάγματος Πλάτσης, Χορταρέας Πέτρος, ἀνευρὼν χρηματόδεμα περιέχον 650 δραχ., παρέδωκε τοῦτο εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Σταθμάρχην τοῦ χωρίου, ὅστις καὶ τὸ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κάτοχόν του, πτωχότατον βιοπαλαιστήν.

Ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ Φαλαγγίτου ἐνεποίησε βαθυτάτην αἴσθησιν μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου Πλάτσης.

Ὁ κ. Γενικὸς Ἐπόπτης Μεσσηνίας δι' ἡμερησίας Διαταγῆς του ἐξέφρασε τὴν πλήρη εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν ἀνωτέρω Φαλαγγίτην.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Ὁ Περιφερ. Διοικητὴς ἐπεθεώρησε διαφόρους Σχηματισμοὺς τοῦ νομοῦ, δώσας διαφόρους ὁδηγίας.

Εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρκαδίας συνεχίζεται ἡ ἐντατικὴ καλλιέργεια τῆς γῆς, συμφώνως μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Ὁ Σχηματισμὸς Πελάγους ἐπεδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν καλλιέργειαν 3 στρεμμάτων, παραχωρηθέντων εἰς τὴν Ὀργάνωσιν ὑπὸ βαθμοφόρου. Τὴν ἔναρξιν τῆς καλλιεργείας παρηκολούθησε καὶ ὁ κ. Νομάρχης ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΠΑΡΤΗ.—Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σπάρτης συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις τῶν Σχηματισμῶν. Δὶς τῆς ἑβδομάδος οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς Ὑποδιοικήσεως λαμβάνουν μαθήματα τηλεφωνίας παρὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Τ.Τ.Τ.

— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Σκαμνακίου, Γκορτσᾶς καὶ Νεαπόλεως Βοιῶν. Οἱ Σχηματισμοὶ Σκαμνακίου καὶ Γκορτσᾶς ἐπεδόθησαν εἰς τὴν καλλιέργειαν διαφόρων ἐκτάσεων παραχωρηθεισῶν πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.

— Ἐπίσης ἡ Λιμενικὴ Ἐπιτροπὴ Βοιῶν ἐδώρησε πρὸς τὸ Τάγμα Φαλαγγιτῶν Νεαπόλεως μίαν σημαίαν ἀξίας 1.000 δραχμῶν.

— Ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Λακωνίας ἡ ἐπέτειος τῆς Ε.Ο.Ν. ἑωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς μὲ εὐρεῖαν συμμετοχὴν τοῦ λαοῦ.

— Αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιέργειαν. Ἐσπάρησαν ἐν Σπάρτῃ τὸ μέγα γήπεδον τὸ προοριζόμενον διὰ Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς Ξηροκάμπιον τὸ προαύλιον τοῦ Σχολείου, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Νεάπολιν—Βοιῶν, Καρυὰς κλπ. Πολλαὶ Φαλαγγίτισσαι ἔσπειραν πατάτες καὶ σιτάρι εἰς γλάστρες.

— Οἱ Σχηματισμοὶ Θηλέων προπαρασκευάζονται διὰ τὸν διαγωνισμὸν χειροτεχνίας, ὅστις ἔχει προκηρυχθῆ ὑπὸ τῆς Π. Δ., ἑτοιμάζουν δὲ ἐκθέματα διὰ τὴν προσεχῆ ἔκθεσιν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι Σπάρτης ἐξέδραμον εἰς Γύθειον. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, ἐκτελεσθὲν μὲ ἀκρίβειαν, περιελάμβανε κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Πολυαράβου, ἐπίσκεψιν τοῦ ἀρχαίου θεάτρου, τοῦ Φάρου, θαλάσσιον περίπατον διὰ λέμβων κλπ.

Ἐπιθεώρησις τῶν Σχηματισμῶν Ἀγγίστρου—Σερρῶν.

— Οἱ Σχηματισμοὶ Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων Γκορτσᾶς ὠργάνωσαν χορὸν στεφθέντα ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας. Κατὰ τὸν χορὸν τοῦτον, καθ' ὃν ἐχορεύθησαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐθνικοὶ χοροί, παρέστησαν πολλὰ καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς κοινωνίας μας.

— Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων Μολάων καὶ Ἐπιδαύρου Λιμηρᾶς. Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν τοῦ Σχηματισμοῦ Μολάων ὡμίλησεν ἡ Ὑποδιοικήτρια μὲ θέμα «Σκοπὸς τῆς Ὀργανώσεως». Παρομοία συγκέντρωσις ἐγένετο εἰς τὸν Σχηματισμὸν Θηλέων Συκέας, καθ' ἣν ἡ ἀρχηγὸς ὡμίλησε «περὶ Πατρίδος».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

— ΝΙΚΟΝ ΜΠΟΧΛΟΓΥΡΟΝ. «Τὸ καράβι κι' ὁ καπετάνιος» καλό. Ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή. — ΔΗΜΗΤΡ. ΠΑΓΙΑΤΗΝ. Τὸ «Στὴν 4ην Αὐγούστου» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή. Τὸ ποίημα ὡραῖο, ἀλλ' ἡ δημοσίευσίς του ἀπαιτεῖ ἐπικαιρότητα, λόγῳ τοῦ θέματός του. Δὲν τὸ νομίζετε κι' ἐσεῖς; ΧΡΥΣΟΥΛΑΝ ΣΟΥΛΟΥ'Ι'ΤΖΗ. Ὡραιοτάτη ἡ ἔκθεσίς σου, τὴν ὁποία μᾶς ἔστειλε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου σου. Ἀπὸ τὴν ἔκθεσι αὐτὴ δημοσιεύομε ἐδῶ ἕνα μέρος: «... Τὸ σταθερὸ βῆμα τῶν Φαλαγγιτῶν, ἡ περήφανη κορμοστασιά τους, τὸ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη τους καὶ ἡ σοβαρότης, ποὺ ζωγραφιζόταν στὸ πρόσωπό των ἔδιναν θάρρος σὲ κάθε ἑλληνικὴ καρδιά. Μὲ τέτοια παιδιὰ εἶναι βέβαιο πὼς ὁ σεβαστός μας πατέρας καὶ Ἀρχηγός μας κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς θὰ ἰδῆ γρήγορα τὴν Ἑλλάδα ὅπως τὴ φαντάσθηκε τὴν εὐλογημένη ἐκείνη ἡμέρα τῆς 4ης Αὐγούστου». — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΠΑΦΙ - ΤΑΤΟ'Ι'ΟΥ. Συγχαρῆτε, παρακαλοῦμε, καὶ ἐκ μέρους μας τὴν μαθήτριάν σας Χρ. Σουλουΐτζῆ διὰ τὴν ὡραίαν ἔκθεσίν της, μέρος τῆς ὁποίας δημοσιεύομεν ἀνωτέρω. Τὸ ἔγγραφόν σας τῆς 25-10-39 διεβιβάσθη στὴν ἁρμοδία ὑπηρεσία.— ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Ἡ 4η Αὐγούστου» δημοσιεύομε στὴ στήλη αὐτὴ τοὺς ἑπομένους στίχους:

Νά την! μ' ἐλεύθερη θωριὰ
καὶ μὲ περίσσεια χάρη
προσμένει ἐμᾶς τοὺς νέους της,
τὸ μόνο της καμάρι.
Νὰ στεφανώση πιὰ ζητεῖ
τὸν ἐλευθερωτή της
τὸν Ἀρχηγό μας Μεταξᾶ,
τὸ ἔνδοξο παιδί της.
Εἶναι ἐκεῖνος ὁ Ἀρχηγός,
ποὺ μιὰ φορὰ καὶ πάλι
ἔσωσε τὴν Πατρίδα μας,
τὴν ἔκαμε Μεγάλη.

Τὸ «Στὴ Σημαία» ἔχει ἄτεχνους στίχους. Ξανακοίταξέ τα καὶ τὰ δύο καὶ στεῖλε τα πάλι. Σημείωσε στὸ πρῶτο τὰ στοιχεῖα Σ 52 καὶ στὸ δεύτερο Σ 53.— ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΚΟΥΜΑΝΗ. Καλὸ τὸ ποίημά σου μὲ τὸν τίτλο «Σὰν παραμύθι». Ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή.— Γ. ΚΕΛΕΠΟΥΡΗΝ. Τὸ ποίημά σου «Στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ Ἀρχηγό μας» ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή. Ἂν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του.— ΙΩΑΝΝΗΝ Κ. ΠΕΠΟΝΗΝ. Παρακαλέσαμε τὸν κ. Σαλίβερο νὰ σοῦ στείλη τοὺς σχετικοὺς καταλόγους τῶν βιβλίων. Ἐκεῖ θὰ βρῆς κάθε σχετικὴ πληροφορία. Εὐχαρίστησί μας νὰ ἐξυπηρετοῦμε τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Νεολαίας», ποὺ μένουν στὴν ἐπαρχία. Γράφε μας ὅ,τι θέλεις καὶ θὰ τὸ φροντίζωμε ὅσο μᾶς εἶναι δυνατόν.— ΣΠΥΡ. ΧΑΡ. ΚΑΛΟΦΩΝΟΝ. Σᾶς συγχαίρομε γιὰ τὴν ὡραία χειρονομία σας, ἡ ὁποία θὰ εὐχαριστήση τὸν Ἀρχηγό μας κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν. Δημοσιεύομεν ἐδῶ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σας: «Ὁ Μεγάλος μας Κυβερνήτης μαζὶ μὲ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς ἀξίους συνεργάτας του ἐργάζονται ἀδιάκοπα γιὰ τῆς Πατρίδος μας τὸ μεγαλεῖο. Ἂς βοηθήσουμε κι' ἐμεῖς ὅσο μποροῦμε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς μεγάλης αὐτῆς προσπαθείας. Ἐγὼ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν διέθεσα τὸν μισθόν μου ἑνὸς μηνὸς κι' ἂν τυχὸν κληθῆ αὔριο ἡ καινούργια γενεά μας γιὰ καινούργιους θριάμβους εὐχαρίστως θὰ δώσω καὶ τὸ αἷμα μου».— ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΛΛ'Ι'ΤΣΗΝ. Τὸ διήγημά σου εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Σχεδὸν σὲ κάθε τεῦχος συνιστοῦμε νὰ γράφετε μόνον ἀπὸ τὴ μιὰ ὄψι. Ξαναγράψε το καὶ στεῖλε το πάλι. Σημείωσε σὲ μιὰ μεριὰ τοῦ χειρογράφου τὰ στοιχεῖα Π 28.— ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΣΚΛΕΙΔΗΝ. Τὸ ἀρθράκι σου ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ νίκη μᾶς ἀγκαλιάζει» καλογραμμένο. Θὰ τὸ ὑποβάλωμε στὴν Ἐπιτροπή.— ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΣΑΚΕΛΛΑΡΗΝ. Τὸ ποίημά σου μὲ τὸν τίτλον «Στὴ σημαία τὴ γιορτή της»(;) εἶναι γραμμένο μὲ πατριωτικὸν ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ λόγῳ τοῦ μήκους του. Ἀποτελεῖται ἀπὸ σαράντα δεκαπεντασυλλάβους στίχους, ποὺ στοιχειοθετούμενοι σὲ ὀκτασυλλάβους καὶ ἑπτασυλλάβους θ' ἀποτελέσουν ποίημα ἀπὸ ὀγδόντα(!) στίχους. Συντόμευσέ το σὲ 3 - 4 τετράστιχα καὶ ξαναστεῖλε το. Τὸ ἴδιο ἔχουμε νὰ σοῦ ποῦμε καὶ γιὰ τὰ «... τες στὰ παιδιά». Μᾶς ἔστειλες ἐν ὅλῳ 173 ποιήματα: «Τὸ καλὸ ἀεροπλάνο» καὶ «Οἱ εὐεργέτες στὰ παιδιά». Μᾶς ἔστειλες ἐν ὅλῳ 173 στίχους, ποὺ καὶ καλοὶ ἂν ἦσαν δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν οὔτε μέσα σ' ἕνα χρόνο, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι περιμένουν νὰ δημοσιευθοῦν πολλά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἤδη ἐγκριθῆ. Στεῖλε κάτι σύντομο κι' ὅταν δημοσιευθῆ στέλλεις ἄλλο.— Α. Γ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ. Δημοσιεύομε ἀπὸ τὸ γραμματάκι σου τ' ἀκόλουθα: «... καὶ μοῦ φαίνεται πὼς σήμερα, ποὺ ὅλος ὁ κόσμος — ὁ λαὸς ὁ Ἑλληνικὸς — εἶναι ἥσυχος μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, νοιώθω πὼς ζῶ. Δὲν τὸ λέγω ἔτσι. Τὸ νοιώθω αὐτὸ μέσα μου βαθειά». Τὰ ποιήματά σου δείχνουν ὅτι ἔχεις πραγματικὰ ποιητικὴ ψυχή. Δοκίμασε νὰ ξαναγράψης τὸ ποίημα μὲ τὸν τίτλο «Τὸ χωριὸ» κι' ὅταν τὸ ξαναστείλης σημείωσε τὰ στοιχεῖα Σ 53.— Ε. Α. Σ. Σ' εὐχαριστοῦμε καὶ σὲ συγχαίρομε γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Τὸ συμβολικὸ διηγηματάκι σου μὲ τὸν τίτλο «Ἡ νέα καὶ ὁ σωτῆρας της» θὰ γίνη πολὺ - πολὺ καλύτερο ἂν τὸ συντομεύσης. Δοκίμασε νὰ τὸ περιορίσης σὲ μιὰ μόνο σελίδα. Ἔτσι, ἂν ἐγκριθῆ, θὰ δημοσιευθῆ εὐκολώτερα. Ὅπως λέμε καὶ στὸν Σακελλάρην, ἔχομε πολλὴ ὕλη ποὺ περιμένει νὰ δημοσιευθῆ καὶ δὲν πρέπει νὰ μᾶς στέλλετε πολυσέλιδα κομμάτια. Σημείωσε τὰ στοιχεῖα Π 30.— ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ. Ἐλήφθη τὸ «Αὐγουστιάτικο ξύπνημα». Καλὸ καὶ ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή.— ΔΗΜΟΣΘ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ. Σὲ συγχαίρομε γιὰ ὅσα γράφεις στὸ γράμμα σου. Τὰ ποιήματα ποὺ μᾶς ἔστειλες ἀπαιτοῦν δούλεμα. Δὲν εἶναι δυνατόν, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, νὰ σοῦ ὑποδείξωμε ἕνα - ἕνα τὰ σφάλματά των, διότι δὲν διαθέτομε χῶρον. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ σοῦ ἀπαντήσωμε ταχυδρομικῶς.— Ε. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ. Δυστυχῶς ὄχι καλό. Πρόσεξε τὸ δέκατο τετράστιχο:

Χριστούγεννα! Κι' αὐτὴ ἡ βραδυὰ πόσα
|μὲ κάνει νὰ θυμᾶμαι!
Καὶ σὺ ψυχή μου πῶς σκιρτεῖς!
Μά, γιατί κλαίω; Παράξενο δὲν εἶν' τὴ
|νύχτα νὰ λυπᾶμαι
μιᾶς πανανθρώπινης γιορτῆς;

Γράψε ἄλλο ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα, ὄχι ὅμως.... τεσσαρακοντάστιχο! Στεῖλε το ἐγκαίρως. Προφανῶς ἐννοεῖ τὴν φάλαγγα. Θὰ ἐξετάσωμε καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσωμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή.— ΣΟΥΛΑΝ ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ. Καλό. Ὑπεβλήθη στὴν Ἐπιτροπή.— ΚΛ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. Περιμένομε διωρθωμένο τὸ «Ἕνα δραματάκι τῆς ζωῆς».— Γ. ΛΑΦΕΡΗΝ. Ὄχι. Ἡ Μπούλη τοῦ Ραδ. Σταθμοῦ εἶναι παιδὶ τῆς κ. Ἀντ. Μεταξᾶ—Κροντηρᾶ, γνωστῆς συγγραφέως. Ὅ,τι ἔχεις γιὰ τὴν «Παιδικὴ ὥρα» στεῖλε το ἀπ' εὐθείας εἰς αὐτήν: Λεωφόρος Βασ. Σοφίας 11.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Δημ. Σχολείου Ἁγίας Παρασκευῆς Λέσβου μᾶς ἀπέστειλαν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἀγαπητή μας «Νεολαία»,

Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ τῆς Δευτέρας Τάξης σ' ἀγαποῦμε πολύ. Ἅμα σὲ διαβάζομε περνοῦμε εὐχάριστα τὴν ὥρα μας. Μὲ προσοχὴ διαβάζομε τὰ λόγια τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ. Πολὺ μᾶς ἀρέσουν τὰ «καμώματα τοῦ Γιαννάκη» καὶ τὰ «παραμυθάκια» σου. Παρακαλοῦμε τὸ Θεὸ μὲ ὅλη μας τὴν καρδιὰ νὰ σοῦ χαρίζη χρόνια πολλά.

Σὲ χαιρετοῦμε μὲ ὅλη μας τὴν ἀγάπη
Τὰ παιδιὰ τῆς Δευτέρας Τάξης

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 304)

ποία ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς 18 Αὐγούστου καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Τὸ γράμμα σας, καθὼς καὶ τὸ τοῦ σεβασμιωτάτου Ἰγνατίου, μ' ἐνέπλησαν χαρᾶς. Ἡ ἐξοχότης σας εἶναι ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος ὅπου μᾶς ἐχρειάζετο. Κανὲν ἐμπόδιον ἂς μὴ σταματήσῃ τὸν ἐρχομόν σας εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Ἑλλάδος. Πολυάριθμος στρατὸς ἐχθρικὸς μᾶς ἀπειλεῖ, ἀλλά, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐξοχότητός σας, θὰ εὕρῃ ἐδῶ τὴν πρέπουσαν ἀντίστασιν. Ἀπόψε σκοπεύω κάτι νὰ ἐπιχειρήσω ἐναντίον ἑνὸς σώματος Ἀλβανῶν, ἀποτελουμένου ἀπὸ ἓξ ἕως ἑπτὰ χιλιάδας στρατοπεδευμένων σιμὰ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Μεθαύριον θ' ἀναχωρήσω μαζὶ μὲ μερικοὺς ἐκλεκτοὺς ἄνδρας μου, διὰ νὰ ἔλθω εἰς προϋπάντησιν τῆς Ἐξοχότητός σας. Μὴ βραδύνετε πολὺ νὰ ἔλθετε. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγαθὴν γνώμην ὁποῦ εἴχετε διὰ τοὺς συμπατριώτας μου, ἐλπίζω δὲ ὅτι δὲν θὰ τὴν εὕρητε ἀδικαιολόγητον. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τὴν φροντίδα ὁποῦ ἐλάβατε τόσον γενναίως ὑπὲρ αὐτῶν.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θεωρῆτε κλπ.

Μᾶρκος Μπότσαρης»

Αὐτὰ ἔγραφεν ὁ γενναῖος Μᾶρκος Μπότσαρης πρὸς τὸν Βύρωνα.

Ὄντως, τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα, ὁ Μπότσαρης εἰσέδυσε στὸ στρατόπεδον τῶν Ἀλβανῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπέφερε φθορὰν καὶ σύγχυσιν μεγάλην, ἀλλὰ δὲν ἐξῆλθεν, ὡς ὑπελόγιζε, νικητὴς ὡς ἄλλοτε γιὰ να συνεχίσῃ τὰ τρόπαιά του, ποὺ σὰν παιχνίδια ἔπαιρνε τὶς μάχες. Ἔπεσεν ἐνδόξως πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ πασᾶ καὶ ἡ ἐπιστολή του ἐκείνη πρὸς τὸν Βύρωνα ἦτο ἡ τελευταία.

Φ. Κον.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 293)

μ' αὐτή), νοσοκόμος, νηπιαγωγός, διδασκάλισσα, βρεφοκόμος. Τὸ ἐπάγγελμα τῆς δακτυλογράφου ἔπαθε ὑπερεπαγγελματισμό. Κάθε γυναῖκα ὅμως πρέπει νὰ διδαχθῆ νὰ μὴ λαμβάνη ὑπ' ὄψι τὴν ἀτομική της ἐπιθυμία, ἀλλὰ τὴν ἀνάγκη καὶ τὴν ὠφέλεια τοῦ συνόλου, τῆς λαϊκῆς οἰκονομίας καὶ τῆς λαϊκῆς εὐημερίας.

Ὁ σκοπὸς τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ τὸν τίτλο «Ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι» δὲν εἶναι νὰ ἐκβιάση τὴ νεολαία γι' αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ ἐπάγγελμα. Θεωρεῖ ὅμως σήμερα ἐθνικὴ ἀνάγκη νὰ τακτοποιήση καὶ νὰ κανονίση τὴν ἐπαγγελματικὴ τοῦ λαοῦ μας ζωὴ μὲ πολλὴ μελέτη καὶ φροντίδα, γιὰ νὰ μὴν εἶναι στερνὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια ἀργά. Γιατί μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου εἶχε σημάνει ἡ δωδεκάτη. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολῖτες σχεδὸν καταντοῦσαν νὰ ζητοῦν θέσεις καὶ ὄχι ἐργασία. Εἶναι ἀνάγκη σὲ ὡρισμένα ἐπαγγέλματα νὰ γίνη ἀφαίμαξι καὶ σὲ ἄλλα πάλι νὰ δοθῆ νέο αἷμα.

Ὁ ἐπαγγελματικὸς διακανονισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη μόνο μὲ τοὺς ἐπαγγελματικοὺς συμβουλευτικοὺς σταθμούς, χωρὶς τοὺς ὁποίους δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐννοηθῆ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσι τῆς νεολαίας. Ἐδῶ θὰ βοηθήσουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι μὲ τὴν στενή τους πρὸς τοὺς σταθμοὺς συνεργασία.

Εἶναι μιὰ ὑποχρέωσι γιὰ τοὺς γονεῖς, γιὰ τὴ νεολαία καὶ γενικὰ γιὰ ὅλους μας, νὰ πάρουμε τὸ ζήτημα αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐπεξεργασθοῦμε μὲ τὴ σοβαρότητα ποὺ τοῦ χρειάζεται, τώρα μάλιστα ποὺ τὸ Κράτος τείνει χέρι ἀρωγό. Ἐδῶ πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας πάντα ὅτι μιὰ μὴ ἐπιτυχὴς ἐκλογὴ ἐπαγγέλματος φέρει πολλὲς πίκρες καὶ πολλὰ βάσανα, ἐξοδεύει καιρὸ καὶ δυνάμεις μάταια, χωρὶς τὴν ἀνάλογη ἀπόδοσι καὶ ὠφέλεια. Φέρει ἀπώλειες ἀναρίθμητες στὴ λαϊκὴ περιουσία. Ἐπαγγέλματα μὲ ἐπιτυχία διαλεγμένα χαρίζουν εὐτυχία στὸ ἄτομο καὶ στὴν οἰκογένεια ὡς καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ λαό.

Σ. Καρ.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α.Ε.

